

Referitor la dosar nr. 271/231/2010 al Judecătoriei Cluj-Napoca – Secția penală,
cu termen de judecată la data de 29.01.2014 – Amânare pronunțare

Pn/026

CĂTRE

26. IAN. 2015

JUDECĂTORIA CLUJ NAPOCA

DOMNUL PREȘEDINTE,

JUDECĂTORIA CLUJ-NAPOCA	
Dosar-ul <i>271/</i>	DATA <i>29/01/2015</i>

Subsemnatul, **OPRIȘAN MARIAN**, inculpat în dosar nr. 271/231/2010 al Judecătoriei Cluj Napoca, prin avocat, în temeiul art. 390 C.pen., formulez prezentele:

CONCLUZII SCRISE

În fapt, prin rechizitoriul emis în data de 5 iunie 2006 de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casația și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, am fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de:

- art. 10 lit. c) din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen.
- art. 17 lit. c) din Legea 78/2000 raportat la art. 291 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. (**pct. A din rechizitoriu**);
- art. 13 ind. 2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 ind. 1 C.pen. cu referire la art. 13 ind. 2 din OUG nr. 43/2002 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen.
- art. 17 lit. c) din legea nr. 78/2000 raportat la art. 291 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., toate cu aplicarea art. 33 lit. a) C.Pen. (**punctul B din rechizitoriu**)

- art. 17 lit. c) din legea nr. 78/2000 raportat la art. 289 și 291 C.pen.;
- de art. 10 lit. c) din Legea nr. 78/2000
- art. 13 ind. 2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 ind. 1 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. (**punctul C din rechizitoriu**);
- art. 248 ind. 1 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. (**punctul D din rechizitoriu**).

MOTIVE

I. Aspecte comune privind Programul de pietruire a drumurilor comunale, cu referire la infracțiunile reținute la punctele A și B din rechizitoriu.

Având în vedere complexitatea cauzei supusă judecății se impune analizare unor aspecte de natură legislativă esențiale în stabilirea inexistenței faptelor reținute în sarcina mea. Aceste aspecte sunt indisolubil legate de pretinsele fapte ce au fost reținute în actul de sesizare al instanței la punctele A și B.

1. Referitor la aplicarea dispozițiilor HG 226/2003 și inaplicabilitatea dispozițiilor HG 577/1997

În cadrul actului de sesizare a instanței, se rețin ca fiind aplicabile dispozițiile *HG 577/1997 pentru aprobarea programului privind pietruirea drumurilor comunale, alimentarea cu apa a satelor, conectarea satelor la rețeaua de electrificare și la rețelele telefonice*, susținându-se că atribuirea cât și derularea contractelor de pietruire a drumurilor comunale trebuia să fie realizată în baza

dispozițiilor acestei norme, reținându-se că HG 226/2003 ar fi doar o Hotărâre de Guvern prin care se asigura numai o finanțare și nu că ar constitui un program diferit. **Acest aspect este mincinos, deoarece HG 226/2003 reglementează contractarea de către Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței a unui credit extern, garantat de Ministerul Finanțelor Publice, necesar finanțării Programului de pietruire a drumurilor comunale, observându-se că scopul acestei Hotărâri este de a constitui un program mai restrâns decât cel prevăzut prin HG 577/1997, nefiind prevăzute lucrări de alimentare cu apă, conectare a satelor la rețeaua electrică și la rețelele telefonice.**

În realitate, HG 577/1997 este un program complex, compus din 4 subprograme, două dintre care (pietruire drumuri comunale și alimentare cu apă) erau finanțate de la bugetul de stat prin Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului. Conform art. 6 din HG 577/1997: „*Sursele de finanțare pentru pietruirea drumurilor comunale și pentru alimentarea cu apă a satelor se constituie, după caz din: - sume de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, - alocații din bugetul local și din alte surse atrase (contribuția populației, sponsorizări, etc).* Precizăm că atragerea altor surse pentru programele menționate era, conform art. 3 din HG 577/1997, în sarcina consiliilor județene și presupunea doar „*identificarea și a altor surse de finanțare, care să completeze sumele de la bugetul de stat*”.

În mod contrar, art. 1 din HG 226/2003 prevede că „*se aprobă contractarea de către Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței a unui credit extern în valoare de 50 milioane dolari S.U.A., necesar pentru finanțarea Programului de pietruire a drumurilor comunale*” din care rezultă că programul prevăzut de HG 226/2003 are o finanțare exclusiv din împrumutul contractat de către Minister și nu poate conține surse de finanțare de la bugetul de stat.

Acest aspect este confirmat și de Ordinul nr. 34 din 04.08.2003 a Ministrului Transporturilor, construcțiilor și turismului *pentru stabilirea cadrului organizatoric*

și a condițiilor de realizare a "Programului de pietruire a drumurilor comunale", finanțat dintr-un credit extern în valoare de 50.000.000 USD, garantat de Ministerul Finanțelor Publice" unde în cadrul expunerii de motive se **menționează explicit sursa de finanțare ca fiind împrumutul extern de 50 milioane USD contractat în baza HG 226/2003**. În cadrul acestui ordin, se arată modalitatea prin care sumele de bani necesare vor fi virate, operațiuni distincte procedural de modul în care sunt alocate subvențiile bugetare.

Un alt argument pentru distincția dintre cele două programe este inutilitatea adoptării unei Hotărâri de Guvern – 226/2003 – doar pentru finanțarea proiectului de pietruire a drumurilor comunale. Dacă se dorea la nivel guvernamental să se finanțeze programul prevăzut prin HG 577/1997 s-ar fi putut contracta un credit extern. Garantat prin fonduri publice, iar creditul să **fi fost inclus la bugetul de stat și mai apoi redistribuit la consilii locale, conform HG 577/1997**. În schimb, este evident din simplul fapt că s-a apelat la încheierea de contracte de împrumut subsidiar pentru finanțare, în loc de alocări bugetare, că cele două programe sunt total diferite. În aceste contracte de împrumut subsidiar ar fi trebuit să se prevadă expres că sunt aplicabile dispozițiile HG 577/1997, or din contră, se stabilesc proceduri incompatibile cu cele prevăzute în Programul complex creat de HG 577/1997.

În cazul Programului complex prevăzut de HG 577/1997 nu se prevăd modalități specifice de gestionare a fondurilor, din contră, se menționează că fondurile necesare sunt sume alocate de la bugetul de stat, motiv pentru care pentru aceste sume este necesară aplicarea normelor Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice.

Dealtfel, anexa ordinului Ministrului Transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 34/2003, ce face parte integrantă, este, conform art. 4 din OMTCT 34/2003 **însăși modelul de contract de împrumut subsidiar încheiat între**

Agenția de Implementare și Coordonatorul de proiect. Coordonatorul de Proiect este definit de către contractul de împrumut subsidiar ca fiind MTCT (Ministerul transporturilor, construcțiilor și turismului), iar Agenția de Implementare ca fiind unul dintre cele 41 de Consilii județene.

Referitor la finanțare, contractul de împrumut subsidiar stabilește clar că vor fi folosite numai fondurile alocate conform acestuia, provenind din contractul de împrumut extern. În măsura în care fondurile prevăzute erau depășite, se prevedea conform art. 4.4 din contractul de împrumut subsidiar că *„orice depășire a bugetului proiectului peste limita fondurilor menționate la art. 4.1 se vor suporta din sursele proprii ale Agenției de Implementare”*.

Un alt aspect ce probează faptul că HG 226/2003 prevede un proiect de pietruire distinct, este întreg cadrul organizatoric care, conform contractului de împrumut subsidiar, se desfășoară între entități *sui generis*, Coordonatorul de Proiect și Agenția de Implementare. Din aceasta rezultă că relațiile dintre acestea erau guvernate de contractul de împrumut subsidiar și nu de relații de ordin administrativ.

Un alt argument în sprijinul aplicării HG 226/2003 este tipul de lucrări prevăzute în cadrul Proiectului de pietruire a drumurilor comunale. În art. 3.1 din contractul de împrumut subsidiar se prevede scopul Proiectului este unul triplu: *„finalizarea lucrărilor la drumurile comunale de pământ clasate finanțate conform HG nr. 577/1997 precum și pietruirea de noi drumuri comunale de pământ clasate cât și reabilitarea drumurilor comunale”*.

Prin rechizitoriu se susține că această dispoziție impunea respectarea în totalitate a normelor HG 577/1997. În realitate, prin această prevedere se impune doar finalizarea unor anumite lucrări, prevăzute în cadrul HG 577/1997 și nu se indică modul în care vor fi folosite fondurile și condițiile în care se va desfășura programul. Astfel, Programul de pietruire de drumuri creat prin HG 226/2003 **are o existență independentă împrumutând din HG 577/1997 doar acele lungimi de drumuri care au fost prevăzute în anexe.** Precizăm că HG 577/1997 nu prevede

tronsonuri de drumuri **ci numai lungimi totale de drumuri de pământ ce trebuiau pietruite**. Astfel, ceea ce se împrumută de la HG 577/1997 este doar o anexă care prevede lungimi de drumuri ce ar fi urmat să fie pietruite conform HG 577/1997, însă lucrările nefiind realizate nici la nivelul anului 2003-2004, lungimile de drumuri rămase nepietruite au fost incluse în programul de pietruire creat prin HG 226/2003.

Alături de aceste lucrări, HG 226/2003 prevede fonduri și pentru finanțarea de **drumuri noi (alte lungimi de drumuri decât cele prevăzute în anexa HG 577/1997) cât și lucrări de reabilitare**. Având în vedere acestea, cu atât mai mult este neîntemeiată susținerea că lucrările privind Proiectul de pietruire a drumurilor comunale trebuia să se desfășoare conform HG 577/1997, deoarece nu se prevăd aceste lucrări în hotărârea amintită. În realitate, toate lucrările se impuneau a fi executate conform HG 226/2003, a Ordinului MCTC nr. 34/2003 și a contractului subsidiar de împrumut, așa cum acestea s-au și realizat, în fapt.

Totodată, în preambulul contractului de împrumut subsidiar se menționează că „*se stabilește cadrul organizatoric și condițiile de realizare a "Programului de pietruire a drumurilor comunale", finanțat dintr-un credit extern în valoare de 50.000.000 USD, garantat de Ministerul Finanțelor Publice*” fapt ce dovedește atât sursa de finanțare cât și sediul normelor de desfășurare a Proiectului de pietruire. Mai mult, suntem de părere că sunt aplicabile și dispozițiile art. 45 din Legea 500/2002 privind finanțele publice în care se arată că: „*Toate angajamentele legale, din care rezultă o cheltuială pentru investițiile publice și alte cheltuieli asimilate investițiilor, cofinanțate de o instituție internațională, se vor efectua în conformitate cu prevederile acordului de finanțare.*”

Din cele arătate mai sus, rezultă că afirmațiile procurorului prin care erau aplicabile dispozițiile HG 577/1997 privind desfășurarea Proiectului de pietruire a drumurilor comunale sunt nefondate, deoarece acesta face o confuzie între un proiect complex (HG 577/1997) și un proiect restrâns, cu

finanțare externă și cu reguli organizatorice specifice, în cadrul căruia entitățile se comportă ca părți contractante și nu ca organe administrative (HG 226/2003 și Ordinul MCTC nr. 34/20003).

2. Referitor la natura fondurilor folosite pentru derularea *Proiectului de pietruire a drumurilor comunale*

Corelativ cu cele arătate mai sus, se impune a stabili natura fondurilor folosite în cadrul proiectului de pietruire a drumurilor comunale. Clarificarea acestui aspect se impune în scopul stabilirii cadrului legal al folosirii acestuia, în special dacă sunt aplicabile dispozițiile Legii 500/2002 privind finanțele publice, cât și problema existenței unui ordonator de credite. Din start, subliniem faptul că fondurile folosite pentru derularea Proiectului de pietruire a drumurilor comunale nu constituie credite bugetare deoarece ele nu erau prevăzute în buget, nu erau depozitate prin Trezorerie și operațiunile efectuate cu aceste fonduri se făceau respectându-se reguli specifice prevăzute în contractul de împrumut subsidiar încheiat între MTCT și Consiliul Județean Vrancea.

În primul rând, pentru ca niște fonduri să fie considerate drept credit bugetar este necesar ca ele să fie prevăzute în bugetul unei instituții, conform art. 2 pct. 16 din Legea 500/2002 privind finanțele publice în care este definită noțiunea de „*credit bugetar - suma aprobată prin buget, reprezentând limita maxima până la care se pot ordona și efectua plăți în cursul anului bugetar pentru angajamentele contractate în cursul exercițiului bugetar și/sau din exerciții anterioare pentru acțiuni multianuale, respectiv se pot angaja, ordona și efectua plăți din buget pentru celelalte acțiuni;*”.

Sursa fondurilor utilizate în desfășurarea proiectului este una certă, fiind **creditul extern de 50.000.000 USD contractat cu Alpha Bank AE Sucursala**

Londra și garantat de către Ministerul Finanțelor Publice, încheiat în urma adoptării HG 226/2003, acesta nefiind un credit bugetar, în sensul legii. În temeiul Ordinului MTCT nr. 34 din 04.08.2003 se impunea încheierea de către acesta cu fiecare Consiliu Județean a unui contract de împrumut subsidiar prin care să se aloce fonduri din sumele obținute pe baza împrumutului extern. Conform art. 5 din Ordinul MTCT 34/2003 *„pentru derularea operațiunilor financiare în valută liber convertibilă, în cadrul Proiectului, se autorizează deschiderea unui cont în valuta Contractului de împrumut, la o bancă comercială din România, având ca titular Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului”*.

Având în vedere sursa fondurilor: împrumutul extern cât și modalitatea de depozitare a fondurilor, este limpede că s-a dorit ca acest împrumut să-și mențină caracterul de sursă de venit extrabugetară. Astfel, în nici un moment nu s-a impus ca acesta să fie făcut parte a bugetului de stat și, în consecință, să se supună regulilor generale în privința subvențiilor bugetare.

Susținerea procurorului referitoare la derularea operațiunilor prin bănci comerciale este una nefondată, având în vedere dispozițiile mai sus arătate, cât și dispozițiile art. 10.10 din contractul de împrumut subsidiar care arată că *„Direcția Generală Economică și Buget (DGEB) va vira sumele în valută într-un cont special al Agenției de Implementare, deschis la aceeași bancă la care există și contul special al MTCT pentru proiect”*

Fiind parte integrantă a Ordinului nr. 34/2003 al MTCT, această dispoziție era obligatorie pentru conducătorul Agenției de Implementare (în cazul județului Vrancea, subsemnatul) fiind nelegal a include sumele în cadrul bugetului și a efectua operațiunile prin Trezorerie.

Caracterul extra bugetar al fondurilor este demonstrat și de procedura de atribuire a fondurilor care se făcea pe baza unui contract de împrumut subsidiar și nu pe baza unor alocări bugetare care să trebuiască a fi aprobate în bugetul județului Vrancea. De asemenea, toate operațiunile referitoare la contul deschis în vederea

derulării Proiectului erau supuse controlului Coordonatorului de Proiect, fiind prevăzută de art. 10 din contractul de împrumut subsidiar o procedură specială de efectuare a tragerilor și a transferului Fondurilor .

Totodată, obligativitatea derulării operațiunilor în afara conturilor de Trezorerie este impusă de dispozițiile Ordinului Ministerului Finanțelor publice nr. 706 din 06.05.2004 pentru aprobarea *normelor metodologice privind înregistrarea în contabilitatea unităților administrativ teritoriale a unor operațiuni ce decurg din aplicarea OUG 45/2003 privind finanțele publice locale*. Prin acest act s-au adoptat un set de norme care fac referire directă la modalitate de înregistrare în contabilitate a sumelor provenite din contractul de împrumut subsidiar.

Conform art. 7 din Normele adoptate prin Ordinul MFP nr. 706/2004 „*Consiliile județene care au primit sume din creditul extern contractat de Ministerul Transporturilor Construcțiilor și Turismului pentru finanțarea Programului de pietruire a drumurilor comunale potrivit HG. 226/2003 înregistrează sumele respective cu ajutorul conturilor 118 "Disponibil din contravaloare în lei a sumelor încasate în valută", respectiv 337.81 "Sume primite din credite externe contractate de stat pentru finanțarea Programului de pietruire a drumurilor comunale" Cheltuielile ce se efectuează din aceste sume se înregistrează cu ajutorul contului 421 "Cheltuieli din fonduri cu destinație specială"*.

Din acestea reiese că fondurile despre care facem vorbire erau privite și din punct de vedere contabil ca fiind *fonduri cu destinație specială* și consemnate în conturi anume destinate, separat de conturile obișnuite. În acest sens sunt și dispozițiile art. 8 din Normele Ordinului MFP nr. 706/2004 în care se arată că: „*Sumele primite din credite externe contractate de stat pentru finanțarea Programului de pietruire a drumurilor comunale (cont. 119.01.81)... se raportează în aceeași anexă (n.n.anexa 15) pe rândul 21 și respectiv 41 și se adună la rândul 01*”.

Așadar, sumele primite conform H.G. 226/2003 se raportează în afara bugetului județean, adică în anexa nr. 15 – fonduri cu destinație specială – la situațiile financiară, de unde rezultă că fondurile respective se puteau derula prin bănci comerciale.

Din cele arătate mai sus rezultă că natura fondurilor ce au fost folosite în cadrul Proiectului nu era cea de credit bugetar ci de fonduri cu caracter extra bugetar care erau supuse regulilor stabilite prin Acordul de finanțare externă, HG 226/2003, Ordinul 34/2003 al MCTC și contractul de împrumut subsidiar și nu regulilor din Legea 500/2002 privind finanțele publice, fapt confirmat și de Normele metodologice aprobate prin Ordinul MFP 706/2004.

3. Referitor la lipsa calității de ordonator de credite în desfășurarea Programului de pietruire a drumurilor comunale

Prin rechizitoriu, în numeroase ocazii, se face precizarea că subsemnatul ar fi acționat în calitate de ordonator principal de credite în derularea Proiectului de pietruire a drumurilor comunale, acest fapt fiind nereal deoarece nu dețineam această calitate.

Așa cum am arătat în secțiunile precedente, natura fondurilor cu care s-a finanțat Programul de pietruire a drumurilor comunale nu era de credit bugetar, ci de împrumut extern, acestea fiind transferate Consiliilor județene prin procedurile stabilite de contractele de împrumut subsidiar. În desfășurarea acestui Proiect, părțile contractante aveau calități *sui generis*, de Coordonator de proiect (MCTC) și Agenție de Implementare (CJ Vrancea) și calitatea de autorități administrative.

Conform Legii 500/2002 privind finanțele publice, noțiunea de ordonator principal de credite este indisolubil legată de cea de credit bugetar. Astfel, în

cuprinsul articolelor 20-22 din Legea 500/2002 sunt stabilite persoanele care au calitatea de ordonator principal de credite, cât și rolul și responsabilitățile acestora. Articolele menționate fac trimitere la ordonatorul principal de credite numai cu referire directă la **creditele bugetare ale unei persoane juridice de drept public, fără a face trimitere la fonduri de natură extrabugetară.**

Responsabilitatea unui ordonator de credit este în mod necesar legată de ideea de credit bugetar, astfel cum prevede și art. 21 alin. 1 din Legea 500/2002, în forma sa din anul 2004: „*Ordonatorii de credite au obligația de a angaja și de a utiliza creditele bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, pentru cheltuieli strict legate de activitatea instituțiilor publice respective și cu respectarea dispozițiilor legale*”. Având în vedere că natura fondurilor despre care vorbim este una extrabugetară, fiind un împrumut extern, nu pot fi responsabilizat ca un ordonator de credite pentru utilizarea lor.

Consecința acestui fapt este că responsabilitățile pe care le aveam cu privire la desfășurarea Proiectului de pietruire a drumurilor comunale nu erau de ordonator de credite ci de conducător al Agenției de Implementare, eu neavând atribuțiile și responsabilitățile unui ordonator principal de credit, conform Legii 500/2002. Astfel, se impune ca întreaga mea activitate să fie raportată numai la dispozițiile ordinului nr. 34/2003 al MTCT și al contractului de împrumut subsidiar.

Menționez faptul că atribuțiile de conducător al Agenției de Implementare nu erau exclusive Președintelui Consiliului Județean. Conform art. 6.2. din contractul de împrumut subsidiar „*Președintele Consiliului Județean Vrancea își poate delega responsabilitățile legate de Proiect către maximum alți doi salariați din cadrul Agenției de Implementare, al căror nume va fi comunicat în scris Coordonatorului de Proiect dar păstrează răspunderea finală asupra tuturor atribuțiilor care-i revin în calitate de reprezentant al Agenției de Implementare*”.

Precizez că această delegare de responsabilități a avut loc, în temeiul art. 6.2. din Contractul de împrumut subsidiar, fiindu-mi delegată răspunderea pentru realizarea proiectului către numiții Costeanu Ion și Rusu Liviu, iar numele acestora a fost comunicat Coordonatorului de Proiect.

În condițiile în care derularea Proiectului de pietruire a drumurilor comunale se făcea în baza unui contract de împrumut subsidiar prin care se alocau fonduri extrabugetare ce, în mod obligatoriu, trebuiau ținute separat de bugetul județului Vrancea, nu puteam avea calitatea de ordonator principal de credite.

Cu atât mai mult, menționez că este interpretat în mod eronat și contractul de împrumut subsidiar deoarece atribuțiile privind aprobarea plăților nu îmi revenea, acesta fiind atributul Coordonatorului de proiect.

Conform contractului de împrumut subsidiar, atributul privind ordonanțarea tragerilor nu era în sarcina Agenției de Implementare ci în sarcina Coordonatorului de Proiect care era Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului (MTCT) deoarece art. 5.1 din contract prevede: „*Coordonarea Proiectului se face la nivelul MTCT și cuprinde următoarele responsabilități: 4. aprobarea Cererilor de Efectuare a Tragerilor întocmite de Agenția de Implementare privind utilizarea Fondurilor exclusiv pentru plata obligațiilor asumate*”. Din această normă rezultă că responsabilitatea pentru aprobarea oricărei trageri o avea MTCT, astfel că acesta era îndatorat să realizeze toate verificările necesare pentru a se asigura de legalitatea acestor trageri. În cadrul MTCT se arată că: „*Direcția Generală Investiții și Concesiuni (DGIC) și Direcția Generală Economică și Buget (DGEB) reprezentată prin Directorii Generali sau înlocuitorii de drept ai acestora întocmesc și semnează Cererile de Tragere pentru plăți ce privesc realizarea Proiectului pe baza Cererilor de Efectuare a Tragerilor elaborate de Agenția de Implementare, conform procedurilor stabilite prin prezentul Contract de împrumut subsidiar*”.

În condițiile în care toate tragerile trebuiau verificate, analizate sub aspectul legalității și apoi ordonanțate de către Coordonatorul de Proiect prin direcțiile mai sus arătate, arăt că remiterea sumelor de bani către societățile executante se făcea sub stricta supraveghere a Coordonatorului de Proiect, acesta având atributul de decizie cu privire la plăți.

Dealtfel, derularea acestor plăți este confirmată de către Coordonatorul de proiect (MTCT) că s-ar fi desfășurat **în depline condiții de legalitate, apreciere care se referă la întreaga derulare a Proiectului.**

Ori este clar că afirmația procurorului că aș fi fost ordonator principal de credite este neîntemeiată din moment ce Coordonatorul de Proiect este persoana care distribuie fondurile și efectuează tragerile, totodată verificând toate documentele justificative în baza cărora sunt întocmite cererile de efectuare a tragerilor.

4. Referitor la raportul de constatare financiar-contabilă întocmit de specialistul Hanganu Laurențiu

În cursul urmăririi penale din prezentul dosar s-a dispus, prin Rezoluția procurorului nr. 48/P/2005 în dosar nr. 19/P/2005 efectuarea unei constatări **financiar-contabile** prin care specialistului i se solicita să răspundă la 20 de obiective stabilite de procuror. Acest raport de constatare a fost întocmit de specialistul Laurențiu Hanganu și se află în Volumul III de Urmărire penală.

Considerăm că această probă este una viciată atât sub aspectul legalității ei cât și sub aspectul aptitudinii sale de a servi la aflarea adevărului în prezenta cauză. Din start precizăm faptul că acest raport de constatare a fost întocmit de către un **nespecialist** și astfel nu poate constitui o constatare tehnico științifică în sensul art.

112 C.pr.pen. anterior. De asemenea, date fiind și obiectivele formulate tendențios de către procuror, acest specialist și-a depășit competența și din punct de vedere funcțional prin aceea că s-a pronunțat pe aspecte ce exced obiectul unei constatări tehnico-științifice, substituindu-se unui organ de urmărire penală.

În primul rând, referitor la calitatea de nespecialist al numitului Hanganu Laurențiu arătăm că raportul ce constatare tehnico-științifică este numai aparent unul financiar-contabil, acesta fiind, în realitate, unul de achiziții publice/construcții drumuri. Prin raportul de constatare despre care facem vorbire, specialistul își exprimă punctul de vedere cu privire la desfășurarea unor achiziții publice referitoare la Programul de pietruire a drumurilor comunale, incluzând și plata comisiilor de licitație care au atribuit contractele de achiziții de lucrări.

Conform art. 112 C.pr.pen anterior „*când există pericol de dispariție a unor mijloace de probe sau de schimbare a unor situații de fapt și este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, organul de urmărire penală poate folosi cunoștințele unui specialist sau tehnician, dispunând, din oficiu sau la cerere efectuarea unei constatări tehnico-științifice.*” Observăm că aceste dispoziții au fost încălcate din mai multe puncte de vedere de către procuror prin dispunerea efectuării expertizei cât și de numitul Hanganu Laurențiu.

În primul rând, raportul de constatare tehnico-științifică întocmit de numitul Laurențiu Hanganu nu este caracterizat de caracterul său urgent, având în vedere natura sa de raport privitor la achiziții publice/construcții drumuri. Date fiind natura obiectivelor sale (ce presupun stări de fapte ce ar fi supuse unor modificări), cât și a concluziilor ce exced obiectul unei lucrări științifice se poate observa că singurul motiv de urgență este soluționarea cât mai rapidă a cauzei prin falsa relevare a unui element constitutiv al unor infracțiuni: prejudiciul.

În al doilea rând, natura constatării tehnico științifice efectuate în cauză nu este cea de constatare economică ci una privitoare la achiziții publice/realizare de

drumuri - cu toate că specialistul nu realizează constatări în teren, specifice unei expertize tehnice în construcții drumuri.

Este de notorietate faptul că există o specialitate distinctă denumită achiziții publice în cazul expertizelor, cât și una ce privește realizarea de căi ferate, drumuri și poduri. Numitul Hanganul Laurențiu, cu toate că era angajat ca *specialist*, nu era nici specializat în achiziții publice, nici în realizare de căi ferate, drumuri și poduri (nefiind nici măcar inginer) la momentul realizării raportului de constatare tehnico științifică. Aceste adevăruri rezultă din cuprinsul adresei DNA nr. 356/VIII/2/24.05.2011 (f. 338, Vol I instanță) prin care se arată că numitul Hanganu Laurențiu a urmat cursuri de specializare în domeniul achizițiilor publice numai în anul 2009, la peste 3 ani de la realizarea raportului de constatare în cauză. Din acestea rezultă că numitul Hanganu Laurențiu **nu era un specialist în sensul legii procesual penale în specializările achiziții publice și căi ferate, drumuri și poduri la momentul realizării raportului de constatare.**

Referitor la problema lipsei specializării, amintim câteva din constatările specialistului: *constatarea nr. 19 – „cu privire la exigibilitatea ofertelor S.C. Utilaj Construct Service S.A.”* (specializarea achiziții publice), constatarea nr. 1 (

Pentru acest motiv se impune ca instanța să constate că proba este nelegală sub aspectul întocmirii sale de o persoană ce nu îndeplinește condițiile art. 112 C.pr.pen., neavând cunoștințe de specialitate necesare pentru a realiza un raport de constatare în domeniile arătate.

Sub aspectul conținutului raportului de constatare se impune observația că specialistul își depășește atribuțiile sale și se substituie organelor judiciare prin aprecieri cu privire la atribuirea responsabilității pentru cele constatate în cuprinsul raportului de constatare. Acest lucru este nepermis deoarece specialistul, asemenea expertului, este obligat să rămână imparțial și să nu se transforme în procuror în demersul său. Având în vedere voita depășire a atribuțiilor expertului se poate

observa că raportul de expertiză este o probă constituită *pro causa* de către parchet în scopul susținerii unei acuzații și nu în scopul aflării adevărului.

De asemenea, specialistul își arogă competențe și în determinarea atribuțiilor de serviciu încălcate, cu toate că nici măcar nu este de profesie jurist, alături de ingerința în atribuțiile procurorului. Amintim referitor la acest aspect, cu titlu exemplificativ: *constatarea nr. 1 (f.12 din raport) „contractul de împrumut subsidiar și actele adiționale au fost semnate, fără aprobarea Consiliului Județean Vrancea”, constatarea nr. 4 „Deși consiliul județean nu este abilitat de a contracta lucrări de execuție a programului de pietruire a drumurilor comunale, întrucât nu a fost definiți ca titular de investiții prin H.G. 577..” (f. 19 din raport), constatarea nr. 5 „suma de 1.900.000 USD... nu a fost repartizată pe comune de Consiliul Județean” (f. 20 din raport), constatarea nr. 15 pct. 3 „să se stabilească dacă Agenția de Implementare (Consiliul Județean Vrancea) a respectat legislația în vigoare... cu ocazia organizării licitațiilor și atribuirii contractelor de execuție de lucrări..” (f. 53 din raport),*

Din cele arătate mai sus, specialistul își arogă competențe de jurist în determinarea legalității unor operațiuni ce țin de dreptul finanțelor publice. În același timp, acesta **produce constatări cu privire la situații de drept, aspect ce excede competența acestuia conform art. 112 C.pr.pen. anterior. Singurul în măsură de a face aprecieri în drept era procurorul, la acel moment procesual.**

Totodată, specialistul își permite în mod abuziv să menționeze la fila 283 din raport că: *„Prezentul raport se completează cu următoarele: - raportul de control al Camerei de Conturi Vrancea, prin care s-au constatat unele abateri compatibile cu cele prezentate în prezentul raport, precum și un prejudiciu estimat la peste 8 miliarde lei; - constatările organelor de verificare faptică ale Parchetului Național Anticorupție Galați (În prezent Serviciul Teritorial Anticorupție Galați); - rezultatele cercetărilor efectuate simultan cu elaborarea prezentului raport de către procurorul desemnat în cauză de către Secția de combatere a infracțiunilor conexe*

infracțiunilor de corupție.”. În realitate, o lucrare științifică – raport sau expertiză nu se poate completa cu alte concluzii decât cele la care ajunge însăși expertul sau specialistul.

În cursul urmăririi penale am făcut obiecțiuni la acest raport de constatare, prin aceasta **contestând în mod implicit concluziile la care a ajuns pretinsul specialist al DNA**. Aceste obiecțiuni care, deși erau întemeiate și au făcut referire la cele expuse mai sus, nu au fost luate în considerare și au fost respinse în mod abuziv de procurorul de caz. **Cu privire la contestarea concluziilor raportului de constatare întocmit de specialistul DNA Laurențiu Hanganu, arăt că acestea au fost contestate în sensul dispozițiilor art. 172 alin. 12 C.pr.pen. atât în faza de urmărire penală (deși la acel moment erau aplicabile alte norme procesual penale) cât și în mod explicit în fața instanței de fond, la termenul din data de 22.01.2015.**

În cadrul acestor obiecțiuni, expertul parte angajat de subsemnatul a punctat mai multe probleme cu privire la conținutului raportului de constatare, care se impun a fi reamintite.

În primul rând, s-a arătat că prin răspunsurile conferite la obiectivele 3,4,6,7,12,14,18 și 19 exced competențele expertului contabil sau specialistului investit cu „*efectuarea unei constatări financiar-contabile*” (f. 1 vol III dos. U.P.) deoarece acesta **face referire la interpretări de acte normative care au legătură cu contractul de împrumut subsidiar.**

În al doilea rând, s-a arătat că specialistul desemnat de DNA face confuzie voită între prevederile HG 577/1997 și cele ale HG 226/2003, având în vedere atât finanțarea, cât și titularii realizării programelor și în special natura fondurilor și modul de gestionare a lor. Această eroare a dus la constatări eronate cu privire la necesitatea aprobării investiției, nevoia de repartizare a sumelor către consiliile locale, necesitatea ca aceste consilii locale să fie titulare de proiect și să-și exprime

consimțământul, modalitatea de înregistrare în contabilitate a sumelor primite (cu toate că OMFP 706/2004 prevede reguli speciale pentru derularea proiectului prevăzut de HG 226/2003), posibilitatea deschiderii de conturi la o bancă comercială pentru efectuarea operațiunilor privitoare la proiect.

În al treilea rând, s-a arătat că raportul efectuat de specialistul DNA privește și aspecte ce țin de tehnica construcțiilor de drumuri – domeniu în care acesta nu era specializat, nefiind inginer constructor de drumuri și poduri. Având în vedere acestea, specialistul Laurențiu Hanganu nu se putea pronunța asupra necesarului de materiale de construcție și ca atare nici pe potențială subevaluarea ofertelor depuse de anumite societăți la licitațiile organizate pentru realizarea proiectului de pietruire a drumurilor comunale.

În al patrulea rând, specialistul a arătat că plata comisiilor de licitații din banii alocați proiectului de pietruire a drumurilor comunale este una nelegală deoarece suma de 3.322.137.780 lei nu trebuia decontată din banii de proiect. În realitate, numai 3.080.356.020 lei au fost decontați din banii alocați proiectului, restul de 241.781.760 lei fiind suportați de către Consiliul Județean Vrancea. Cu toate acestea, reamintim că plata comisiilor de licitații era una legală, având în vedere art. 4.2. din contractul de împrumut subsidiar.

În al cincilea rând, s-a arătat că specialistul Laurențiu Hanganu **a considerat că prejudiciul este egal cu întreaga sumă alocată pentru realizarea proiectului de pietruire a drumurilor comunale**, aspect în mod evident fals, chiar și în urma constatărilor sale anterioare și eronate.

În condițiile în care prin însăși actul de sesizare al instanței se recunoaște deschis că o serie de lucrări au fost realizate în realitate, **este mincinoasă acuzația că prejudiciul produs este egal cu întreaga sumă alocată prin proiect Agenției de Implementare.**

Pentru stabilirea unui prejudiciu, s-a arătat în cadrul obiecțiunilor aduse raportului specialistului D.N.A. se impunea realizarea unei expertize tehnice

efectuate de un expert specializat în construcție drumuri prin care să se determine cu exactitate lucrările efectuate și acestea să fie luate în calcul la stabilirea unui eventual prejudiciu. O atare abordare din partea DNA ar fi dus la aflarea adevărului cu privire la execuția drumurilor: că lucrările care au fost contractate au fost realizate în teren. Obligativitatea realizării unei expertize tehnice era evidentă, având în vedere natura „constatărilor” făcute în teren de organele de urmărire penală ce sunt menționate în raportul de constatare financiar-contabilă al DNA, însă nu sunt realizate de specialiști ci de organe de poliție fără nicio pregătire de specialitate.

Date fiind caracteristicile problemei drumurilor pietruite, era necesar ca în faza de urmărire penală să se realizeze o expertiză tehnică deoarece drumurile în cauză au fost supuse unui proces de uzură și de reabilitare/modernizare în timpul trecut de la efectuarea lucrărilor inițiale, din anul 2004. Arăt că **singura modalitate de a putea fi probat un eventual prejudiciu ar fi fost realizarea unei expertize tehnice în construcții drumuri, de către un expert specializat în construcții drumuri, în care să se constate prin procedee tehnice specifice (măsurători, prelevare de probe din straturile de material plus în operă, verificarea compactărilor, etc.). În absența unui astfel de mijloc de probă, este absolut imposibilă probarea existenței vreunui prejudiciu.**

Cu toate că obiecțiunile arătate mai sus au fost prezentate în timp util procurorului de caz, acesta a ales să le respingă și nu a întreprins la realizarea unei expertize tehnice pentru determinarea stadiului efectiv al realizării lucrărilor, cu consecința stabilirii prejudiciului în mod eronat la nivelul întregii sume alocate Agenției de Implementare – 1.900.000 USD, echivalentul în lei.

Mai mult decât atât, pentru activitatea sa în realizarea acestui raport de constatare tehnico-științifică, după respingerea obiecțiunilor, am depus împotriva numitului Hanganu Laurențiu o plângere penală, considerând că întocmirea raportului în cauză în condițiile arătate ar întruni elementele constitutive ale unei

infrațiuni. Prin raportul întocmit la ordinele procurorului de caz, nu s-a urmărit aflarea adevărului în cadrul dosarului de urmărire penală, ci susținerea în mod nelegal a acuzației procurorului spre soluționarea cazului prin rechizitoriu.

În concluzie, solicităm instanței ca în aprecierea argumentelor aduse cu privire la acest raport de constatare financiar-contabilă, să constate că acesta este nelegal sub aspectul întocmirii acestuia de către un nespecialist, prin depășirea atribuțiilor sale arongându-și atribuții acuzatoriale.

De asemenea, solicităm ca instanța să constate că raportul de constatare este în mod vădit viciat și sub aspectul conținutului său, acesta nefiind apt a conduce la aflarea adevărului și să-l îl aprecieze ca fiind atât contrar legii cât și irelevant cu privire la faptele reținute în sarcina mea.

În consecință, având în vedere aceste două motive, considerăm că instanța nu trebuie să își întemeieze hotărârea pe constatările și concluziile acestui raport de constatare tehnico-științifică ci să pronunțe o hotărâre având în vedere restul probatoriului aflat la dosar.

5. Referitor la pretinsa favorizare a SC AISPA STARS 95 SA ca urmare a relațiilor strânse dintre subsemnatul și numitul Prunache Corneliu constând în tranzacția *Cramei Calciu*

Prin rechizitoriu, separat de acuzațiile privitoare la faptele reținute în sarcina mea, se include ca aspect circumstanțial, menționat în mod vădit pentru a insinua, fără probe, vinovăția mea. La filele 13-14 din rechizitoriu se regăsește afirmația procurorului: „*La mai puțin de 2 luni, respectiv pe data de 5 decembrie 2001, Prunache Corneliu vinde crama "Calciu" către învinuitul Oprișan Marian, cu suma de doar 375,509 milioane lei vechi, adică de 3 ori mai puțin decât cu cât a cumpărat-*

o, un adevărat cadou făcut președintelui Consiliului Județean Vrancea". Prin aceasta se încearcă să se inducă ideea că atribuirea contractelor de pietruire a rumurilor comunale către SC AISPA STARS 95 SA ar fi fost o formă de recompensare a numitului Prunache Corneliu.

În realitate, susținerile procurorului sunt tendențioase, reliefând o stare de fapt necorespunzătoare cu adevărul deoarece pretinsul „cadou” nu există în realitate, Crama Calciu fiind cumpărată la un preț al pieței, nu la un preț mult diminuat.

Susținerea procurorului se bazează pe ipoteza că numitul Prunache Corneliu, prin SC AISPA STARS 95 SA ar fi cumpărat numai imobilul constând în Crama Calciu (clădiri și teren aferent) și valoarea acestora ar fi fost de 950.000.000 lei. În realitate, această sumă reprezintă prețul plătit de această societate pentru imobil **cât și pentru instalațiile vinicole**. SC AISPA STAR 95 a intrat în proprietatea Cramei Calciu prin licitația publică organizată pentru vânzarea activelor SC ROMVITIS SA, prețul plătit fiind unul de licitație (f. 262-263 vol 51, dos. U.P.) Conform procesului-verbal de licitație se puneau în vânzare și alte bunuri decât imobilele, ele fiind menționate la anexa 1 și 2 aflate la f. 264-265 Vol. 51 dos. U.P. Alături de imobile, în aceasta erau **incluse următoarele mijloace fixe: 22 de căzi de stejar cu capacități cuprinse între 3300l și 6300l, 21 butoaie de stejar și 10 rezervoare de polistif de 40.000l fiecare, 7 pompe de tras vin, un zdrobitor, 2 prese de struguri, o recepție de struguri, un transportor recepție, 2 scurgătoare blacher, o basculă pod de 15 tone, un sulfitometru, un transportor kovo, două transportoare tescovina și 18 bidoane de stejar.**

Procurorul omite în mod intenționat să menționeze că aceste mijloace fixe, care au o valoare considerabilă, **nu au făcut obiectul contractului de vânzare cumpărare dintre mine și SC AISPA STAR 95 SA. Conform stipulațiilor acestui contract, aflat la f. 270 vol. 50 dos. U.P, obiectul său îl consta numai imobilul (clădire și teren) instalațiile și mijloacele fixe vinicole nefiind incluse în contract.**

Având în vedere că la data de 5 decembrie 2001 am achiziționat numai un imobil, fără ca acesta să includă instalațiile de specialitate pe care SC AISPA STARS 95 SA le-a achiziționat prin licitație de la SC ROMVITIS SA, este evident că față de valoarea acestor instalații, prețul de 375,509 milioane lei vechi este unul real.

Menționez faptul că pretinsa relație de prietenie dintre mine și numitul Prunache Corneliu a mai fost vehiculată în presă de mai multe ori, motiv pentru care am formulat sesizări ale organelor de urmărire penală (autodenunțuri) prin care solicitam să se verifice dacă cele menționate în diverse articole de presă sunt adevărate și dacă constituie infracțiuni. În acest sens, la data de 31.01.2008 am formulat un denunț la Procurorul General al ICCJ prin care solicitam să se efectueze cercetări cu privire la articolul de presă intitulat: „*Oprișan bagă pe gât investitorilor firmele lui Prunache*” și publicat în data de 30.01.2008 în *Ziarul de Vrancea*. În urma cercetărilor efectuate, la data de 16 iulie 2008 prin rezoluția procurorului în dosar penal nr. 74/P/2008 al DNA ST Galați s-a dispus neînceperea urmăririi penale împotriva subsemnatului în temeiul art. 228 alin. 4 C.pr.pen. anterior raportat la art. 10 lit. a) C.pr.pen. anterior fapta reclamată neexistând în materialitatea ei.

În consecință, acuzațiile tendențioase ale procurorului referitoare la legăturile mele cu numitul Prunache Corneliu sunt vădit nefondate și nu sunt făcute decât cu scopul de a susține în mod indirect acuzațiile de prezentul dosar.

II. Infracțiunile reținute în sarcina mea la punctul A din rechizitoriu

Prin rechizitoriu mi s-a reproșat că „*în calitate de președinte al Consiliului Județean Vrancea și ordonator principal de credite, în lipsa vreunei hotărâri a autorității contractante, a semnat în mod repetat un număr de 66 de documente intitulate decont și a acceptat semnarea de către învinuitul Diaconu Mircea a altor 216 asemenea documente, întocmite în fals de către învinuita Teodorescu Valeria*

care atestau în mod nereal un mare număr de ore lucrate de membrii comisiilor de licitație fără viza obligatorie a controlului financiar preventiv propriu, înscrisuri ce nu întruneau calitatea de document justificativ, încălcând prevederile art. 4.2. și 6.4. din contractul de împrumut subsidiar, prin aceasta făcând posibile plăți nelegale din banii destinați pietruirii drumurilor, obținând atât pentru sine cât și pentru alții bani necuveniți” (f. 33 din rechizitoriu). În opinia parchetului starea de fapt descrisă succint mai sus întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de utilizarea creditului în alte scopuri prevăzută de art. 10 lit. c) din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. anterior și uz de fals prevăzută de art. 17 lit. c) din legea nr. 78/2000 raportat la art. 291 C.pen. anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. anterior.

1. Referitor utilizarea creditului în alte scopuri prevăzută de art. 10 lit. c) din Legea nr. 78/2000

a) Utilizarea fondurilor cuprinse în Programul de pietruire a drumurilor comunale finanțat conform H.G. 226 din 2003 pentru plata comisiilor de licitație.

Prin actul de sesizare al instanței s-a reținut în sarcina mea infracțiunea de utilizare a subvențiilor sau a creditului în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate prevăzută de **art. 10 lit. c) din Legea 78/2000.**

Conform acestei text de incriminare, în forma sa de la momentul pretinsei săvârșirii a infracțiunii, „Sunt pedepsite cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite: c) utilizarea creditelor sau a subvențiilor în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate.”

În privința acțiunii, ca element al laturii obiective a infracțiunii, norma de incriminare impune ca aceasta să se realizeze printr-o acțiune de utilizare a fondurilor, prin aceea înțelegându-se achiziționarea de bunuri sau servicii folosindu-se de aceste fonduri, ori actul de dispoziție prin care astfel de fonduri sunt utilizate.

Cu toate acestea, subliniem faptul că elementul esențial care trebuie întrunit în cazul acestei infracțiuni este ca **utilizarea să se facă în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate.**

Prin rechizitoriu s-a susținut că fondurile accesate de Guvern prin creditul extern ce a stat la baza finanțării Programului de pietruire a drumurilor comunale – HG 226/2004, au fost utilizate în mod ilicit prin plata funcționarilor din cadrul Consiliului Județean pentru munca plătită în cazul comisiilor de licitație de lucrări.

În esență s-a arătat că fapta reținută în sarcina mea ar fi constat în decontarea plății unui număr de ore lucrate de membrii comisiilor de licitații *„încălcând art. 4.2. și 6.4 din contractul de împrumut subsidiar, prin aceasta făcând posibile plăți nelegale din banii destinați pietruirii drumurilor, obținând atât pentru sine cât și pentru alții bani necuveniți”* (f. 33 Rechizitoriu). Astfel, mi se impută că prin utilizarea fondurilor pentru plata comisiilor de licitații am încălcat scopul pentru care fondurile au fost distribuite de Coordonatorul de proiect, scop prevăzut de art. 4.2 și 6.4 din contractul de împrumut subsidiar.

Conform art. 4.2 din contractul de împrumut subsidiar încheiat între Ministerul Transporturilor Construcțiilor și Turismului, în calitate de Coordonator de proiect, și Consiliul județean Vrancea, în calitate de Agenție de Implementare *„Fondurile vor fi transferate de MTCT către agenția de implementare și vor fi folosite de către aceasta exclusiv pentru finanțarea achizițiilor de produse, lucrări și servicii destinate realizării proiectului, conform termenelor și condițiilor din contractele încheiate cu furnizorii de produse, lucrări și sau servicii”*. De asemenea, conform art. 6.4 din contractul de împrumut subsidiar: *„Agenția de implementare va utiliza fondurile transferate de către Coordonatorul de proiect exclusiv în scopul*

finanțării achizițiilor de produse, lucrări și servicii necesare realizării proiectului, în concordanță cu legislația în vigoare”.

Precizez că normele privind licitațiile publice, în vigoare la momentul pretinsei săvârșiri a infracțiunii, erau prevăzute de OUG 60/2001. Conform art. 9 alin. 1 lit. a) din OUG 60/2001 ***„autoritatea contractantă are obligația de a aplica una dintre procedurile de mai jos, pentru atribuirea unui contract de achiziție publică: a) licitație deschis, respectiv procedura prin care orice furnizor executant sau prestator interesat are dreptul de a depune ofertă”.***

Prin contractul de împrumut subsidiar se stabilește obligația contractuală a Agenției de implementare de a respecta legislația privind achizițiile publice prin dispozițiile art. 4.3 ***„Agenția de implementare, va contracta achiziții de produse, lucrări și sau servicii pentru realizarea proiectului în conformitate cu regulile de achiziții stabilite prin reglementările legale în vigoare și numai în limita fondurilor menționate la art. 4.1”.*** De asemenea, prin acest contract se face o referire directă că procedura de atribuire a contractelor trebuie să fie cea a licitației (și nu o altă procedură precum negocierea directă): art. 6.3 ***„Agenția de implementare se va asigura pe toată durata proiectului că sunt disponibile resursele necesare pentru: proiectarea, licitația, contractarea, plățile, managementul și supervizarea lucrărilor necesare pentru realizarea proiectului”***

Având în vedere că prin contractul de împrumut subsidiar s-a impus Agenției de implementare realizarea unor licitații pentru atribuirea contractelor pentru pietruirea lungimilor de drum prevăzute în anexa HG 577/1997 precum și faptul că Agenția de implementare trebuia să se asigure în permanență că sunt disponibile surse financiare prin operațiunea de licitații, este netemeinică acuzația că s-ar schimbat destinația fondurilor obținute în urma contractului de împrumut subsidiar prin plata membrilor comisiilor de licitație.

Din interpretarea prevederilor contractului de împrumut subsidiar este evidentă distincția între costurile privitoare la proiectare, licitație, contractare,

management, supervizare și cel referitor la plăți. Prin aceasta s-a dorit asigurarea fondurilor atât pentru operațiunea principală – pietruirea drumurilor – cât și pentru operațiunile accesorii necesare, între care se află și licitația și atribuirea contractelor.

Deoarece însăși contractul de împrumut subsidiar prevede că licitația este unul dintre costurile care trebuie acoperite prin fondurile alocate, plata membrilor comisiei de licitație este legală, fiind conformă cu scopul fondurilor alocate, având în vedere dispozițiile art. 6.3 din Contractul de împrumut subsidiar.

Cu atât mai mult, operațiunea de achiziție de lucrări publice implică organizarea unei licitații și, în consecință, reunirea unei comisii de licitații pentru fiecare tronson de drum în parte. **Având în vedere acestea, cheltuielile privind plata comisiilor de licitație se subînțelege a fi inclusă în costurile privind achiziția de lucrări, chiar și în lipsa unei prevederi exprese care, după cum am arătat, există în cuprinsul contractului de împrumut subsidiar.**

În cuprinsul Încheierii nr. 40/08.08.2005 sunt sesizate de o manieră identică aceleași aspecte: „În cursul anului 2004 a fost achitată din bugetul instituției, sub forma indemnizațiilor pentru participarea în cadrul comisiilor de analiză și evaluare a ofertelor, unor funcționari din cadrul Consiliului Județean Vrancea suma totală 736.625.197 lei vechi, contrar prevederilor legale, care interzic acestei categorii de funcționari să desfășoare alte activități remunerate sau neremunerate în cadrul autorităților sau instituțiilor publice”.

Prin această din urmă încheiere s-a solicitat obligarea Consiliului Județean Vrancea și a altor persoane indicate ca fiind răspunzătoare (printre care și eu) la plata mai multor sume de bani reprezentând plăți nelegale.

Tribunalul Bacău – Secția Comercială și Contencios Administrativ, prin Sentința nr. 721/23 decembrie 2010, a respins acțiunea promovată de reclamanta

Curtea de Conturi a României, obligând totodată reclamanta la plata cheltuielilor de judecată față de pârâți, printre care m-am aflat și eu (f. 414-433 vol. 3 dosar instanță).

Prin Decizia civilă nr. 1054 /01 iunie 2010 Curtea de Apel Bacău a respins ca nefondat recursul declarat de recurenta-reclamantă Curtea de Conturi a României împotriva sentinței civile nr. 721/23 decembrie 2010, decizia fiind irevocabilă (f. 434 vol. 3 dosar instanță).

În această situație, rog instanța să constate că prin respingerea acțiunii Curții de Conturi a României s-a statuat că ceea ce s-a reținut în Încheierea nr. 40/08.08.2005 nu a fost confirmat de către instanță. **Astfel, putem aprecia că plățirea comisiilor de licitație astfel cum s-a reținut în încheierile Curții de Conturi a României și preluată întocmai în rechizitoriu nu reprezintă o plată nelegală.**

Mai mult, această împrejurare se constituie într-o chestiune prealabilă asupra căreia s-a pronunțat o instanță de contencios administrativ, hotărârea fiind irevocabilă. Astfel își găsesc aplicare dispozițiile cuprinse în art. 52 alin. 3 C.pr.pen. conform căruia „*Hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii*”.

Legalitatea de plată a funcționarilor din cadrul Consiliului județean Vrancea pentru activitatea desfășurată în cadrul comisiilor de licitații este susținută și de dispozițiile art. 52 din OUG 60/2001 privind achizițiile publice: „*Autoritatea contractantă hotărăște dacă membrii comisiei de evaluare sau ai juriului, toți sau o parte a acestora, sunt remunerați pentru activitatea respectivă*”. Precizăm că se impune a recunoaște valabilitatea acestui text de lege și în raporturile pe care le avea Consiliul Județean Vrancea în calitate de Agenție de implementare (și nu de autoritate contractantă, în sensul legii).

Deoarece Programul de pietruire a drumurilor comunale a fost un program derulat la nivel național iar, în baza HG 226/2003 se baza pe alocări de fonduri extrabugetare prin intermediul de contracte de împrumut subsidiar se impune a sublinia relevanța acestor aspecte cu privire la limitele sarcinilor de serviciu ale funcționarilor publici ce au făcut parte din comisiile de licitație.

Având în vedere că Proiectul nu era al Consiliului Județean Vrancea ci al Ministerului Transporturilor, alături de faptul că în cadrul contractului de împrumut subsidiar Consiliul Județean avea o **calitate contractuală de Agenție de implementare și nu calitatea de autoritate publică locală**, coroborat cu faptul că licitațiile se realizau în baza unor contracte de împrumut subsidiar și nu în baza unor alocări bugetare concluzionăm că **realizarea de licitații în baza acestui contract exced sarcinilor de serviciu ale funcționarilor desemnați să facă parte din comisiile de licitații.**

Deoarece nu intră în sarcinile de serviciu ale funcționarilor vizați să facă parte din comisii de licitații ce nu au fost organizate în baza unor acte administrative ale Consiliului Județean și care nu sunt finanțate prin fonduri bugetare se impunea ca aceștia să fie plătiți din banii pentru Programul de pietruire, conform art. 6.3 din Contractul de împrumut subsidiar, pentru munca prestată. Precizăm că în cadrul licitației, Consiliul Județean se comportă ca Agenție de implementare, o calitate contractuală, și nu autoritatea publică a Consiliului Județean.

Comisiile de licitație, prestând muncă în afara sarcinilor de serviciu și astfel și în afara programului de serviciu se impunea a fi plăți, în sens contrar ar fi fost abuzivă numirea loc în comisii de licitație.

Prin rechizitoriu (f. 27-28 din rechizitoriu) s-a invocat că se impunea ca funcționarii să fie plătiți fie din fonduri proprii ale Consiliului Județean, fie să nu fie plătiți deloc pentru munca prestată, dându-se exemple de Consilii Județene care au procedat în acest mod. Față de aceste argumente, arătăm că exemplele sunt nefericite, deoarece arată **încălări ale contractului de împrumut subsidiar**

săvârșite de Consiliile Județene amintite. Plata funcționarilor din fonduri bugetare pentru munca prestată în afara sarcinilor de serviciu pentru realizarea unui Program asumat prin contract reprezintă o folosire nelegală a asemenea fonduri, prin deturnarea lor de la scopul acestora.

Din interpretarea Articolului 11 din Contractul de împrumut subsidiar, denumit „*Speze și cheltuieli*” putem deduce ce sarcini financiare incumbă Agenției de implementare – Consiliului Județean Vrancea. În condițiile în care se menționează la acest articol doar cheltuieli ocazionate cu comisioane bancare de conversie valutară și legate de operațiunile de cont bancar, deducem, chiar și în absența prevederilor exprese ale art. 6.3 din Contract, că **nu incumbă Agenției de implementare să suporte costurile privitoare la salariații desemnați de acesta să facă parte din comisiile de licitație ci sunt cheltuieli care sunt inerente proiectului și trebuie suportate sumele alocate pentru acesta.**

b) Cu privire la lipsa scopului special al infracțiunii prevăzute de art. 10 lit. c) din Legea 78/2000 reținută în sarcina mea.

Infracțiunea prevăzută de art. 10 lit. c) din Legea 78/2000 presupune ca element constitutiv săvârșirea infracțiunii *în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite.*

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că scopul special ar fi întrunit prin faptul că s-a urmărit obținerea de către alte persoane a unor sume de bani, cu titlu de plată a unor ore de lucru prestate în cadrul comisiilor de licitație desfășurate în cadrul Proiectului de pietruire a drumurilor comunale.

Așa cum am arătat mai sus, plata comisiilor de licitație nu reprezintă o schimbare a destinației fondurilor atribuite prin Proiect ci este justa folosire a lor pentru realizarea operațiunilor accesorii dar necesare derulării proiectului.

În cadrul scopului special prevăzut de art. 10 lit. c) se impune ca banii, bunurile sau foloasele ce se urmau a fi obținute să aibă caracter *necuvernit*. Prin folos necuvernit înțeleg un avantaj de natură patrimonială la care beneficiarul nu era îndreptățit.

În realitate, funcționarii remunerați pentru activitatea din comisiile de licitație nu pot fi considerați beneficiari ai unor foloase necuvernite deoarece foloase obținute de către aceștia sunt **primite în baza muncii depuse în comisiile de licitație**. Astfel, se cuvenea ca aceștia să fie plătiți pentru munca lor, desfășurată **în afara atribuțiilor de serviciu, având în vedere caracterul contractual al obligației asumate de către Consiliul județean Vrancea, în calitate de Agenție de implementare a Proiectului de pietruire a drumurilor comunale**.

Deoarece munca prestată se făcea în realizarea Proiectului și nu în realizarea atribuțiilor de serviciu, se impunea ca persoanele ce făceau parte din comisiile de licitație să fie remunerate pentru munca prestată din fondurile alocate desfășurării Proiectului. În aceste condiții, funcționarii care au participat la activitatea comisiilor de licitație activau ca **funcționari ai Agenției de Implementare, entitate *sui generis*** definită prin contractual de împrumut subsidiar.

Din cele arătate mai sus rezultă lipsa scopului special ca element constitutiv a infracțiunii reținute în sarcina mea deoarece plățile efectuate către membrii comisiilor de licitație nu constituie foloase necuvernite în sensul legii penale ci reprezintă remunerații pentru munca desfășurată în cadrul acestor comisii.

În consecință solicit instanței să constate că fondurile primite în baza contractului de împrumut subsidiar au fost folosite întocmai cu destinația acestora, inclusiv pentru plata muncii prestate de membrii comisiilor de licitație ca fiind activități necesare și obligatorii implementării Proiectului, lipsind elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 10 lit. c) din Legea

78/2000. De asemenea, solicit instanței să constate că lipsește întru totul scopul special tipic acestei infracțiuni, având în vedere caracterul licit al remunerării membrilor licitației pentru munca prestată în realizarea Proiectului.

Pentru toate aceste motive, solicit instanței să dispună în temeiul art. 396 alin. 5 C.pr.pen. raportat la art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen. achitarea mea pentru infracțiunea de *utilizarea creditelor sau a subvențiilor în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate* prevăzută de art. 10 lit. c) din Legea 78/2000.

2. Referitor la infracțiunea prevăzută de art. 17 lit. c) din Legea 78/2000 raportat la art. 291 C.pen. anterior (uzul de fals) în formă continuată.

În esență, actul de sesizare a instanței se reține în sarcina mea că am semnat respectiv am acceptat semnarea de către numitul Diaconu Mircea a mai multor deconturi cu privire la orele de muncă prestate de către funcționarii din cadrul Consiliului județean Vrancea în realizarea activităților comisiilor de licitație din cadrul Proiectului de pietruire a drumurilor comunale.

Precizăm că din cuprinsul Rechizitoriului nu se arată în mod exact care sunt înscrisurile pe care procurorul le desemnează a fi false. De asemenea, o altă carență a acuzației privește numărul de acte materiale reținute în sarcina mea – componente ale unei infracțiuni continuate. Având în vedere natura de unitate legală a infracțiunii continuate se impunea ca procurorul să arate în mod individual actele care acesta pretinde că au fost folosite de subsemnat, cunoscând că sunt false, momentul la care m-aș fi folosit de ele, și să detalieze condiția rezoluției infracționale unice, menționând de asemenea numărul actelor materiale reținute în sarcina mea. În lipsa acestor elemente, considerăm că fapta reținută în Rechizitoriu este descrisă insuficient pentru a permite justa respectare a dreptului la un proces echitabil.

Conform art. 291 C.pen. anterior constituie infracțiunea de uz de fals „Folosirea unui înscris oficial ori sub semnătură privată, cunoscând că este fals, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani când înscrisul este oficial, și cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă când înscrisul este sub semnătură privată.”

Situația premisă a acestei infracțiuni este existența unui înscris falsificat anterior realizării elementului material al infracțiunii de uz de fals, fie prin realizarea unei infracțiuni de fals material fie a uneia de fals intelectual. Prin actul de sesizare al instanței, procurorul arată că pretinsul element fals al deconturilor constă în numărul de ore de muncă prestate de fiecare membru al comisiilor de licitație. Se reține că numărul de ore de muncă decontat a fost unul excesiv și nereal raportat la circumstanțele cauzei.

În realitate, numărul orelor de lucru decontate nu constituie în realitate numărul orelor lucrate de către membrii comisiei ci reprezintă un mod de calcul al remunerației pentru munca fiecărui membru al comisiei raportat la valoarea muncii prestate pentru realizarea Proiectului.

Reamintesc că Proiectul se desfășura în baza unui contract de împrumut subsidiar încheiat între Consiliul județean Vrancea și Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, prin care prima entitate își desfășura activitatea în calitate de Agenție de implementare, iar cea de-a doua în calitate de Coordonator de Proiect. Aceste calități erau *sui generis* și erau generate de contractul de împrumut subsidiar, raporturile dintre acestea fiind de natură contractuală.

Având în vedere raportul de natură contractuală, Agenția de Implementare era liberă să aprecieze în mod propriu munca pe care o depun membrii comisiilor de licitație și să îi remunereze corespunzător.

Modalitatea de calcul a remunerațiilor fiecărui membru al comisiei de licitație se făcea în funcție de orele de muncă efectiv prestate în scopul realizării licitației,

calculându-se o sumă forfetară. În acest sens, coinculpata **Teodorescu Valeria** arăta: „*la calculul sumelor nu s-au avut în vedere tarife orare ci sume forfetare (valoarea serviciului stabilită în funcție de tarifele pentru serviciul efectuat de fiecare membru al comisiei), s-au trecut totuși și nr. de ore în deconturi întrucât acestea au stat la baza stabilirii cuantumului serviciului prestat. Adunarea orelor este nesemnificativă întrucât activitatea nu făcea parte din fișa postului. Nu a existat o dispoziție scrisă sau verbală din partea conducerii CJ Vrancea care să hotărască plata membrilor Comisiilor de licitație.*” (f. 379, Vol. I dosar U.P.).

Cu privire la plata comisiilor de licitație martora **Munteanu Marieta Viorica** arăta: „*într-adevăr nu s-a muncit peste 18 luni în comisiile de licitații. S-a constatat de către inculpata Teodorescu Valeria că suma convenită unui membru al comisiei de licitație pentru o oră de activități în comisie (și anume 70.000 ROL/oră) este insuficientă având în vedere nivelul salariilor din anul 2004. De aceea, dânsa, a luat în calcul o medie a salariilor din Direcția Tehnică apoi a calculat suma convenită pentru o oră de lucru și ulterior a înmulțit această sumă cu numărul de ore efectiv lucrate în comisie. S-a luat ca referință un salariu mediu din cadrul Direcției Tehnice întrucât aceasta era cea care se ocupa de licitații. S-a ajuns astfel la suma considerată convenită fiecărui membru al comisiei în funcție de orele lucrate efectiv și plătite potrivit salariului mediu din cadrul Direcției Tehnice, iar apoi, pentru încadrarea în prevederile normelor din anul 2001, suma rezultată a fost împărțită la 70.000 ROL rezultând numărul de ore trecut ca activități pentru fiecare membru al comisiei.*” (f. 140 vol IV, dos. Instanță).

Având în vedere caracterul contractual al relațiilor dintre Agenția de Implementare și Coordonatorul de proiect se impune a se sublinia faptul că plata efectuată pentru munca depusă în cadrul comisiilor de licitație este una tot de natură contractuală și nu una de drept public. Ca atare, Agenția de Implementare avea

deplina libertate de a stabili modul în care vor fi remunerați membrii comisiilor de licitație.

Această remunerație s-a stabilit în mod forfetar pentru fiecare membru al comisiei de licitație, în funcție de munca efectiv prestată. Subliniez că elementul esențial în cazul deconturilor și a referatelor semnate de către subsemnat și numitul Diaconu Mircea era prețul, în sensul contraprestației bănești pentru serviciile efectuate de membrii comisiilor de licitație.

De asemenea, calculul sumelor nu era unul întâmplător deoarece au fost întocmite în conformitate cu Nota comună a Ministerului Muncii și Protecției Sociale nr. 10788/30.09.1993 și Ministerului Finanțelor nr. 7794/30.09.1993 prin raportare la salariile de bază din administrația publică locală stabilite prin Anexa 1B din O.U.G. 24/2000.

Referitor la elementul situației premise – înscrisul fals - , pentru a se putea reține infracțiunea de uz de fals se impune ca înscrisul folosit să fie întrebuintat spre a produce efecte juridice, ori acest aspect presupune și ca elementul desemnat de către procuror a fi fals să producă alte elemente decât în cazul în care ar fi fost real. **În realitate, mențiunea privitoare la orele lucrate de către membrii comisiilor, calculate conform metodei enunțate de martora Munteanu Marieta și inculpata Teodorescu Valeria nu poate produce efecte juridice deoarece elementul esențial este numai valoarea remunerației efective și nu metoda de calcul. Având în vedere acestea, simpla menționare a unui număr de ore de muncă prestate, nu produce consecințe juridice din moment ce acele ore au fost obținute pe baza valorii prestației.**

Din conținutul documentelor denumite „*decont*” aflate la Vol. IX dos. U.P. se poate observa că orele de muncă erau parte a unei metode aproximare a valorii plăților ce se impuneau a fi făcute. Dealtfel, așa cum arăta martora Munteanu Marieta, nu este relevant numărul orelor trecute în cazul deconturilor deoarece acestea erau obținute ulterior calculării valorii efective a muncii depuse.

Elementul material al infracțiunii de uz de fals îl reprezintă acțiunea de *folosire a unui înscris în vederea producerii de consecințe juridice*. Folosirea înscrisului se poate realiza prin următoarele modalități: *depunerea* lui ca act doveditor în fața unei unități din cele prevăzute în art. 145 C.pen. ori a unei persoane particulare; *prezentarea* lui unui organ, unei unități sau persoane pentru a lua act de conținutul său (de exemplu, pentru a se întocmi un înscris oficial, pentru legitimare, etc.); *invocarea* înscrisului fals în cuprinsul unor cereri, memorii, contestații, etc.

În sarcina mea se reține modalitatea *invocării* unor înscrisuri desemnate a fi false în cuprinsul unor alte acte în vederea producerii unor consecințe juridice. Așa cum am arătat, simpla mențiune a orelor de lucru nu produce consecințe juridice deoarece nu influențează cuantumul remunerației membrilor comisiei. Subliniez că pentru existența infracțiunii **este necesar ca folosirea înscrisului falsificat să fie aptă de a produce consecințe juridice**, chiar dacă acele consecințe nu s-au produs. Aceste consecințe juridice trebuie înțelese **în sensul în care ele se produc ca urmare a faptului că înscrisul conține elemente care nu sunt reale**. Ori, în cazul de față singurul element, din înscrisurile reclamate, ce poate produce consecințe juridice este prețul, care, la rândul lui este stabilit pe criterii contractuale, fiind valabil și real, în același timp.

Din toate cele arătate rezultă că lipsește elementul material al infracțiunii de uz de fals prevăzută de art. 291 C.pen. anterior, având în vedere lipsa aptitudinii înscrisurilor reclamate ca fiind false de a produce consecințe juridice prin prisma menționării orelor de lucru.

În consecință, în temeiul art. 396 alin. 5 C.pr.pen. raportat la art. 16 alin. 1 lit. b) C.pr.pen. solicit instanței să dispună achitarea mea pentru infracțiunea de uz de fals prevăzută de art. 291 C.pen. anterior reținută în sarcina mea.

III. Infracțiunile reținute în sarcina mea la punctul B din rechizitoriu

În esență, s-a reținut că subsemnatul „în calitate de președinte al Consiliului Județean Vrancea și ordonator principal de credite, având obligațiile stabilite prin legi organice, precum și în clauzele contractului subsidiar de împrumut referitoare la modul de ordonanțare a cheltuielilor având ca sursă fonduri publice, în mod repetat nu și-a îndeplinit obligațiile prevăzute în legi și în alte acte normative, neverificând personalul din subordine și neasigurând o bună funcționare a compartimentelor tehnice de specialitate, nu a luat măsuri pentru aprobarea investiției și pentru derularea fondurilor prin Trezoreria Statului, a aprobat referate care nu întruneau calitatea de document justificativ și care nu aveau la bază documentele financiar contabile prevăzute de legea, sau erau însoțite de documente întocmite necorespunzător și care nu reflectau realitatea, semnând și ordine de plată, prin aceasta creând pagube de peste 1 milion euro și obținând avantaje patrimoniale în favoarea societăților comerciale” (f. 94 din rechizitoriu). Această stare de fapt, a determinat reținerea în sarcina mea a infracțiunilor de abuz în serviciu prevăzută de art. 13 ind. 2 din legea 78/2000 raportat la art. 248 ind. 1 C.pen. anterior cu referire la art. 13 ind. 2 din OUG 43/2002 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. și uz de fals prevăzută de art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 291 C.pen. anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. anterior.

A. Referitor la infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 13 ind. 2 din legea 78/2000 raportat la art. 248 ind. 1 C.pen. anterior.

a) Executarea lucrărilor de pietruire derulate în baza Proiectului de pietruire a drumurilor comunale finanțat prin creditul extern contractat în urma adoptării HG 226/2003).

Prin Rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție din data de 5 iunie 2006 am fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu (art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248¹ C.pen.1968 cu referire la art. 13² din O.U.G. nr. 43/2002 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen.1968) și uz de fals (art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 291 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen.) cu aplicarea art. 33 lit. a) C.pen.1968.

În esență se reține faptul că, în calitate de președinte al Consiliului Județean Vrancea și de ordonator principal de credite, având obligațiile stabilite prin legi organice, precum și în clauzele contractului subsidiar de împrumut referitoare la modul de ordonanțare a cheltuielilor având ca sursă fonduri publice, în mod repetat nu mi-aș fi îndeplinit obligațiile prevăzute în legi și alte acte normative, respectiv nu am verificat personalul din subordine și nu am asigurat o bună funcționare a compartimentelor tehnice de specialitate, precum și faptul că nu am luat măsuri pentru aprobarea investiției și pentru derularea fondurilor prin Trezoreria Statului. Totodată, mi se impută faptul că aș fi aprobat referate care nu întruneau calitatea de document justificativ și care nu aveau la bază documentele financiar-contabile prevăzute de lege sau erau însoțite de documente întocmite necorespunzător și care nu reflectau realitatea și aș fi semnat ordinele de plată, creând prin aceasta pagube de peste un milion de euro și obținând avantaje patrimoniale în favoarea societăților comerciale.

Acuzațiile care mi se aduc sunt nefondate pentru motivele pe care le voi expune punctual în cele ce urmează cu privire la fiecare contract încheiat, subsemnatul neavând calitatea de ordonator de credite (ci șef al Agenției de Implementare), lucrările fiind realizate în mod corespunzător, iar referatele și ordinele de plată în baza cărora s-au făcut plățile către societăți le-am semnat pe baza documentelor justificative.

1. Cu privire la Contractul din 18 mai 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 179, comuna Jitia – traseu Dealul Sării:

1.1. Prin actul de sesizare se reține că lucrările contractate pentru pietruirea DC 179 nu corespund din punct de vedere calitativ și nu au fost executate pe întreaga lungime a drumului. Toate aceste nereguli ar fi fost constatate de către martorul Noapteș Neculai, primarul comunei Jitia, susținându-se că, deși a comunicat nemulțumirile sale reprezentanților Consiliului Județean, în speță inculpatului Rusu Liviu, nu s-au mai efectuat niciun fel de lucrări ulterior semnării procesului-verbal de recepție la data de 1 noiembrie 2004.

Toate aceste susțineri ale acușării sunt contrazise chiar de către martorul Noapteș Neculai, atât prin declarația dată în faza de urmărire penală (f. 498-499, vol. 7 dosar u.p.), cât mai ales prin declarația din 5 aprilie 2012 dată în fața instanței (f. 321-322, vol. 2 dosar inst.), prin care afirmă că: *„în vara anului 2004 s-au executat lucrări de pietruire (n.n. - a DC 179) de către SC TOP MEDIA”*. Din declarația martorului lucrări au presupus balastarea drumului și rectificarea lui cu ajutorul unui buldozer. Lucrările au fost întrerupte de către TOP MEDIA înainte de a se reuși balastarea întregii lungimi a drumului ca urmare a defectării autogreder-ului pe care această firmă îl utiliza la împrăștierea balastului pe drum.

Nemulțumit de faptul că lucrarea de pietruire a DC 179 nu fusese finalizată, primarul comunei Jitia, după ce a sesizat aceste aspecte cu ocazia semnării procesului-verbal de recepție a lucrării la data de 1 noiembrie 2004, a arătat că a fost personal la mine în audiență semnalându-mi toate aceste nereguli, iar după circa 3 săptămâni s-au reluat lucrările de pietruire a DC 179.

Toate aceste aspecte sunt confirmate de către martorul Noapteș Neculai și contrazic practic susținerile parchetului potrivit cărora după data semnării procesului-verbal de recepție nu s-au mai efectuat niciun fel de lucrări pe DC 179.

Din declarația dată de către primar în faza de urmărire penală reiese faptul că la circa 3 săptămâni de la data semnării procesului-verbal de recepție, utilajele firmei contractante s-au reîntors la fața locului și au balastat unele porțiuni ale DC 179, balastul fiind nivelat cu ajutorul unui buldozer. Reluarea lucrărilor după data de 1 noiembrie 2004 a fost confirmată de către martor și cu ocazia audierii sale în fața instanței la data de 5 aprilie 2012 când afirma că „*în lunile noiembrie și decembrie ale aceluiași an utilajele au revenit la fața locului și au continuat lucrările de balastare (...) au fost făcute rectificări ale curbelor în sensul lărgirii acestora, la care s-a lucrat mult*” (f. 321, vol. 2 dosar inst.).

Cu toate că în cele două declarații martorul afirma că balastul așezat pe drum nu a fost compactat, la dosarul cauzei există două procese-verbale semnate de către primarul comunei care contrazic aceste afirmații. Din Procesul-verbal de stadiu fizic din 22.09.2004 (f. 507-508, vol. 7 dosar u.p.) și din Procesul-verbal nr.1794 din 01.11.2004 (vol. 7 dos.u.p. f. 504-506) în care se constată că DC 179 a fost balastat pe anumite porțiuni pe o lățime de 4,00 m., iar grosimea stratului de balast după **compactare, reprofilare** varia între 10 și 20 cm în funcție de starea drumului, întrucât existau și porțiuni de drum care fuseseră balastate în anii anteriori.

Or, în condițiile în care în procesul-verbal din 22.09.2004 privind stadiul fizic al investiției, semnat și asumat de către primarul comunei, este menționată lungimea totală de 5 km a DC 179, cu precizarea exactă a porțiunilor pe care s-au efectuat lucrări, este contradictorie afirmația acestuia din fața instanței în sensul că, în realitate, drumul are o lungime de doar 3,5km.

1.2. Tot cu privire la derularea acestui contract se reține că situațiile de lucrări, documente care trebuiau să stea la baza ordonanțării plății, nu sunt semnate de dirigintele de șantier Iacob Valeriu, persoană abilitată să verifice cantitatea și calitatea lucrărilor. În aceste condiții, mi se impută faptul că aș fi semnat ordinele de plată și aș fi aprobat referatul privind decontarea sumei deși acesta nu era semnat de

către persoanele abilitate din cadrul Consiliului Județean Vrancea, respectiv de către inculpații Costeanu Ion și Rusu Liviu.

Cu privire la aceste aspecte, care nu corespund realității, trebuie făcute unele precizări și anume că la dosarul cauzei se regăsesc două Referate privind decontarea unor sume privind lucrări de pietruire a DC 179, respectiv Referatul nr. 5441 din 03.08.2004 (f. 161, vol. 26 dosar u.p. sau f. 75, vol. 12 dosar u.p.) prin care se aprobă decontarea sumei de 559.800.000 lei către TOP MEDIA SRL, cu titlu de „avans reabilitare”, document semnat atât de către mine personal, cât și de către persoanele abilitate din cadrul Consiliului Județean Vrancea în persoana directorului Costeanu Ion și a șefului de serviciu Rusu Liviu, precum și Referatul nr. 5655 din data de 12.08.2004 (f. 34 vol. 26 dos. U.P). Cu privire la acest din urma referat prin care se aproba plata sumei de 1.268.309.220 lei către TOP MEDIA reprezentând contravaloarea lucrărilor de pietruire a DC 179, vă rog să observați faptul că acesta nu a fost semnat de către mine, ci la rubrica președinte este semnat „pentru” de către dl. Diaconu Mircea, vicepreședintele Consiliului Județean Vrancea. Plata acestor lucrări s-a efectuat prin Ordinele de plată nr. 1856/ 12.08.2004, respectiv nr. 1858/12.08.2004 și, așa cum se poate observa, pe aceste documente nu se regăsește semnătura mea.

Pe cale de consecință, susținerile din rechizitoriu potrivit cărora aș fi semnat ordinele de plată și aș fi aprobat referatul privind decontarea lucrărilor fără ca documentul în cauză să fie semnat de către persoanele abilitate din cadrul Consiliului Județean sunt contrare realității.

2. Cu privire la Contractul din 21 iulie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 165, comuna Gura Calîței – traseu Dealul Lung – Rașca:

În actul de sesizare se reține faptul că firma contractantă SC TOP MEDIA SRL nu a executat niciun fel de lucrare pe DC 165 și cu toate acestea a încasat în mod

nejustificat suma de 1.937.319.259 lei. Totodată, raportat la lucrările efectuate de SC BITIONFOR SRL în luna mai 2005, se susține că pentru același tronson de drum, Consiliul Județean ar fi plătit de două ori.

2.1 Executarea unor lucrări de balastare a DC 165, în toamna anului 2004, este confirmată de către primarul comunei Gura Calii, martorul Bîtculescu Dragoș, care, audiat fiind în faza de urmărire penală), arăta că: „*în luna noiembrie 2004, pe raza comunei au apărut autobasculante marca Kamaz (...) Am înțeles că urmează să ducă balast pe DC 165. În punctul Cicoșari, drumul este traversat de râu, acolo este un pod destul de șubred, peste care evident nu se putea trece cu basculantele, motiv pentru care au depozitat balastul pe marginea drumului. (...) În luna aprilie 2005, (n.n. – după ce Primăria a construit un nou pod peste râul Râmna) au apărut din nou Kamazurile rusești, cu șoferi basarabeni, dar aveau și un încărcător frontal tip ifron. Au reîncărcat balastul lăsat din toamna trecută și cred că au fost în jur de 150-200 basculante. Transportându-l mai sus cu 4 km, lucrarea a durat circa o săptămână. Au început să descarce balastul mai sus de punctul Cicoșari, iar ulterior a apărut un autogreder (...) acesta a început să împrăștie balastul pe drum.*” (f. 169, vol. 7 dosar u.p.) În fața instanței de judecată, martorul Bîtculescu Dragoș a susținut că: „*Ulterior după trecerea iernii, în primăvara anului 2005, camazurile au revenit, au încărcat balastul pe care îl depozitaseră pe DJ 204 P și l-au transportat pe DC 165, mai precis pe toată lungimea acestuia*” (f. 50, vol. 2 dosar inst.).

Efectuarea acestor lucrări este confirmată și de către martorul Militaru Niculae, operatorul autogrederului anterior amintit, care arăta că: „*Mi s-a spus să nivelez balastul pe care îl voi găsi pe drum și să mai execut niște șanțuri pe care să se scurgă apa. Am găsit la fața locului mai multe grămezi de balast pe care le-am nivelat și am observat că în preajmă acționau autobasculante de tip KAMAZ rusești cu număr de înmatriculare de Basarabia. Balastul era încărcat din albia unui râu de un excavator (...). Am lucrat efectiv aproximativ 2-3 zile.*” (f. 171, vol.

7 dosar u.p.). În fața instanței, martorul a precizat: „*Am văzut că la fața locului grămezile de balast au fost depozitate în niște basculante Kamaz cu numere de înmatriculare din Basarabia. Am nivelat balastrul respectiv și în această vreme kamazurile continuau să aducă balastru din albia râului Râmna situat la 10-15 km de drum*” (f. 155, vol. 2 dosar inst.).

Pe cale de consecință, raportat la toate aceste depoziții care confirmă realitatea lucrărilor efectuate pe întreaga lungime a drumului, susținerile din rechizitoriu potrivit cărora firma contractantă, SC TOP MEDIA SRL, nu a efectuat niciun fel de lucrări pe DC 165 nu corespund realității. Această susținere se bazează pe declarația martorului Bitere Ionuț, administrator la SC BITIONFOR SRL, interpretată însă în mod eronat de către acuzare în sensul că *pe raza comunei Gura Caliiței a fost singurul care a efectuat niște lucrări de balastare la solicitarea și pe cheltuiala primăriei din localitate*. Din lecturarea declarației martorului Bitere Ionuț (f. 165, vol. 10 dosar u.p.) se poate observa că acesta nu face o astfel de afirmație, ci susține că: „*În toamna anului 2004 am fost contactat de către Bîtculescu Dragoș, primarul de la Gura Caliiței, cu care am încheiat un contract de transport de balast. Am dus de la Balastiera Biliești și Dumbrăveni, însă nu-mi aduc aminte cantitățile, iar în com. Gura Caliiței primarul a dirijat toate autobasculantele care au fost descărcate în funcție de necesitățile locale. Nu pot preciza pe ce drumuri a fost descărcat balastul. (...) Arăt că în 2004 a fost singura lucrare pe care am efectuat-o cu vreun consiliu local.*”

Având în vedere această din urmă afirmație a martorului, este de neînțeles de unde a tras procurorul concluzia că acesta a fost singurul care, în 2004, a efectuat lucrări de balastare pe raza comunei Gura Caliiței.

2.2 În ceea ce privește lucrările efectuate în cursul lunii mai 2005 de către SC BITIONFOR SRL trebuie făcută precizarea că în perioada 6-7 mai 2005 au urmat o serie de precipitații abundente, iar balastul depus pe DC 165 s-a amestecat cu pământul rezultat din alunecările de teren. Constatarea acestor calamități s-a făcut

de către reprezentanți ai Consiliului Județean Vrancea, ai SC TOP MEDIA SRL, precum și de către primarul comunei Gura Caliței, martorul Bîtculescu Dragoș, întocmindu-se în acest sens procesul-verbal din 09.05.2005 (f. 1, vol. 26 dosar u.p.). Audiata în fața instanței, martorul Bîtculescu Dragoș afirma: *„calamitățile din anul 2005 au afectat puternic drumul comunal 165 al cărui specific este acela că este situat pe un drum argilos pe care se produc frecvent alunecări de teren. (...) Din anul 2004 și până în prezent s-au efectuat mai multe pietruiri ale drumului dat fiind specificul menționat”* (f. 50, vol. 2 dosar inst.) Terenul alunecos și instabil pe care este amplasat drumul comunal este confirmat și de către martorul Bitere Ionuț: *„Terenul pe care am efectuat lucrările este un teren alunecos și instabil astfel că după ploi sau topiri de zăpadă are loc o degradare a drumului. În plus și situarea sa deasupra pârâului Râmna accentuează acest efect”* (f. 491, vol. 2 dosar inst.).

Astfel, s-a luat decizia de a se reface lucrările distruse și, întrucât lucrarea nu fusese finalizată și nici nu ieșise din perioada de garanție, plata acestora urma a se face din garanția de bună execuție, precum și din eventualele fonduri alocate până la data de 30.05.2005 de către Guvernul României pentru calamități.

Prin urmare, în baza Actului adițional nr. 1/2004 la contractul nr. 5041/21.07.2004 (f. 10, vol. 26 dosar u.p.), lucrările urmau a fi refăcute de către SC BITIONFOR SRL.

În fața instanței de judecată, martorul Bitere Ionuț, administratorul SC BITIONFOR SRL, a declarat: *„am fost solicitat de către membrii ai Consiliului Județean Vrancea să balastez DC 165 Gura Caliței – Dealul Lung – Rașca. Am efectuat această operațiune după ce am fost solicitat în acest sens de către inculpatul Rusu Liviu din cadrul CJ. Lucrările s-au desfășurat în lunile mai și iunie ale anului 2005. De fapt eu am fost solicitat să refac o lucrare anterioară efectuată de către TOP MEDIA SRL, lucrare care a fost prejudiciată de calamitățile naturale.”* (f. 491, vol. 2 dosar inst.). Referitor la plata lucrărilor de refacere a porțiunilor afectate de calamitățile naturale, martorul afirma: *„Am fost*

plătit pentru lucrare, iar la momentul respectiv mi s-a explicat că această plată mi s-a făcut din fondul de garanție reținut de la executantul anterior respectiv de la SC TOP MEDIA SRL” (f. 491, vol. 2 dosar inst.).

Existența lucrărilor anterioare efectuate de către SC TOP MEDIA SRL este confirmată de către același martor, care relatează: „*Când am lucrat eu pe DC 165 acel drum, din lucrările anterioare, avea și părți corespunzătoare*” (f. 166, vol. 10 dosar u.p.).

Or, în condițiile în care lucrările efectuate anterior au fost distruse parțial de către precipitațiile abundente și alunecările de teren din luna mai 2005, fapt ce a impus necesitatea refacerii unor porțiuni din DC 165, plata pentru acestea făcându-se din fondul de garanție, susținerea parchetului potrivit căreia Consiliul Județean ar fi plătit de două ori pentru același tronson de drum, fără ca societățile să fi executat lucrări, nu are niciun suport probator.

2.3. Mi se impută, totodată, că aș fi aprobat și semnat ordinele de plată deși situațiile de lucrări nu sunt semnate de către dirigințele de șantier Iacob Valeriu.

Această acuzație este nefondată, raportat la probele existente la dosarul cauzei. În acest sens, fac trimitere la Referatul nr. 5655/12.08.2004 (f. 34, vol. 26 dosar u.p.) prin care a fost aprobată decontarea către SC TOP MEDIA SRL a sumei de 987.319.259 lei, în baza facturii fiscale nr. 869186/2004, reprezentând contravaloarea lucrărilor de pietruire a DC 165, document care nu a fost aprobat de către mine, ci de către vicepreședintele Consiliului Județean, Diaconu Mircea. Mai mult decât atât, documentele prin care s-a efectuat plata pentru lucrările de pietruire a DC 165, respectiv Ordinele de plată nr. 1855 și 1857 din 12.08.2004, **nu au fost semnate de către mine.**

Pe cale de consecință, susținerile procurorului potrivit cărora aș fi aprobat și semnat ordinele de plată pentru decontarea lucrărilor de pietruire a DC 165 nu corespund realității.

3. Cu privire la Contractul din 25 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 156, comuna Popești – traseu Intrare DN2 Popești – Gura Caliței:

3.1 Primul aspect contestat de către parchet cu privire la derularea acestui contract se referă la faptul că nu a existat niciun fel de proiect pentru efectuarea unei asemenea lucrări de reabilitare, considerându-se că, în acest fel, prețul a fost stabilit aleatoriu.

Această acuzație este contrazisă total de materialul probator existent la dosarul cauzei. Astfel, potrivit martorei Munteanu Marieta Viorica, inginer constructor cu o experiență de peste 30 de ani în domeniu, *„pentru operațiunile de reabilitare a drumurilor comunale nu există norme, ci doar niște limite de cantități de balast care trebuie aplicate pe suprafața drumului. (...) Neexistând norme nu poate fi întocmit nici proiect”* (f. 229, vol. 2 dosar u.p.). Pe cale de consecință, *„în cazul lucrărilor de reabilitare a drumurilor comunale nu se întocmește niciun proiect. În aceste condiții necesarul de materiale se stabilește: „prin deplasarea în teren a persoanei de specialitate, care efectuează niște măsurători ale gropilor, stabilind suprafața acestora, iar în funcție de suprafața totală și adâncimea lor se stabilește necesarul de metri cubi”* (f. 229, vol. 2 dosar u.p.).

Neexistența unor norme tehnice care să stabilească necesarul materialelor în ceea ce privește lucrările de reabilitare a drumurilor comunale este confirmată și de către martorul Parîng Dumitru, subinginer cu o vechime în profesie de peste 28 de ani, care arăta că: *„lucrarea de reabilitare nu poate fi raportată la anumite norme tehnice standard, întrucât aceste norme tehnice nu există, întrucât nu pot fi elaborate, starea de degradare a unui drum fiind diferită de la o situație la alta”* (f. 76, vol. 10 dosar u.p.).

În ceea ce privește reabilitarea DC 156, măsurătorile menționate de către martora Munteanu Marieta au fost efectuate, regăsindu-se sub forma unor liste cu cantitățile de lucrări necesare pentru îmbunătățirea capacității portante a drumului,

pentru amenajarea acostamentului, a șanțurilor și a rigolelor (f. 366-376, vol. 14 dosar u.p.). Pe baza lor, SC UTILAJ CONSTRUCT S.A. și-a întocmit punctual oferta, anexând acesteia liste care cuprind cantitățile de lucrări așa cum acestea au fost menționate în documentele de care am făcut vorbire, precum și prețurile defalcate pentru fiecare astfel de lucrare (f. 314-330, vol. 14 dosar u.p.). Prin urmare, nu se poate susține faptul că prețul pentru reabilitarea acestui drum comunal a fost stabilit în mod aleatoriu.

3.2 Alte critici aduse se referă la durata de execuție a lucrării de doar 32 de zile față de 90 de zile cât era termenul de execuție înscris în contract, precum și la faptul că ordinul de începere a lucrării a fost emis în aceeași zi cu semnarea contractului, fără a exista o autorizație de construire.

Într-adevăr, Ordinul de începere a lucrării de reabilitare a DC 156 (f. 287, vol. 14 dosar u.p.) a fost emis în aceeași zi în care a avut loc semnarea Contractului de execuție, însă prin aceasta nu s-a încălcat nicio dispoziție legală, constructorul având oricum obligația contractuală – pct. II.9.1. din Contractul de execuție de lucrări (f. 294, vol. 14 dosar u.p.) de a începe lucrările în cel mai scurt timp, respectiv în termen de 2 zile de la primirea ordinului din partea autorității contractante. În aceste condiții, în calitate de Agenție de Implementare, Consiliul Județean avea tot interesul ca lucrările de reabilitare a drumului comunal să demareze cât mai repede, motiv pentru care ordinul de începere a lucrării a fost emis în aceeași zi cu semnarea contractului, situație care nu a cauzat însă niciun prejudiciu Consiliului Județean.

Mai mult decât atât, în cazul lucrărilor de reabilitare nu este necesară emiterea unei autorizații de construire deoarece astfel de lucrări sunt exceptate prin dispozițiile legale cuprinse de Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, în vigoare la momentul derulării Proiectului. Conform art. 11 alin. 1 lit. i) din această lege: *„se pot executa fără autorizație de construire următoarele lucrări care nu modifică structura de rezistență, caracteristicile*

inițiale ale construcțiilor sau aspectul arhitectural al acestora: i) lucrări de întreținere la căile de comunicație și la instalațiile aferente.” Precizez că natura concretă a lucrărilor de reabilitare a unui drum pietruit presupune readucerea sa la stadiul inițial în principiu prin astuparea denivelărilor folosindu-se balast, astfel că acest tip de lucrări se încadrează pe deplin între cele prevăzute de art. 11 alin. 1 lit. i) din Legea nr. 50/1991. În consecință, sunt neîntemeiate acuzațiile procurorului privitoare la inexistența autorizațiilor de construire având în vedere faptul că legea permite executarea lucrărilor în absența unui astfel de act.

În ceea ce privește durata de execuție a lucrării de *„doar 32 de zile față de 90 de zile cât era termenul de execuție înscris în contract”* nu vedem ce relevanță are această durată atâta timp cât executantul a efectuat toate lucrările solicitate cu respectarea tuturor criteriilor vizând calitatea și cantitatea materialelor utilizate. Așa cum reiese din contractul de execuție, pct. I.3.1, executantul era obligat să execute și să finalizeze reabilitarea DC 156 în decurs de 3 luni calendaristice de la data primirii ordinului de începere a execuției. Or, executarea tuturor lucrărilor înainte de împlinirea celor 90 de zile înscrise în contract nu denotă decât profesionalismul și capacitatea tehnică sporită a societății contractante care a reușit să finalizeze aceste lucrări într-un timp mai scurt.

Faptul că lucrările de reabilitare a DC 156 au fost executate de către firma contractantă este confirmat de către martorul Ciocănel Nicolae, primarul comunei Popești, care afirmă că *„în perioada iunie-iulie 2004 s-au efectuat lucrări de pietruire a drumului respectiv, pe toată lungimea sa, lucrări care, pe o distanță de aproximativ 800 m., unde nu se află case de locuit, au presupus și executarea de șanțuri. (...) Lucrările au presupus mai întâi scarificarea vechiului drum, apoi așezarea de balast și nivelarea acestuia cu autogrederul. Ulterior drumul a fost cilindrat cu ajutorul unui compactor”* (f. 370, vol. 2 dosar inst.). În faza de urmărire penală arăta că: *„Pe această porțiune de drum au fost efectuate mai întâi lucrări*

de scarificare, s-a cărat balast, a fost întins cu autogrederul, după care s-a trecut la cilindrare” (f. 511, vol. 7 dosar u.p.).

Mai mult decât atât, nu înțelegem prin ce calcule s-a ajuns la această durată de 32 de zile în condițiile în care ordinul de începere a lucrărilor a fost emis în data de 25 mai 2004, iar recepția lucrării a început la data de 12 iulie 2004, respectiv după 48 de zile.

3.3 Procurorul a apreciat că din declarația primarului comunei Popești, Ciocănel Nicolae, nu reiese faptul că lucrările ar fi fost supravegheate de către dirigintele de șantier Iacob Valeriu care, deși la acea dată nu avea nicio calitate, a semnat situațiile de lucrări în baza cărora a fost efectuată plata.

În primul rând, procurorul face o simplă presupunere cu privire la lipsa de pe șantier a dirigintelui întrucât, deși a procedat la audierea personală a primarului comunei Popești, nu i-a adresat acestuia o astfel de întrebare. În aceste condiții, martorul a făcut referire doar la lucrările pe care le-a observat ocazional, menționând faptul că *„personal nu am urmărit execuția lucrărilor, întrucât în acea perioadă mă ocupam de sediul primăriei”* (f. 511, vol. 7 dosar u.p.).

Faptul că inculpatul Iacob Valeriu a supravegheat execuția lucrărilor este dovedit fără niciun dubiu de documentele existente la dosarul cauzei, acesta procedând la semnarea tuturor documentelor întocmite în perioada respectivă, participând și la recepția lucrărilor efectuată în perioada 12-14 iulie 2004.

În al doilea rând, susținerea potrivit căreia la acea dată inculpatul Iacob Valeriu nu avea calitatea de diriginte de șantier este total greșită deoarece la dosarul cauzei există Contractul individual de muncă cu timp parțial nr. 29 (f. 298-299, vol. 6 dosar u.p.) încheiat pe o durată determinată de 8 luni, cuprinsă între 01.05.2004 și 31.12.2004. Potrivit acestui contract, **Iacob Valeriu urma să desfășoare, în toată perioada amintită, activități de diriginte de șantier la Consiliul Județean Vrancea.** Așa cum rezultă din alte 2 contracte de muncă încheiate anterior (f. 294-

297, vol. 6 dosar u.p.), Iacob Valeriu îndeplinea funcția de diriginte de șantier care își desfășura activitatea la Consiliul Județean Vrancea încă din 02.06.2003. În acest sens, între Compania de Utilități Publice R.A. și Consiliul Județean Vrancea s-a încheiat, la data de 08.07.2003, Contractul de prestări servicii nr. 4128 prin care inculpatul Iacob Valeriu era pus la dispoziția Consiliului Județean în calitate de diriginte de șantier. Contractul în cauză poate fi catalogat drept un contract-cadru de prestare de servicii încheiat între cele două entități, care, deși prevede valabilitatea sa pentru o anumită perioadă de timp, poate fi prelungit în mod tacit prin acordul părților. În acest sens sunt și dispozițiile Codului Civil 1864, care în art. 969 prevede: *„convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante și se pot revoca prin consimțământul mutual...”*

Faptul că acest contract de prestări servicii nu a încetat, părțile luând decizia de a-l prelungi este dovedit prin faptul că deși inculpatului Iacob Valeriu îi expira, la aceeași dată de 31.10.2003, contractul individual de muncă în baza căruia desfășura activitățile de diriginte de șantier în beneficiul Consiliului Județean Vrancea, au fost întocmite succesiv alte două astfel de contracte de muncă pentru perioadele 01.11.2003 – 30.04.2004, respectiv 01.05.2004 – 31.12.2004 (f. 296-299, vol. 6 dosar u.p.). Obiectul acestor contracte a rămas același, respectiv **desfășurarea de către Iacob Valeriu a activității de diriginte de șantier la Consiliul Județean.** Or, în măsura în care contractul de prestări servicii nu mai era în ființă așa cum susține acuzarea, nu mai exista niciun interes în încheierea acestor noi contracte individuale de muncă întrucât inculpatul Iacob Valeriu nu ar mai fi avut unde să își desfășoare activitatea.

Un alt argument extrem de important care susține teza prelungirii tacite a contractului de prestări servicii este acela că la data de 22 iulie 2004, între Compania de Utilități Publice R.A. și Consiliul Județean Vrancea se încheie Actul adițional la Contractul de prestări servicii nr. 4128/08.07.2003 (f. 303-304, vol. 6 dosar u.p.) prin care se modifică art. 1 din contract în sensul majorării programul de lucru al

dirigintelui de șantier Iacob Valeriu de la 3h la 6h/zi, precum și art. 3 în sensul majorării prețului prestației de serviciu. Mai mult decât atât, în acest act adițional se menționează la pct. 3 că „*celelalte prevederi ale contractului de prestări servicii rămân valabile*”. Acest act adițional nu echivalează cu un nou contract de prestări servicii, cum în mod eronat susține acuizarea, ci doar modifică punctual anumite clauze ale acestuia raportat la nevoile actualizate ale beneficiarului. În speță, Consiliul Județean Vrancea avea în derulare proiectul de reabilitare și pietruire a drumurilor comunale, fapt care impunea majorarea programului de lucru a dirigintelui de șantier pentru a avea posibilitatea reală de a supraveghea toate lucrările aflate în execuție.

Pe cale de consecință, raportat la documentele întocmite ulterior datei de 31.10.2003, respectiv cele două contracte de muncă și actul adițional anterior menționat, este dovedit faptul că acel contract de prestări servicii a fost prelungit în mod tacit de către cele două entități, astfel încât inculpatul **Iacob Valeriu a deținut, pe tot parcursul anului 2004, calitatea de diriginte de șantier din partea Consiliului Județean Vrancea, fiind îndreptățit să semneze situațiile de lucrări.**

3.4 În ceea ce privește susținerea potrivit căreia am procedat, alături de Diaconu Mircea, la efectuarea plății în data de 30.06.2004 deși s-au executat lucrări și în luna iulie 2004, arăt că nu are niciun fel de relevanță data la care a fost efectuată plata în condițiile în care s-au efectuat lucrări complete și corespunzătoare din punct de vedere calitativ (*a se vedea* Procesul-verbal de recepție nr. 4876/14.07.2004 - f. 266-267, vol. 14 dosar u.p.). Mai mult decât atât, plata a fost aprobată la mai bine de o lună de la data semnării contractului de execuție, în baza situațiilor de lucrări semnate și asumate de către dirigintele de șantier Iacob Valeriu (f. 269-286, vol. 14 dosar u.p.).

3.5 Ultima critică adusă cu privire la derularea acestui contract se referă la faptul că primarul comunei Popești nu s-a putut pronunța asupra calității lucrărilor, respectiv a parametrilor tehnici, întrucât era în necunoștință de cauză și de altfel

nimeni nu ar fi putut face acest lucru, întrucât lucrările nu au avut la bază vreun proiect tehnic sau vreun studiu de fezabilitate.

În ceea ce privește lipsa unui proiect tehnic așa cum am arătat anterior, în cazul lucrărilor de reabilitare, așa cum a fost și în cazul DC 156, nu există norme pe baza cărora să se poată întocmi un astfel de proiect. În ceea ce privește neputința primarului de a se pronunța asupra calității lucrărilor, chiar procurorul afirmă că acesta se găsește în necunoștință de cauză, nedispunând de cunoștințele tehnice și neavând astfel de atribuții, cu atât mai mult cu cât Consiliul Local Popești nu era parte în contract.

Verificarea calitativă a lucrărilor a fost efectuată în perioada 12-14.07.2004 de către o comisie de recepție formată din personal de specialitate din cadrul Consiliului Județean Vrancea printre care și dirigintele de șantier Iacob Valeriu care a stabilit că *„lucrările sunt executate cantitativ și calitativ în conformitate cu prevederile legale și documentația întocmită”*. Procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 4876/14.07.2004 a fost semnat și de către primarul comunei Popești, martorul Ciocănel Nicolae (f. 266-267, vol. 14 dosar u.p.).

4. Cu privire la Contractul din 25 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 95, comuna Valea Sării – traseu Colacu – Poduri:

Principalele critici aduse de către acuzare cu privire la derularea prezentului contract se referă la neseriozitatea prețului și la stabilirea aleatorie a acestuia, la lipsa documentației precum studiul de fezabilitate, proiect tehnic sau a unui studiu tehnic de oportunitate ori expertiză care să releve necesitatea efectuării reabilitării. Este criticat și faptul că Iacob Valeriu ar fi semnat situațiile de lucrări deși nu era investit legal la acea dată și nici nu a fost la fața locului.

4.1 În ceea ce privește critica adusă seriozității prețului aceasta este neîntemeiată, fiind o simplă presupunere a procurorului care nu face dovada

încălcării dispozițiilor civile privind seriozitatea prețului. Pentru ca un preț să poată fi catalogat drept nereserios sau derizoriu este absolut necesar să existe o disproporție vădită între prestația ce urmează a fi executată de către firma contractantă și prețul solicitat pentru aceasta.

În ceea ce privește prezentul contract, valoarea acestuia a fost stabilită în urma unei proceduri de cerere de oferte în urma căreia au depus oferte trei societăți comerciale, criteriul de atribuire a contractului fiind prețul cel mai mic. Așa fiind, prețul contractului de reabilitare a DC 95 a fost stabilit în mod corect în urma unei licitații publice organizate de către Consiliul Județean, fiind desemnată câștigătoare oferta celor de la SC UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. în cuantum de 1.023.000.000 lei. Susținerea potrivit căreia suma este identică cu cea alocată pentru reabilitarea DC 156 în lungime de 7,5 km nu are niciun fel de relevanță întrucât complexitatea și valoarea lucrărilor care necesită a fi efectuate, precum și cantitatea materialelor necesar a fi puse în operă diferă în funcție de starea de degradare a drumului care urmează a fi reabilitat.

4.2 În ceea ce privește lipsa documentației tehnice, așa cum am arătat anterior în cazul operațiunilor de reabilitare a drumurilor comunale nu există norme, or, în lipsa acestora nu se poate întocmi nici documentația tehnică, în speță proiect tehnic. În acest caz necesarul de materiale se stabilește în urma măsurărilor efectuate în teren, antemăsurători care au fost efectuate și în cazul DC 95, regăsindu-se la dosarul cauzei (f. 193-195, vol. 15 dosar u.p.). În baza acestor măsurători efectuate în teren, personalul de specialitate din cadrul Consiliului Județean Vrancea a stabilit, în ceea ce privește acest drum comunal, ca fiind necesară o cantitate de 400 mc de balast pentru fiecare kilometru de drum, împrăștiat pe o lățime de 5,5 m. (a se vedea fișa de date a achiziției – vol. 15 dos.u.p.).

Executarea în mod corespunzător de către SC UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. a lucrării de reabilitare a DC 95 este confirmată și de către martorul Bordea Ioan, primarul comunei Valea Sării, care declara: „*În primăvara anului*

2004, nu pot preciza exact luna, cei de la Utilaj Construct au trimis în zonă basculantă, autogreder și cilindru compactor. (...) Au fost balastați 2,5 km în mod corespunzător”(f. 14, vol. 7 dosar u.p.). Mulțumit fiind de calitatea lucrărilor executate, primarul comunei a semnat Procesul-verbal de recepție la terminarea lucrării nr.4877/14.07.2004. Așa cum reiese din procesul-verbal anterior amintit (vol. 15 dosar u.p.), semnat și de către personalul de specialitate din cadrul Consiliului Județean Vrancea, lucrările au fost executate cantitativ și calitativ în conformitate cu prevederile legale și documentația întocmită.

Cu privire la verificarea în teren a lucrărilor efectuate pe DC 95 de către angajați ai Consiliului Județean Vrancea face mențiuni și martorul Roșu Ovidiu, inginer la SC UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A., care arată că: *„De la Consiliul Județean au participat la recepții persoane pe care nu le cunosc și care verificau în teren situația”* (f. 78, vol. 10 dosar u.p.).

Mai mult, executarea lucrărilor a fost supravegheată de către dirigintele de șantier Iacob Valeriu, care a semnat situațiile de lucrări, astfel încât afirmația procurorului potrivit căreia acesta nu s-ar fi deplasat la fața locului este lipsită de orice suport probator.

În ceea ce privește necesitatea reabilitării DC 95, este relevantă declarația martorului Bordea Ioan (f. 14, vol. 7 dosar u.p.), pe care procurorul o interpretează în mod tendențios în sensul în care reabilitarea nu era necesară întrucât se efectuaseră repetate lucrări de întreținere și amenajare a acestui drum. Primarul comunei Valea Sării arată în declarația amintită: *„Din această distanță 0,5 – 0,55 km sunt asfaltați din anul 1992-1996 (...) Restul de 2,5 km au fost balastați în întregime de către o societate comercială pe nume SUTRA, iar banii au fost achitați de către Consiliul Local Valea Sării, iar din câte îmi amintesc suma a fost în jur de 60.000 lei. Aproximativ în anul 2001-2002 tot cei de la Drumuri – Secția Vidra au făcut lucrări de reabilitare și balastare pe aproximativ 1 km”* (f. 14, vol. 7 dosar u.p.).

Cu toate că în actul de sesizare se menționează că pe acest traseu a efectuat lucrări de amenajare și întreținere și SC CRISTI LORI SRL, primarul comunei Valea Sării nu amintește de această societate sau de alte lucrări în afară de cele deja menționate. Mai mult decât atât, audiați fiind martorii Cristian Gheorghită – administratorul CRISTI LORI SRL (f. 132, vol. 10 dosar u.p.) și Andrei Dumitru – directorul general al aceleiași societăți (f. 133, vol. 10 dosar u.p.) nu au putut preciza pe care drum au efectuat lucrări de balastare și reabilitare.

Raportat la faptul că de-a lungul anilor DC 95 a beneficiat doar de lucrări de reabilitare, iar nu de lucrări temeinice de pietruire, precum și raportat la declarația martorei Munteanu Marieta Viorica, inginer constructor, care afirma că „*un drum pietruit poate să reziste în timp doi ani de zile fără lucrări de întreținere*” (f. 228, vol. 2 dosar u.p.) **necesitatea reabilitării DC95 este mai mult decât evidentă**, cu atât mai mult cu cât ultimele lucrări de întreținere au avut loc în cursul anilor 2001-2002 și doar pe o porțiune de 1 km.

4.3. În ceea ce privește lipsa calității de diriginte de șantier a inculpatului Iacob Valeriu arăt că, raportat la argumentele prezentate la pct. 3.3. unde am analizat detaliat netemeinicia acestor afirmații, Iacob Valeriu a deținut pe tot parcursul anului 2004 calitatea de diriginte de șantier din partea Consiliului Județean Vrancea, fiind astfel abilitat să semneze și situațiile de lucrări.

5. Cu privire la Contractul din 25 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 62, comuna Vizantea Livezi – traseu Intrare DJ205E – Vizantea:

Se reține că reabilitarea DC62 s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor H.G. nr. 577/1997, că situațiile de lucrări au fost semnate de către inculpatul Iacob Valeriu deși la acel moment nu avea vreo calitate, că în ceea ce privește acest drum nu a existat emisă o autorizație de construire, iar ordinul de începere a lucrărilor a fost

emis în aceeași zi cu semnarea contractului. Mai mult, se reține că prețul s-a stabilit în lipsa unui proiect tehnic sau al unui studiu de fezabilitate și s-au efectuat plăți pentru lucrări executate doar pe jumătate din traseu.

5.1. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia inculpatul Iacob Valeriu ar fi semnat situațiile de lucrări fără a avea vreo calitate în acel moment, arăt că aceasta este neîntemeiată așa cum am detaliat anterior (*pct. 3.3. din prezentul memoriu*), întrucât în baza documentelor existente la dosarul cauzei se poate concluziona faptul că acesta deținea calitatea de diriginte de șantier din partea Consiliului Județean Vrancea la momentul semnării prezentului contract, respectiv la data de 25 mai 2004. În aceste condiții, era abilitat să supravegheze din partea Consiliului Județean executarea lucrărilor de reabilitare a DC 62 și, totodată, să semneze orice documente întocmite cu această ocazie, inclusiv situațiile de lucrări.

5.2 Referitor la afirmația procurorului cu privire la necesitatea emiterii unei autorizații de construire în cazul efectuării unor lucrări de reabilitare aceasta nu corespunde adevărului întrucât astfel de lucrări sunt exceptate prin dispozițiile legale cuprinse de Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, în vigoare la momentul derulării Proiectului. Conform art. 11 alin. 1 lit. i) din această lege: **„se pot executa fără autorizație de construire următoarele lucrări care nu modifică structura de rezistență, caracteristicile inițiale ale construcțiilor sau aspectul arhitectural al acestora: i) lucrări de întreținere la căile de comunicație și la instalațiile aferente.”** Precizez că natura concretă a lucrărilor de reabilitare a unui drum pietruit presupune readucerea sa la stadiul inițial în principiu prin astuparea denivelărilor folosindu-se balast, astfel că acest tip de lucrări se încadrează pe deplin între cele prevăzute de art. 11 alin. 1 lit. i) din Legea nr. 50/1991.

În consecință, sunt neîntemeiate acuzațiile procurorului privitoare la inexistența autorizației de construire privitoare la reabilitarea DC 62 având în vedere faptul că legea permite executarea lucrărilor în absența unui astfel de act.

5.3. Cu privire la emiterea ordinului de începere a lucrărilor în aceeași zi cu semnarea contractului de execuție trebuie făcută precizarea că printr-o astfel de practică nu se încalcă nicio dispoziție legală. În baza Contractului de execuție de lucrări – pct. II.9.1. – executantul are obligația de a începe lucrările în cel mai scurt timp, respectiv în două zile de la primirea ordinului din partea autorității contractante (f. 364, vol. 34 dosar u.p.). În aceste condiții, în calitate de Agenție de Implementare, Consiliul Județean avea tot interesul ca lucrările de reabilitare a drumului comunal să demareze cât mai repede, motiv pentru care ordinul de începere a lucrării a fost emis în aceeași zi cu semnarea contractului. Totodată, trebuie subliniat faptul că, procedându-se astfel, nu s-a cauzat niciun prejudiciu Consiliului Județean Vrancea.

5.4. Referitor la lipsa proiectului tehnic sau a studiului de fezabilitate, așa cum am arătat anterior în cazul operațiunilor de reabilitare a drumurilor comunale nu există norme tehnice, or, în lipsa acestora nu se poate întocmi nici documentația tehnică, în speță proiectul tehnic. În acest caz necesarul de materiale se stabilește în urma măsurătorilor efectuate în teren, iar pe baza acestora, personalul de specialitate din cadrul Consiliului Județean Vrancea a stabilit în ceea ce privește acest drum comunal ca fiind necesară o cantitate de 400 mc de balast pentru fiecare kilometru de drum reabilitat. (a se vedea fișa de date a achiziției –f. 379, vol. 34 dosar u.p).

5.5. În actul de sesizare se reține că plata a fost efectuată deși lucrările au fost executate doar pe jumătate din traseu. Această acuzație este infirmată de către martorul Ciobotaru Fănică, primarul comunei Vizantea Livezi, care afirmă că: *„DC 62 are o lungime de aproximativ 3,1 km”, iar „în aprilie-mai sau iunie 2004 s-a balastat întreaga porțiune de 3,1 km”* (f. 99, vol. 7 dosar u.p.), lucrările fiind executate în aproximativ o lună, o lună și jumătate. Mai mult, martorul relevă starea proastă în care se afla DC 62 în primăvara anului 2004, afirmând în aceeași declarație că *„S-a adoptat o hotărâre de către Consiliul Local prin care DC 62 a fost clasat din drum pietruit în drum de pământ întrucât era degradat pe ambele porțiuni. Această hotărâre s-a adoptat în 9 februarie 2004”* (f. 99, vol. 7 dosar u.p.).

Necesitatea lucrărilor de reabilitare este relevată și de către martorul Galu Dumitru care afirma că *„acest drum a fost pietruit înainte de revoluție, iar din 1989 nu s-au mai efectuat lucrări de către primărie”* (f. 101, vol. 7 dosar u.p.).

În ceea ce privește declarația martorei Cîrnoiu Maricica, viceprimarul comunei Vizantea (f. 100, vol. 7 dosar u.p.), de care procurorul se folosește pentru a-și susține acuzațiile, aceasta nu corespunde adevărului, fiind contrazisă de probele existente la dosarul cauzei. Deși, potrivit celor reținute în rechizitoriu, martora ar fi relatat că *în cursul anului 2004 fostul primar al comunei a declasat DC 62 din drum pietruit în drum de pământ, din ordinul învinuitului Opreșan Marian*, aceste susțineri sunt contrazise total atât de către martorii Ciobotariu Fănică și Galu Dumitru, cât și de către documentele întocmite cu ocazia declasării (f. 99, 101, 109-110, vol. 7 dosar u.p.). În acest sens, potrivit declarațiilor martorilor, declasarea drumului comunal 62 s-a făcut prin Hotărârea nr. 3/2004 a Consiliului Local Vizantea, iar nu de către primar, cum reține procurorul.

Afirmația martorei Cîrnoiu Maricica potrivit căreia declasarea drumului s-a făcut la ordinul meu este de-a dreptul mincinoasă. În acest sens, fac trimitere la declarația martorei din 27.10.2011 în care nu reiterează aceste acuzații, arătând că *„în cursul anului, Consiliul Local a luat hotărârea de a declasa DC 62 din categoria de drum pietruit în aceea de drum de pământ întrucât Consiliul Județean a informat că există fonduri pentru refacerea drumului”* (f. 53, vol. 2 dosar inst.). Deși în declarația din urmărire penală martora afirma că s-a opus categoric declasării drumului, din adresa Consiliului Local din 17.02.2004, prin care se solicita prefectului să exercite controlul legalității HCL nr. 3/2004, reiese că hotărârea a fost adoptată cu 12 voturi *„pentru”* în condițiile în care la ședință au participat 12 consilieri. Așa fiind, este cel puțin hilar cum martora s-a opus *„categoric”* însă a votat *„pentru”* declasarea DC 62 (f. 112, vol. 7 dosar u.p.).

În cuprinsul aceleiași declarații (f. 100, vol. 7 dosar u.p.), viceprimarul comunei Vizantea se contrazice în mod flagrant cu privire la calitatea lucrărilor efectuate în

cursul anului 2004, în sensul în care, deși: „*nu le consider ca fiind de amploare, au adus câteva basculante de balast și l-au împrăștiat pe drum*” a apreciat totuși că „*în prezent drumul arată destul de bine*”.

DC 62, în lungime de 3,1 km, a fost inclus de către Consiliul Județean Vrancea în programul de reabilitare a drumurilor comunale din anul 2004. Lungimea de 3,1 km a drumului comunal este confirmată atât de către primarul comunei Vizantea Livezile, martorul Ciobotariu Fănică (f. 99, vol. 7 dosar u.p.), cât și de către documentele existente la dosarul cauzei, precum Hotărârea Consiliului Local al comunei Vizantea nr. 3/2004 sau Procesul-verbal din 09.02.2004 al Comisiei Buget-Finanțe din cadrul Consiliului Local Vizantea (f. 109-110, vol. 7 dosar u.p.). Prin urmare, este indiferent cine administrează diverse porțiuni din drumul comunal atât timp cât din punct de vedere tehnic toate aceste porțiuni alcătuiesc DC 62, lucrarea de reabilitare trebuind realizată pe întreaga sa lungime.

Executarea corespunzătoare a lucrărilor de reabilitare a DC 62 pe întreaga lungime de 3,1 km a fost constatată și de către comisia de recepție a lucrărilor, formată din specialiști din cadrul Consiliului Județean Vrancea, care au întocmit și semnat procesul-verbal de recepție nr. 4875/14.07.2004 (f. 252, vol. 32 dosar u.p.). Cu privire la verificarea în teren a lucrărilor efectuate pe DC 62 de către angajați ai Consiliului Județean Vrancea face mențiuni și martorul Roșu Ovidiu, inginer la SC UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A., care arată că „*de la Consiliul Județean au participat la recepții persoane (...) care verificau în teren situația*” (f. 78, vol. 10 dosar u.p.).

6. Cu privire la Contractul din 25 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 59, comuna Movilița – traseu Movilița – Troțușanu:

Prin actul de sesizare se critică faptul că la reabilitarea DC59 s-a acționat în condiții neprofesionale, banii fiind cheltuiți fără rost. Se arată și faptul că banii nu

au fost utilizați integral în condițiile în care SC UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. a încheiat la data de 31 mai 2004 un contract de prestări servicii cu SC CT CONSTRUCT SRL MOVILIȚA pentru încărcarea, transportul și împrăștierea balastului pe cei 3 km ai DC 59, valoarea contractului fiind de 298.912.530 lei. Singurele activități desfășurate de această societate au constat doar în transportarea balastului, astfel încât restul sumei de peste 600.000.000 lei încasată de către SC UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. nu are niciun fel de acoperire în vreo lucrare efectuată. Raportat la faptul că situațiile de lucrări nu au fost semnate de către Iacob Valeriu, procurorul apreciază că nu există nicio dovadă că lucrările s-ar fi executat.

6.1. În ceea ce privește acuzațiile că banii au fost cheltuiți fără rost, că nu s-au efectuat lucrări, iar o parte din suma încasată nu are nici un fel de acoperire în vreo lucrare efectuată, arăt că acestea sunt neîntemeiate fiind contrazise de către probele existente la dosarul cauzei. În acest sens, sunt relevante declarațiile martorului Cristian Corneliu – primarul comunei Movilița care a arătat că *„lucrările au fost executate de către UTILAJ CONSTRUCT S.A. Focșani (f. 372, vol. 7 dosar u.p.).* În faza de judecată martorul a declarat în legătură cu reabilitarea DC 59 Movilița: *„s-au efectuat astfel de lucrări în perioada anterioară campaniei electorale și anume în lunile mai –iunie 2004 (...). În esență, DC 59 Movilița a fost balastat în strat dublu pe 1,2 km și un strat unic pe 3,3 km. După această pietruire drumul era practicabil”* (f. 261, vol. 2 dosar inst.).

Procurorul nu are la bază nicio probă atunci când afirmă în rechizitoriu că lucrările de reabilitare au fost efectuate neprofesional. Mai mult, din declarația martorului Rusu Costel, administrator SC CT CONSTRUCT SRL, rezultă contrariul, respectiv că lucrările executate de UTILAJ CONSTRUCT S.A. au fost efectuate cu utilaje specifice acestui tip de lucrări, utilaje închiriate de la societatea martorului: *„Avem în dotare diverse utilaje, cum ar fi excavatoare, autogredere, încărcătoare ifron, autobasculante. În primăvara anului 2004 am încheiat o convenție cu UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A., prin care le-am închiriat din*

utilaje. Aceste utilaje au fost utilizate la reabilitarea DC 59 – Movilița- Trotușani.” (f. 135, vol. 10 dosar u.p.). Declarația aceluiași martor contrazice susținerea din rechizitoriu conform căreia UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. a subcontractat lucrările de reabilitare, care, de altfel, nu au fost executate. Or, martorul a subliniat că lucrările au fost executate de către UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A., iar singura contribuție a SC CT CONSTRUCT MOVILIȚA S.R.L. a fost doar aceea de a închiria utilajele necesare reabilitării drumului în cauză. Martorul a precizat că, deși pe situațiile de lucrări apare ca și contractant CT CONSTRUCT, *„de fapt noi nu am făcut decât să închiriem utilajele (...) Cu utilajele noastre s-a lucrat la Movilița în jur de două săptămâni (...) balastul era adus de către ei* (n.n. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A.), *dar nu știu de unde, iar acesta se reîncărca în mașinile noastre și transportat la locul unde trebuia să fie întins pe drum (...) precizez că nu am avut niciun fel de contract de subantrepriză pentru reabilitare de drum cu S.C. UTILAJ CONSTRUCT”* (f. 135, vol. 10 dosar u.p.).

Existența unui contract de prestări servicii între cele două societăți, iar nu a unui contract de subantrepriză este subliniată și de către martora Toader Lucia-Mariana, angajată a SC UTILAJ CONSTRUCT SERVICE, care, audiată fiind în faza de urmărire penală, declara: *„Precizez că am avut contracte cu alte firme, însă numai pe prestări servicii, dacă era subcontractare era necesar să predăm proiectul tehnic de execuție, iar subcontractorul să se oblighe să execute lucrarea la parametrii tehnici la care ne angajaserăm și noi. Asemenea situații însă nu au existat, fiind vorba doar de prestări servicii care constau în transport, compactare și alte fracțiuni de lucrări”* (f. 74, vol. 10 dosar u.p.).

În faza de judecată, martorul Rusu Costel a reiterat împrejurarea că toate lucrările de reabilitare au fost executate de către S.C. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A.: *„mi-au cerut să transport balast de la un depozit al societății până pe drumul Movilița – Trotușanu , unde urma să-l împrăștiu. Drumul era deja profilat, erau deja făcute șanțurile, iar după ce am împrăștiat balastul cei de la*

S.C. UTILAJ CONSTRUCT au nivelat drumul cu autogrederul. (...) Odată cu lucrările efectuate de SC UTILAJ CONSTRUCT au fost făcute și șanțuri” (f. 470, vol. 2 dosar instanță).

Declarațiile martorilor se coroborează și cu Procesul-verbal de recepție nr. 4964/19.07.2004 (f. 207, vol. 16 dosar u.p.), prin care comisia de recepție a stabilit că lucrările de reabilitare a DC 59 au fost executate cantitativ și calitativ în conformitate cu prevederile legale și documentația întocmită.

Referitor la inutilitatea reabilitării drumului DC 59, arăt că și această afirmație din rechizitoriu este contrazisă de declarația primarului comunei - Cristian Corneliu. Acesta arăta în faza de urmărire penală (f. 373, vol. 7 dosar u.p): ***„în condiții meteo nefavorabile drumul se degradează semnificativ, trebuie mereu întreținut, iar pe margine trebuie făcute corecții”***. În faza de judecată a subliniat că: ***„din cauza specificului zonei de deal în care este situată comuna Movilița, drumurile pietruite necesită o întreținere permanentă și sunt în bună măsură deteriorate de ploile mai abundente”***(f. 261, vol. 2 dosar instanță). Necesitatea reabilitării DC 59 este subliniată și de către martorul Rusu Costel care a arătat că acesta: ***„a fost un drum rău anterior, acum este rezonabil, iar dacă nu îl vor întreține se va degrada din nou”*** (f. 135, vol. 10 dosar u.p.).

6.2. Procurorul a afirmat în mod fals că situațiile de lucrări nu au fost semnate de inculpatul Iacob Valeriu, în calitate de diriginte de șantier, motiv pentru care a apreciat că lucrările nu au fost executate. Conținutul mincinos al susținerilor procurorului rezultă tocmai din împrejurarea că toate situațiile de lucrări au fost semnate de Iacob Valeriu, inclusiv centralizatorul acestora. Toate aceste înscrisuri se regăsesc în vol. 16 dosar u.p., f. 209-216, precum și în vol. 32 dosar u.p., f. 244-249.

7. Cu privire la Contractul din 25 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 19, orașul Adjud – traseu Intrarea DN2 – Șișcani:

Prin actul de sesizare se reține că lucrarea de reabilitare a DC 19 nu a fost realizată de către S.C. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A., câștigătoarea licitației, ci de către S.C. SOREA TRANS, în baza unui contract de prestări servicii în valoare de 119 milioane lei. Se mai arată că lucrarea a fost realizată fără a exista vreun proiect tehnic, expertiză sau studiu de fezabilitate, astfel încât valoarea lucrării a fost stabilită în mod aleatoriu. În acest condiții se susține că UTILAJ CONSTRUCT SERVICE a încasat în mod nejustificat suma de 563 milioane fără a executa vreo lucrare. Totodată, i se reproșează inculpatului Iacob Valeriu că acesta ar fi semnat centralizatorul situațiilor de lucrări, precum și situațiile de lucrări propriu-zise, fără ca la acea vreme să aibă vreo calitate.

7.1. În legătură cu necesitatea existenței unui proiect tehnic, expertiză sau studiu de fezabilitate în vederea reabilitării unui drum comunal, reiterez explicațiile date la punctul 3.1. din prezentul memoriu, explicații care se bazează pe declarația martorei Munteanu Marieta Viorica – inginer constructor cu experiență de peste 30 de ani în domeniu. Aceasta a arătat că nu este reglementată necesitatea proiectelor în cazul lucrărilor de reabilitarea a drumurilor comunale, necesarul materialelor fiind stabilit în urma unor măsurători efectuate în teren de către persoane de specialitate. În urma unor astfel de măsurători s-a stabilit că pentru reabilitarea DC 19 trebuie luată în calcul o cantitate de 400 mc de balast de râu pentru 1 km de drum reabilitat (f. 80, vol. 16 dosar u.p.). În aceste condiții, nu se poate susține că prețul a fost stabilit aleatoriu, ci dimpotrivă, astfel cum rezultă din înscrisul existent la f. 80, vol. 16 dosar u.p., prețul a fost determinat pe bază de măsurători, care au fost avute în vedere de către societățile care au depus oferte pentru reabilitarea drumului.

7.2. În ceea ce privește efectuarea lucrărilor, subliniez faptul că acestea au fost executate corespunzător, astfel cum rezultă procesul-verbal de recepție nr. 4878/14.07.2004 (f. 1, vol. 16 dosar u.p.) semnat și de către primarul orașului Adjud

și din declarația martorului Sorea Vasile (f. 134, vol. 10 dosar u.p.). Acest martor a arătat: *„Am efectuat lucrări de balastare și profilare pe drumul respectiv în lungime de 2 km și am lucrat aproximativ 7 zile”*. În faza de judecată martorul a declarat de o manieră similară: *„nu știam de ce am fost chemat aici, dar așteptând m-am întâlnit cu dirigintele de șantier la drumul Șișcani, lucrare care am contractat-o cu primăria Adjud și care presupunea lucrări de reprofilare, efectuarea șanțurilor și balastare. Lucrarea a fost făcută în întregime.”* (f. 471, vol. 2 dosar instanță)

Faptul că lucrarea nu a fost efectuată de către S.C. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. nu prezintă relevanță sub aspectul existenței infracțiunilor care mi se impută, deoarece prin executarea lucrărilor de către un subcontractant nu se produce niciun fel de prejudiciu Consiliului Județean Vrancea, în condițiile în care lucrarea a fost executată corespunzător, iar Consiliul Județean a plătit suma înscrisă în oferta declarată câștigătoare. Împrejurarea că S.C. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. a încasat o sumă mai mare decât cea plătită către subcontractantul S.C. SOREA TRANS S.R.L. nu prezintă relevanță din perspectivă penală, diferența de preț fiind justificată de natura relațiilor comerciale, bazate pe profit.

7.3. Mențiunea din rechizitoriu potrivit căreia inculpatul Iacob Valeriu nu avea calitatea de diriginte de șantier la momentul efectuării lucrărilor de reabilitare și semnării situațiilor de lucrări, este contrazisă de probe astfel cum acestea au fost indicate și analizate la punctul 3.3. din prezentul memoriu. Din acestea rezultă că, la momentul efectuării lucrării, Iacob Valeriu era abilitat să semneze documentele tehnice în calitate de diriginte de șantier.

8. Cu privire la Contractul din 28 iunie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 195, comuna Ciorăști – traseu Ciorăști – limită județ Buzău:

În rechizitoriu se reține în legătură cu pietruirea acestui drum, că nu s-a executat la parametri tehnici și că lucrările au constat în simple balastări. I se reproșează inculpatului Costeanu Ion că a modificat traseul ce urma să fie pietruit și nu a procedat la modificarea proiectului inițial, astfel că nu se pot verifica cantitățile de materiale puse în operă.

În ceea ce mă privește mi se reproșează faptul că am aprobat prin referat o sumă mai mare decât cea înscrisă în factura emisă de executantul lucrărilor de pietruire. Astfel, se reține că executantul a facturat suma de 1.518.546.116 lei, iar eu am aprobat referatul în care era înscrisă suma de 1.690.000.000 lei.

8.1. Executarea lucrărilor a fost confirmată de primarul comunei Ciorăști, martorul Haiducu Viorel, care a arătat în declarația sa din faza de urmărire penală (f. 551, vol. 7 dosar u.p.): *„În vara anului 2004 (...) au venit niște basculante Iveco de 40 de tone, care au cărat balast pe DC 195. Au balastat de la postul de poliție și până la ieșirea spre Satul Nou, aproximativ 2 km și au întins balastul cu un autogreder (...) Lucrările au durat aproximativ o lună”*. Mai mult, primarul comunei a confirmat existența verificărilor în teren din partea reprezentanților Consiliului Județean, respectiv Costeanu Ion: *„După vizita d-lui Costeanu au mai venit câteva basculante cu balast”*. În faza de judecată martorul își menține declarația și precizează: *„În vara anului 2004 s-au efectuat din fondurile Consiliului Județean noi lucrări de pietruire pe DC 195, tot pe distanța de 2 km, de la Postul de poliție și până la ieșirea din Satul Nou”* (f. 366, vol. 2 dosar instanță). Declarația martorului se coroborează cu procesul-verbal pentru verificarea calității lucrărilor ce devin ascunse (f. 220, vol. 20 dosar u.p.) care a confirmat că s-au respectat soluțiile tehnice prevăzute în proiect și se poate trece la balastare, precum și cu procesul-verbal de recepție calitativă (f. 219, vol. 20 dosar u.p.) care a

constatat conformitatea execuției lucrărilor cu proiectul modificat. Ambele procese-verbale au fost semnate de reprezentanții Consiliului Județean Vrancea.

În ceea ce privește modificarea proiectului, arăt că acesta nu a suferit schimbări sub aspect cantitativ sau calitativ. Astfel, în procesul-verbal nr. 1/2004 de modificare traseu, s-a hotărât de comun acord cu proiectantul și constructorul ca pietruirea să se facă pe tronsonul 0+000 – 2+000 în loc de tronsonul avut în vedere inițial, respectiv 2+000 – 4+000, întrucât acesta din urmă deservea terenuri agricole, primul tronson fiind cel circulat. Primarul comunei a subliniat faptul că distanța „*de la Postul de poliție și până la ieșirea din Satul Nou este distanța care interesează locuitorii comunei, cealaltă parte a drumului trecând prin zone agricole și nefiind de interes direct pentru cetățenii comunei*” (f. 366, vol. 2 dosar instanță). Astfel, aprecierile procurorului referitoare la modificarea proiectului și imposibilitatea efectivă de verificare a cantităților puse în operă este tendențioasă, deoarece drumul are aceleași caracteristici pe lungimea totală de 4 km, iar distanța pietruită a fost tot de 2 km, exact ca în proiectul inițial.

8.2. Referitor la împrejurarea menționată în rechizitoriu, respectiv că am aprobat o sumă mai mare decât cea înscrisă în factură, subliniez faptul că această afirmație este una falsă, mincinoasă. Astfel, la f. 113, vol. 32 dosar u.p. se găsește factura fiscală nr. 1382130 emisă la data de 18.06.2004, în care era înscrisă suma 1.690.000.000 lei, iar la f. 16, vol. 31 dosar u.p. se găsește referatul din data de 28.06.2004 întocmit de Costeanu Ion, Rusu Liviu și aprobat de mine, prin care s-a aprobat decontarea sumei de 1.690.000.000 lei, respectiv suma înscrisă în factură pentru lucrările de împietruire executate pe DC 195. Astfel, aprobarea decontării s-a făcut în baza facturii emise cu 10 zile înainte. Corespunde adevărului că în final a fost achitată o sumă mai mică decât cea înscrisă în factura fiscală din data de 18.06.2004, deoarece a fost întocmită, la data de 20.10.2004, o factură de storno în valoare de 171.453.884 lei, însă această împrejurare nu echivalează cu mențiunea falsă din rechizitoriu că am aprobat o sumă mai mare decât cea facturată.

9. Cu privire la Contractul din 28 iunie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 160, comuna Dumbrăveni – traseu Dragosloveni – Popești:

Raportat la acest contract, în actul de inculpare se reține că în aceeași zi cu semnarea contractului (28 iunie 2004) inculpații Rusu Liviu și Costeanu Ion au întocmit referatul pe care eu l-aș fi aprobat în aceeași zi și că, la doar două zile, inculpatul Diaconu Mircea a semnat ordinul de plată pentru întreaga sumă. Totodată, se susține că inculpatul Iacob Valeriu nu și-a permis să semneze situațiile de lucrări care au fost „editate” în aceeași zi cu semnarea contractului, dată la care au fost întocmite și facturile fiscale. Mai mult, se arată că lucrările de pietruire nu erau necesare și că aceste lucrări nici măcar nu au fost făcute. În aceste condiții, mi se impută că împreună cu Diaconu Mircea am fi plătit 3.211.000.000 lei deși facturile emise de către S.C. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. au o valoare de doar 2.984.281.316 lei.

9.1. Procurorul nu a indicat care este încălcarea ori prejudiciul ce decurge din semnarea contractului și facturilor la aceeași dată. Ceea ce prezintă importanță constă în împrejurarea că lucrările au fost executate, aspect ce rezultă din declarația primarului comunei Dumbrăveni – Strâmbei Ionel care, referindu-se la cele două drumuri comunale cuprinse în proiect, DC 158 și DC 160 a afirmat că: *„DC 160 a fost într-o stare mai bună, de altfel, acesta era calificat ca fiind pietruit, însă suferise multe degradări datorită faptului că în urma precipitațiilor apele pluviale se scurseseră și formaseră ravene de-a lungul drumului. În luna iunie 2004, după alegerile locale a sosit directorul tehnic dl. Costeanu Ion de la Consiliul Județean în comună care a analizat starea celor două drumuri, după care ne-a spus că se vor executa lucrări de refacerea a acestora. La fața locului a fost și dl. Mihăiuc de la Utilaj Construct. Au profilat drumul cu autogreder după care au adus mașini cu piatră, le-au întins pe drum tot cu autogrederul, iar apoi l-au nivelat cu*

cilindrul compactor. Lucrările au durat aproximativ o lună de zile” (f 491, vol. 7 dosar u.p.). Faptul că lucrările au fost executate cantitativ și calitativ în conformitate cu prevederile legale și documentația întocmită reiese din procesul-verbal de recepție nr. 5104/22.07.2004 semnat inclusiv de primarul comunei Dumbrăveni (f. 145, vol. 18 dosar u.p.); din procesul-verbal pentru verificarea calității lucrărilor ce devin ascunse (f. 155 verso, vol. 18 dosar u.p.) în care se menționează că s-au respectat soluțiile tehnice și elementele geometrice prevăzute în proiect și caietul de sarcini.

Pe lângă împrejurarea esențială că lucrările contractate au fost executate conform proiectului tehnic, prezintă importanță și împrejurarea că lucrările erau necesare, aspect subliniat în declarația martorului Strâmbei Ionel - primarul comunei, astfel că afirmația procurorului este contrazisă de materialul probator indicat mai sus.

9.2. Susținerile procurorului potrivit cărora situațiile de lucrări ar fi fost „*editate*” în aceeași zi cu semnarea contractului de execuție a lucrărilor de reabilitare sunt simple presupuneri care nu au la bază nicio probă. Studiind situațiile de lucrări realizate pe DC 160 (f. 148-154, vol. 18 dosar u.p.), se constată că nu cuprind nicio mențiune cu privire la data întocmirii lor, ca de altfel nicio altă situație de lucrări întocmită cu ocazia derulării, în anul 2004, a contractului de reabilitare a drumurilor comunale. Astfel, concluzia procurorului cum că ar fi fost editate și printate în aceeași zi cu semnarea contractului, nu reprezintă altceva decât o prezumție care nu are la bază niciun fel de probe. Chiar și în ipoteza în care dirigintele de șantier nu a semnat situațiile de lucrări, această împrejurare este lipsită de relevanță, atât timp cât acesta a semnat centralizatorul situațiilor de lucrări, asumându-și suma totală rezultată din situațiile de lucrări (vol. 18, f. 147; vol. 32, f. 85).

9.3. Cu privire la susținerile procurorului conform cărora am aprobat o sumă mai mare decât cea înscrisă în factură, subliniez faptul că această afirmație este una mincinoasă, întrucât la f. 93, vol. 32 dosar u.p. se găsește factura fiscală nr. 1382129

emisă la data de 28.06.2004, în care era înscrisă suma 3.211.000.000 lei, iar la f. 16, vol. 31 dosar u.p. se găsește referatul nr. 4402 din data de 28.06.2004 întocmit de Costeanu Ion, Rusu Liviu și aprobat de mine, prin care s-a aprobat decontarea sumei de 3.211.000.000 lei, respectiv suma înscrisă în factură pentru lucrările de împietruire executate pe DC 160. Astfel, aprobarea decontării s-a făcut în baza facturii emise de către executantul lucrării. Corespunde adevărului faptul că în final a fost achitată o sumă mai mică decât cea înscrisă în factura fiscală din data de 28.06.2004, deoarece, la data de 20.10.2004, a fost întocmită o factură de storno în valoare de 226.718.684 lei, însă această împrejurare nu echivalează cu mențiunea falsă din rechizitoriu că am aprobat o sumă mai mare decât cea facturată.

10. Cu privire la Contractul din 25 iunie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 158, comuna Dumbrăveni – traseu Dragosloveni – Bordești:

Se reține în rechizitoriul parchetului faptul că, împreună cu Diaconu Mircea, aș fi efectuat plata pentru întreaga sumă prevăzută în contract la doar cinci zile după semnarea acestuia. Totodată, se reține că inculpatul Iacob Valeriu nu a semnat situațiile de lucrări și astfel lucrările efectuate nu au fost supravegheate de către nimeni, astfel că nicio persoană nu poate preciza ce cantități de materiale au fost puse în operă pentru realizarea acestui drum. Nu în ultimul rând, se arată că procesul-verbal de predare a amplasamentului și a bornelor de repere a fost întocmit cu 21 de zile înainte de data licitației, de unde rezultă că se știa dinainte ce firmă va executa lucrările.

10.1. În ceea ce privește data efectuării plății lucrărilor de pietruire a DC 158, procurorul nu a arătat care ar fi încălcarea care ar decurge din efectuarea plății la doar câteva zile de la semnarea contractului. Mai mult decât atât, nu s-a cauzat niciun

prejudiciu Consiliului Județean în condițiile în care lucrările de pietruire au fost realizate în mod corespunzător, respectând standardele de calitate.

10.2. Referitor la nesemnarea situațiilor de lucrări, împrejurare din care procurorul a tras concluzia că lucrările de pietruire a DC 158 nu au fost supravegheate de nimeni, trebuie făcute câteva precizări.

În primul rând, lipsa semnăturii dirigintelui de șantier de pe situațiile de lucrări nu are niciun fel de relevanță în condițiile în care Iacob Valeriu a procedat la semnarea centralizatorului situațiilor de lucrări, asumându-și suma totală rezultată din aceste documente (vol. 18 dos.u.p., dosarul privind DC 158, f. 6).

În al doilea rând, susținerile procurorului conform cărora nimeni nu a supravegheat efectuarea lucrărilor, astfel încât nimeni nu poate preciza cantitățile de materiale puse în operă sunt simple afirmații tendențioase, contrazise de documentele existente la dosarul cauzei din care rezultă fără niciun dubiu faptul că dirigințele de șantier Iacob Valeriu a supravegheat toate lucrările efectuate pe DC 158, verificând dacă cantitățile de materiale, precum și soluțiile tehnice cuprinse în proiect au fost respectate. În acest sens, fac trimitere la procesul-verbal pentru verificarea calității lucrărilor ce devin ascunse, semnat de către dirigințele de șantier, în care se menționează faptul că *„s-au respectat soluțiile tehnice și elementele geometrice prevăzute în proiect și în caietul de sarcini”* (vol. 18 dos.u.p., dosarul privind DC158, f. 14). Totodată, Iacob Valeriu a procedat și la recepția calitativă a lucrării, semnând procesul-verbal în care se arată că *„lucrarea a fost executată conform proiectului și caietului de sarcini”* (vol. 18 dos.u.p., dosar privind DC158, f. 13).

Mai mult decât atât, primarul comunei Dumbrăveni – Strâmbei Ionel subliniază în declarația sa efectuarea lucrărilor de pietruire a DC 158, precum și necesitatea acestora: *„Cei 2 km de drum de pe DC 158 erau clasificați ca fiind de pământ, iar în anul 2004 deveniseră aproape impracticabili, mai ales în situațiile în care ploua. (...) Au profilat drumul cu autogreder, după care au adus mașini cu piatră,*

le-au întins pe drum tot cu autogrederul, iar apoi l-au nivelat cu cilindrul compactor” (f. 491, vol. 7 dosar u.p.). Ulterior, alături de ceilalți membrii ai comisiei de recepție, primarul comunei a procedat la semnarea procesului-verbal de recepție nr. 5105/22.07.2004 în care se preciza că „lucrările sunt executate cantitativ și calitativ în conformitate cu prevederile legale și documentația întocmită.”

10.3. Referitor la acuzația procurorului potrivit căreia se știa, anterior organizării licitației, care va fi societatea care va executa lucrările de pietruire a DC 158, raportat la documentele existente la dosarul cauzei aceasta apare ca nefondată.

În acest sens fac trimitere la invitațiile de participare la achiziția publică de lucrări având ca obiect pietruirea DC 158, invitații trimise în data de 15.06.2004 unui număr de 9 societăți comerciale (f. 40-48 din dosarul privind DC 158, vol. 18 dosar u.p.). Ca urmare a acestor invitații au depus oferte un număr de 3 societăți, așa cum rezultă din procesul-verbal de deschidere a ofertelor (f. 39 din dosarul privind DC 158, vol. 18 dosar u.p.). Având în vedere criteriul de atribuire a contractului de execuție, respectiv prețul cel mai scăzut, precum și faptul că oferta SC CONEXING SA Focșani a fost respinsă pe motiv că societatea nu a prezentat garanția de participare, comisia de licitație, prin Hotărârea nr. 4344/24.06.2004, a desemnat câștigătoare oferta SC UTILAJ CONSTRUCT SA Focșani (f. 34-38 din dosarul privind DC 158, vol. 18 dosar u.p.). Ulterior, în data de 25.06.2004 a fost semnat Contractul de execuție de lucrări nr. 4371, precum și Ordinul de începere a lucrării de pietruire a DC 158 (f. 15-30 dosarul privind DC 158, vol. 18 dosar u.p.).

În aceste condiții, data de 03.06.2004 menționată în Procesul-verbal de predare-primire a amplasamentului și a bornelor de repere (f. 12 dosarul privind DC 158, vol. 18 dosar u.p.) apare mai degrabă ca o simplă eroare materială, fiind imposibilă predarea amplasamentului anterior semnării contractului de execuție a lucrării. Mai mult decât atât, având în vedere faptul că acest document nu poartă un număr de înregistrare sau ștampila de intrare de la Consiliul Județean Vrancea este

mai mult decât evident faptul că vorbim de o simplă eroare materială strecurată în cuprinsul acestuia.

11. Cu privire la Contractul din 27 iulie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 183, comuna Dumitrești – traseu Bicești – Lupoia:

Se impută faptul că nu au fost efectuate lucrări de pietruire pe întreaga lungime a drumului comunal, iar lucrările efectuate nu corespund din punct de vedere calitativ cu toate că la dosar există un proces-verbal de recepție calitativă pentru tot traseul DC 183. Mi se impută, totodată, faptul că aș fi semnat singur atât referatul, cât și ordinele de plată pentru întreaga sumă la doar șase zile după semnarea contractului de execuție, în condițiile în care dirigintele de șantier nu semnase situațiile de lucrări, iar 75% din traseul drumului nu a mai fost executat. Se susține că se știa dinainte firma câștigătoare a licitației, în condițiile în care procesul-verbal de verificare calitativă a calității lucrărilor ce devin ascunse a fost întocmit în 02.07.2004, cu 25 zile anterior licitației.

11.1. Afirmația procurorului potrivit căreia lucrările nu au fost executate pe întreaga lungime a drumului comunal sunt contrazise de către documentele existente la dosarul cauzei. În acest sens, fac trimitere la Procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 8695/07.12.2004 (f. 168-169, vol. 32 dosar u.p.) întocmit de către comisia de recepție și în care se menționează că lucrările au fost executate cantitativ și calitativ în conformitate cu prevederile legale și documentația întocmită, fără a se face mențiuni cu privire la eventuale lucrări nerealizate sau eventuale completări. Mai mult decât atât, la f. 170, vol. 32 dosar u.p. se regăsește Centralizatorul situațiilor de lucrări pentru suma de 2.927.292.316 lei, semnat din partea Consiliului Județean Vrancea atât de către dirigintele de șantier Iacob Valeriu,

cât și de către Șeful de serviciu Rusu Liviu, cei doi atestând astfel realitatea lucrărilor de pietruire a DC 183.

11.2 Acuzația potrivit căreia am semnat singur atât referatul, cât și ordinele de plată nu corespunde adevărului. Astfel, așa cum se poate observa prin Referatul nr. 5441/03.08.2004 (f. 20, vol. 31 dosar u.p.) s-a aprobat plata sumei de 2.787.898.396 lei reprezentând contravaloarea lucrărilor de pietruire a DC 183. Aprobarea plății s-a făcut în baza situațiilor de lucrări întocmite de către constructor și asumate de către dirigințele de șantier Iacob Valeriu odată cu semnarea Centralizatorului situațiilor de lucrări pentru suma de 2.927.292.316 lei (f. 170, vol. 32 dosar u.p.) din care a fost scăzută garanția pentru bună execuție. În acest sens, vă rog să observați faptul că nu am aprobat singur decontarea lucrărilor de pietruire a DC 183, ci referatul a fost semnat de către toate persoanele abilitate din cadrul Consiliului Județean Vrancea, respectiv directorul Costeanu Ion, șeful de serviciu Rusu Liviu și subsemnatul, în calitate de Președinte a Consiliului Județean (f. 20, vol. 31 dosar u.p.).

Mai mult decât atât, deși se reține că aș fi semnat singur ordinele de plată pentru întreaga sumă la doar șase zile de la semnarea contractului, această afirmație este una mincinoasă întrucât **pe niciun ordin de plată emis pentru lucrări aferente pietruirii DC 183 nu apare semnătura mea** (f. 61-62, vol. 31 dosar u.p.).

11.3 Susținerea procurorului, potrivit căreia se știa anterior organizării licitației care va fi societatea câștigătoare, este nefondată raportat la probele existente la dosarul cauzei.

În acest sens, fac trimitere la întreaga documentație aferentă pietruirii DC 183 (vol. 21 dosar u.p.) documente întocmite în ordinea prevăzută de dispozițiile legale care reglementează procedura achiziției publice de lucrări. Astfel, se poate observa că în data de 15.07.2004, au fost emise de către Consiliul Județean Vrancea invitații de participare la achiziția publică de lucrări având ca obiect pietruirea DC 183 către un număr de 9 societăți comerciale (f. 87-95 dosar privind DC 183, vol. 21 dosar

u.p.). Pentru efectuarea acestor lucrări au fost depuse 2 oferte, iar în urma analizării acestora, în baza criteriului de atribuire constând în prețul cel mai scăzut, comisia de licitație, prin Hotărârea nr. 5252/27.07.2004 (f. 36-40 dosar privind DC 183, vol. 21 dosar u.p.), a desemnat câștigătoare oferta depusă de către SC UTILAJ CONSTRUCT SERVICE SA Focșani. În aceeași dată a fost semnat și Contractul de execuție de lucrări nr. 5253/27.07.2004 (f. 19-32 dosar privind DC 183, vol. 21 dosar u.p.). Ulterior, în data de 29.07.2004 a fost emis și Ordinul de începere a lucrării de pietruire a DC 183 (f. 18 dosar privind DC 183, vol. 21 dosar u.p.).

În aceste condiții, data de 02.07.2004 menționată în cuprinsul Procesului-verbal pentru verificarea calității lucrărilor ce devin ascunse nu este decât o simplă eroare materială **cu atât mai mult cu cât pe acest document nu apare ștampila de intrare de la Consiliul Județean Vrancea sau vreun număr de înregistrare.**

12. Cu privire la Contractul din 1 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 171, comuna Dumitrești – traseu Dumitrești – Galoiești:

Referitor la DC 171 Dumitrești-Galoiești, bazându-se pe declarația martorului Roșculeț Puiu Vespasian (f. 198-199, vol. 7 dosar u.p.), procurorul susține că lucrările nu erau necesare întrucât acesta era asfaltat.

Aceste susțineri sunt neîntemeiate, fiind contrazise de către declarațiile și documentele existente la dosarul cauzei. În acest sens, martorul Roșculeț Puiu Vespasian se contrazice, în ceea ce privește starea DC 171, chiar în declarația dată în fața procurorului: „***Cu privire la DC 171, DC 171 B și DC 168 precizez că acestea sunt drumuri pietruite anterior, de cu mulți ani în urmă cu fonduri alocate de la bugetul local***”, după care revine și arată că DC 171 este asfaltat (f. 198-199, vol. 7 dosar u.p.). Audiât fiind și primarul comunei Dumitrești, martorul Dogaru Petrică, nu face nicio referire cu privire la existența asfaltului pe vreunul dintre drumurile comunale reabilite în anul 2004 (f. 196-197, vol. 7 dosar u.p. și f.152-153, vol. 2

dosar instanță). Totodată, acest martor afirma în fața instanței de judecată că „*între martorul Roșculeț Puiu Vespasian și inculpatul Oprișan Marian există începând din 1990 și până în prezent o stare de dușmănie din motive politice*” (f. 153, vol. 2 dosar instanță).

Mai mult decât atât, lipsa asfaltului de pe DC 171 și necesitatea realizării lucrărilor de reabilitare reies și din documentele existente la dosarul cauzei, precum caietul de sarcini întocmit cu ocazia reabilitării acestui drum comunal în care se menționează că „*drumul comunal DC 171 ce leagă satul Galoiești de sediul administrativ al comunei Dumitrești are o lungime de 1,500 km, din care 1,500 km drum balastat. Drumul nu a fost întreținut corespunzător din lipsă de fonduri, din care cauză prezintă numeroase fâgașe, tasări ale fundației și gropi, necesitând executarea unor lucrări de întreținere prin pietruire în vederea creșterii capacității portante și îmbunătățirea condițiilor de circulație.*” Cu privire la starea tehnică a drumului, se precizează că este „*rea, ca urmare a acțiunii factorilor climatici și a lipsei fondurilor pentru întreținerea permanentă a drumului*” (f. 149, vol. 13 dosar u.p.). Realizarea lucrărilor de reabilitare a DC 171 este confirmată și de către Procesul-verbal de recepție nr. 8694/07.12.2004 semnat și ștampilat de către reprezentantul Consiliului Local Dumitrești (f. 86-88, vol. 13 dosar u.p.).

13. Cu privire la Contractele din 3 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 171 A - traseu Biceștii de Sus – Poienița și a DC 171 B – traseu Biceștii de Sus – Dumitrești:

În ceea ce privește pietruirea celor două drumuri comunale, în actul de sesizare se reține că acestea au făcut obiectul unor pietruiri anterioare, astfel încât lucrările realizate în 2004 s-au suprapus peste acestea. Totodată, se impută inculpatului Diaconu Mircea că a semnat singur atât referatul, cât și ordinele de plată la doar cinci zile după semnarea contractului de execuție, pentru întreaga sumă. Pe facturile

emise de SC UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. apare mențiunea „*bun de plată*” abia pe 22 decembrie 2004.

13.1. Susținerile procurorului potrivit cărora lucrările de pietruire a DC 171A și DC 171 B nu erau necesare întrucât cele două drumuri au mai făcut obiectul unor pietruiri anterioare sunt contrazise de probele existente la dosar.

Necesitatea realizării lucrărilor de pietruire a drumurilor din comuna Dumitrești este subliniată de către primarul acestei comune, martorul Dogaru Petrică, care afirma că „*pe aceste drumuri, anterior lucrărilor din 2004, în condiții de ploaie nu se putea circula datorită faptului că erau pline de noroi*” (f. 197, vol. 7 dosar u.p.). Mai mult, lucrările de pietruire la care face referire procurorul în actul de inculpare, au constat doar în simple împrăstieri de balast pe anumite porțiuni ale acestor drumuri, așa cum relatează primarul comunei în aceeași declarație: „*cele două drumuri le-a întreținut Consiliul Local care a efectuat reparații atunci când a fost cazul, în sensul că aduceam câte o basculantă atunci când, pe anumite porțiuni, drumul se degrada*.” Toate aceste aspecte au fost reiterate de către martor și în fața instanței de judecată arătând „*cu privire la toate cele 4 drumuri comunale precizez că anterior începerii lucrărilor de pietruire acestea erau nepracticabile cel puțin în parte în condiții de ploaie. Degeaba un anumit segment de drum era circulabil, dacă un alt segment de drum nu permitea ajungerea la destinație a Salvării sau a mașinii de Pompieri*” (f. 153, vol. 2 dosar instanță). Chiar și martorul Roșculeț Puiu Vespasian a arătat în fața instanței starea de degradare a drumurilor situate pe raza comunei Dumitrești, precizând că „*anterior lucrărilor din toamna anului 2004, cele 4 drumuri comunale care trec prin Dumitrești erau într-o situație proastă*” (f. 156, vol. 2 dosar instanță).

Necesitatea și oportunitatea realizării lucrărilor este reliefată și de către Memoriul tehnic întocmit de către proiectant cu privire la pietruirea DC 171 A în care se arată că „*drumul comunal 171 A (...) nu este amenajat de la km 0+000 până*

la km 1+500. Locuitorii rămân izolați la fiecare ploaie de marile zone agricole ale județului Vrancea și centrul de comună Dumitrești” (f. 277, vol. 21 dosar u.p.).

Afirmația martorului Roșculeț Puiu Vespasian potrivit căreia pe „DC 171 A Biceștii de Sus – Poienița nu s-au efectuat nici un fel de lucrări” este contrazisă atât de către Procesul-verbal de recepție nr. 8785/10.12.2004 și de situațiile de lucrări semnate de către dirigințele de șantier Iacob Valeriu, cât mai ales de către primarul comunei, martorul Dogaru Petrică, care declara: „Începând cu vara anului 2004 pe cele două drumuri (n.n. – DC 171 A și DC 171 B) s-au adus autobasculante cu balast, iar pietrișul a fost întins cu autogrederul pe toată lungimea drumului. S-au efectuat și rectificări a unor șanțuri, margini și s-a luat cu buldozerul din vârful de pantă, pentru a o face mai lină” (f. 196, vol. 7 dosar u.p.). În fața instanței, martorul a arătat că „DC 171 A și DC 171 B au fost pietruite în totalitate concomitent cu DC 183, de către aceeași firmă și cu aceleași utilaje. Pietruirea s-a făcut în același mod ca și în cazul DC 183. (...) lucrările la drumurile comunale respective au constat și în executarea de șanțuri la toate drumurile, iar la DC 171 A au presupus și lucrul cu buldozerul pentru îndulcirea unor pante” (f. 153, vol. 2 dosar instanță).

13.2. Afirmația procurorului potrivit căreia Diaconu Mircea a semnat singur atât referatul cât și ordinele de plată nu corespunde adevărului fiind contrazise de documentele existente la dosarul cauzei. În acest sens, fac trimitere la referatul nr. 7991/08.11.2004 privind decontarea sumelor de bani reprezentând contravaloarea lucrărilor executate pe DC 171A și DC 171B (f. 45, vol 12, dos. U.P.) care cuprinde pe lângă semnătura lui Diaconu Mircea și semnăturile persoanelor cu atribuții în acest sens – Directorul Costeanu Ion și Șeful de serviciu Rusu Liviu. În ceea ce privește ordinele de plată, așa cum se poate observa (f. 40-43 vol 12 dos. U.P.) se află câte două semnături, fiind nereală afirmația prin care se susține că numai inculpatul Mircea Diaconu ar fi semnat ordinele de plată.

14. Cu privire la Contractul din 8 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 168, comuna Dumitrești – traseul Dumitrești – Dumitrești Față:

Și în ceea ce privește DC 168 se reține că acesta a fost pietruit anterior din fonduri proprii ale Consiliului Local și cu toate acestea, aș fi semnat singur referatul și ordinul de plată pentru suma totală de 2.904.000.000 lei, la doar trei zile de la data semnării contractului, fără a exista documente justificative.

14.1. Susținerile procurorului cu privire la lipsa necesității lucrărilor de pietruire a DC 168 în condițiile în care acesta a fost anterior pietruit din fonduri proprii ale Consiliului Local sunt infirmate total de către probele administrate în cauză.

Astfel, primarul comunei Dumitrești, martorul Dogaru Petrică, arăta că pe drumul comunal 168 au fost efectuate lucrări de balastare în urmă cu mai mulți ani însă nu pe toată lungimea drumului: *„referitor la DC 168 Dumitrești - Dumitrești Față, în lungime totală de 4,5 km, am efectuat lucrări în 1996 și 1998 cu forțe proprii, lucrări de balastare inițial pe 2 km și ulterior pe încă 1,5 km”* (f.196, vol. 7 dosar u.p.). Faptul că lucrările anterioare de balastare a acestui drum au avut loc cu mulți ani înainte este confirmat și de către martorul Roșculeț Puiu Vespasian, consilier local, care preciza: *„Cu privire la DC 171, DC 171 A și DC 168 precizez că sunt drumuri pietruite anterior, cu mulți ani în urmă din fonduri alocate de la bugetul local”* (f. 198, vol. 7 dosar u.p.). Or, așa cum am arătat anterior, drumurile pietruite trebuie întreținute permanent, iar în lipsa unor astfel lucrări de întrețineri acestea se degradează extrem de repede, mai ales în urma unor precipitații abundente.

Cei doi martori anterior menționați au arătat în fața instanței de judecată starea degradată în care se regăseau drumurile comunale, inclusiv DC 168, anterior

lucrărilor din 2004, astfel: „*cu privire la toate cele 4 drumuri comunale precizez că anterior începerii lucrărilor de pietruire acestea erau nepracticabile cel puțin în parte în condiții de ploaie*” (f. 153, vol. 2 dosar instanță) și „*anterior lucrărilor din toamna anului 2004 cele 4 drumuri comunale care trec prin Dumitrești erau într-o situație proastă*” (f. 156, vol. 2 dosar instanță).

Necesitatea și oportunitatea pietruirii DC 168 este subliniată și în Memoriul tehnic întocmit de către proiectant unde se arată că: „*această cale de acces este singura legătură rutieră între DJ 204 C și localitatea Dumitrești-Față, componentă a comunei Dumitrești, drumul (...) asigurând posibilitatea de deplasare a locuitorilor din Dumitrești-Față către Valea Mică (DC 170) și Dumitrești centrul de comună. Accesul către satul Dumitrești-Față, începând de la km 4+100 este impropriu atât datorită stării de viabilitate precare a drumului cât și a configurației terenului traversat, traseul prezentându-se cu o succesiune de curbe neamenajate cât și datorită declivităților excesiv de mari ale tronsonului cuprins între km 4+000 și km 7+500*” (f. 68, vol. 19 dosar u.p.). Trebuie menționat faptul că lucrările realizate în cursul anului 2004 s-au efectuat pe tronsonul cuprins între km 3+000 și km 7+500.

Privitor la lucrările executate, primarul comunei Dumitrești, martorul Dogaru Petrică, arăta că: „*începând cu vara anului 2004 pe acest drum (n.n. – DC 168) s-a transportat și s-a întins balast, executându-se și lucrări de rectificare a marginilor drumului*” (f. 197, vol. 7 dosar u.p.). Audiata fiind în fața instanței, martorul a precizat: „*cu privire la DC 168 care a fost pietruit pe aproximativ toată lungimea sa, lucrările s-au desfășurat în aceeași perioadă cu cele referitoare la drumurile comunale menționate în precedent, de către aceeași firmă și cu aceleași utilaje. (...) lucrările pe drumurile respective au constat și în executarea de șanțuri la toate drumurile*” (f. 153, vol. 2 dosar instanță).

Efectuarea în mod corespunzător a lucrărilor de pietruire a DC 168 a fost supravegheată de către dirigintele de șantier Iacob Valeriu care a semnat situațiile

de lucrări, procedând ulterior, alături de comisia de recepție, la recepția finală a lucrării, sens în care a fost întocmit Procesul-verbal de recepție nr. 8732/08.12.2004 (f. 4-6 și f. 10-15, vol. 19 dosar u.p.).

14.2. Afirmatia procurorului potrivit căreia aș fi semnat singur referatul și ordinul de plată pentru întreaga valoare a contractului fără a exista documente justificative este mincinoasă pentru următoarele considerente:

În primul rând, nu am semnat singur, așa cum în mod eronat reține procurorul, documentele care au stat la baza efectuării plății, ci acestea au fost întocmite și semnate de către toate persoanele abilitate din cadrul Consiliului Județean Vrancea, astfel, referatul este semnat de către directorul Costeanu Ion și de către Șef serviciu Rusu Liviu și aprobat de către mine, iar pe ordinul de plată nu apare doar semnătura mea, ci și a directorului economic Teodorescu Valeria învestită cu realizarea controlului financiar preventiv propriu prin Dispoziția Președintelui Consiliului Județean Vrancea nr. 169 din 13 decembrie 2001 (f. 55 și 45, vol. 31 dosar u.p.).

În al doilea rând, decontarea sumei reprezentând contravaloarea lucrărilor de pietruire a DC 168 a fost efectuată în mod legal, în baza documentelor justificative, precum situații de lucrări semnate și asumate de către dirigintele de șantier Iacob Valeriu și a facturii fiscale nr. 6403841 emisă de către firma contractantă (vol. 19, dosar u.p., f. 10-15 și vol. 31, dosar u.p., f. 46).

15. Cu privire la Contractul din 13 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 49, comuna Străoane:

S-a reținut în rechizitoriu că DC 49 era asfaltat pe o lungime de 1,8 km, iar restul de 1,3 km au fost pietruși anterior, în anul 2000. S-a mai susținut că lucrările de reabilitare pentru drumul DC 49 au fost efectuate fără proiect tehnic sau studiu de fezabilitate, astfel că prețul a fost stabilit aleatoriu. S-a mai arătat că dirigintele de șantier, Iacob Valeriu nu a semnat situațiile de lucrări aferente.

15.1. Afirmăția procurorului referitoare la împrejurarea că DC 49 a fost pietruit în anul 2000 și prin urmare nu se justifică reabilitarea acestui drum este nefondată.

Martorul Zbârnciog Vasile – primarul comunei Străoane (f. 347-348, vol. 7 dosar u.p.) a declarat: „*DC 49 Străoane – Repedeș este clasificat la nivelul Consiliului Local ca fiind drum pietruit încă din anul 2000 (f. 348)*”. Martorul face referire și la necesitatea lucrărilor de reabilitare, menționând că „*Acest drum l-am întreținut pe parcurs cu forțe proprii de către Consiliul Local Străoane, dar nu am reușit să ajungem la standardul normal de circulație pe el, deoarece nu am avut fondurile necesare (...)*”.

Faptul că lucrările de reabilitare au fost efectiv realizate rezultă din declarația martorului de mai sus: „*în cursul lunii octombrie au sosit câteva autobasculante cu piatră, un autogreder și un buldozer, care au început lucrările pe DC 49. Pe porțiunea de la Dispensarul uman Străoane a fost pus mai puțin balast pentru că era bun și a trebuit numai plombat. Mai mult balast s-a pus de la ieșirea din sat spre Repedeș. A fost și un cilindru compactor care a tasat drumul. Lucrările au durat aproape o lună de zile (...) În prezent se circulă destul de bine pe drum*”. În faza de judecată, martorul a declarat: „*În cursul anului 2004 au fost efectuate pe DC 49 lucrări de pietruire finanțate de Consiliul Județean Vrancea. Utilajele au aparținut S.C. CONSTRUCT SERVICE S.R.L. Movilița (un autogreder, trei autobasculante, un excavator, un buldozer cu șenile și un compactor), iar lucrările au constat în extragerea pietrișului din albia râului Șușița aflat la aproximativ 2 kilometri de drum, așezarea și nivelarea balastului pe drum*” (f. 212, vol. 2 dosar instanță).

15.2 În ceea ce privește lipsa unui proiect tehnic sau studiu de fezabilitate, arăt așa cum am explicat la punctul 3.1. din prezentul memoriu, în cazul lucrărilor de reabilitare a unui drum pietruit nu se impune întocmirea documentației de mai sus, întrucât lipsesc normele tehnice cu privire la realizarea unor astfel de lucrări. Se

impune întocmirea proiectului și studiului de fezabilitate numai în cazul efectuării lucrărilor de pietruire.

Chiar în lipsa acestor documente, este greșit a afirma că prețul a fost stabilit în mod aleatoriu. În realitate, au fost efectuate antemăsurători la fața locului de către persoanele de specialitate din cadrul Consiliului Județean în baza cărora a fost stabilit necesarul de materiale ce se impuneau a fi puse în operă și ulterior prețul lucrărilor de reabilitare. Aceste antemăsurători se găsesc la f. 116-117 vol. 16 dosar u.p.

Mențiunea din rechizitoriu conform căreia am dispus împreună cu Diaconu Mircea efectuarea plății aferente lucrărilor de reabilitare pentru DC 49 în lipsa semnăturii dirigintelui de șantier pe situațiile de lucrări pentru suma de 503.098.442 lei, este neadevărată. Acest aspect rezultă indubitabil din împrejurarea dirigintele de șantier a semnat atât recapitulația investiției, cât și centralizatorul situațiilor de lucrări în care se menționează suma de 503.098.442 lei (f. 120, 121 vol. 16 dosar u.p.).

16. Cu privire la Contractul din 8 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 132, comuna Jariștea – traseu Odobești – Jariștea:

În actul de sesizare a instanței s-a reținut că DC 132 este mai scurt cu 300 m decât lungimea specificată în contract, că situațiile de lucrări nu au fost semnate de dirigintele de șantier, iar plata s-a făcut doar la 10 zile după semnarea contractului. Deopotrivă, se reproșează împrejurarea că pentru reabilitarea drumului nu a fost întocmit proiect, expertiză sau studii de fezabilitate.

16.1. Referitor la lungimea DC 132 traseu Odobești – Jariștea, procurorul a afirmat că în urma cercetării la fața locului s-a constatat că acesta este mai scurt cu 300 m. Relevant pentru a aprecia lipsa de temeinicie a afirmației este procesul-verbal încheiat în iulie 2005 în care a fost consemnat rezultatul cercetării la fața locului cu

privire la DC 132. În cuprinsul acestuia s-a consemnat: „*Drumul Comunal 132 este pietruit pe un sector de 2,7 km (1+000 – 3+700), lungime determinată cu ajutorul kilometrajului autoturismului cu nr. de înmatriculare B-51-PNA din dotarea unității. Comparând lungimea sectorului de drum contractat cu constatarea din teren (stadiul fizic) rezultă o diferență de 300 m*” (f. 399, vol. 7 dosar u.p.). Astfel, ceea ce prezintă relevanță în legătură cu lungimea drumului constă în aceea că măsurătorile nu au fost efectuate profesionist, în sensul participării unor persoane specializate în astfel de măsurători cu aparatura specifică, ci de organe de cercetare penală care au folosit pentru măsurarea lungimii drumului kilometrajul autoturismului din dotare.

16.2. În vol. 14, începând cu f. 4 se regăsesc centralizatoarele situațiilor de lucrări, recapitulația investiției și o parte din situațiile de lucrări care au fost semnate de Jacob Valeriu în calitate de diriginte de șantier, asumându-și astfel toate situațiile de lucrări. Mențiunea din rechizitoriu referitoare la nesupravegherea lucrărilor este neîntemeiată, întrucât nu se bazează pe nici o probă. În cauză nu a fost audiat primarul comunei Jariștea și nici vreun alt martor care să relateze fapte sau împrejurări legate de lucrările de reabilitare efectuate în legătură cu acest drum.

Chiar dacă plata a fost făcută la doar 10 zile de la semnarea contractului, ea a avut la bază documentele tehnice semnate de către dirigințele de șantier.

16.3. În cazul lucrărilor de reabilitare a unui drum pietruit nu se impune întocmirea documentației menționată de procuror, întrucât lipsesc normele tehnice cu privire la realizarea unor astfel de lucrări. Se impune întocmirea proiectului și studiului de fezabilitate numai în cazul efectuării lucrărilor de pietruire.

17. Cu privire la Contractul din 18 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 127, comuna Bolotești – traseu DN2 – Ivăncești, Contractul din 5 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC

126 – traseu Găgești - Găgești și Contractul din 8 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 126 – traseu Găgești – Scânteia:

Cu privire la DC 127 pe traseul DN2 – Ivăncești, DC 126 Găgești – Găgești și DC 126 Găgești – Scânteia, procurorul a subliniat că drumurile au fost anterior pietruite, că erau într-o stare relativ bună și în aceste condiții lucrările de reabilitare nu au fost necesare, lipsind totodată proiectele și studiile de fezabilitate.

S-a mai arătat că pentru DC 126 plata a fost efectuată la patru zile de la încheierea contractului.

17.1. Această stare de fapt este contrazisă de declarația primarului Șichin Ștefan, declarație invocată și în rechizitoriu. În faza de urmărire penală, martorul a arătat (f. 401, vol. 7 dosar u.p.): *„DC 127 Ivăncești a făcut obiectul unor lucrări de pietruire în baza H.G. 577/1997 (...). Lucrările au fost efectuate în perioada 1998-2001 (...). Pe DC 126 Găgești – Scânteia de asemenea s-au efectuat lucrări în baza H.G. 577/1997 lucrări executate în perioada 1999-2000 (...). În cursul anului 2004 Consiliul Județean a efectuat lucrări de pietruire și reabilitare”*. În faza de judecată (f. 259, vol. 2 dosar instanță), martorul a arătat: *„Referitor la DC 127 Ivăncești arăt că în primăvara și vara anului 2004 s-au efectuat lucrări de reabilitare a acestuia care au constat prin pietruirea drumului, compactarea acestuia și săparea de șanțuri marginale. Calitatea lucrărilor din 2004 a fost bună astfel încât nu a fost nevoie de intervenții la acest drum până în anul 2011 (...) Cu privire la DC 126 Găgești – Scânteia menționez că și acesta a fost pietruit, compactat și s-au efectuat șanțuri marginale în cursul anului 2004, lucrarea fiind finanțată de către Consiliul Județean Vrancea. Lucrările au fost corespunzătoare, iar drumul este practicabil până în prezent, nu a mai fost nevoie de nici o lucrare suplimentară. Cu referire la DC 126 Găgești-Găgești (circuit) menționez că și acesta a făcut obiectul lucrărilor de reabilitare finanțate de către Consiliul Județean Vrancea în cursul anului 2004. Lucrările au fost corespunzătoare, calitatea drumului menținându-se până în prezent fără a fi nevoie de intervenție.*

Lucrările au fost identice cu cele de la DC 127 Ivăncești (...). Apreciez că pe toate cele trei drumuri intervenția din anul 2004 a fost necesară".

17.2. În mod tendențios procurorul a reținut că plata pentru DC 126 s-a efectuat la 4 zile de la semnarea contractului. În realitate, au fost întocmite trei referate prin care s-a aprobat decontarea sumelor aferente lucrărilor de reabilitare pentru DC 126 după cum urmează: Referatul nr. 7290/20.10.2004 (f. 32, vol. 31 dosar u.p.); Referatul nr. 8110/11.11.2004 (f. 55, vol. 31 dosar U.P.) și Referatul nr. 8425/25.11.2004 (f. 50, vol. 31 dosar u.p.). În baza acestor referate au fost emise următoarele ordine de plată: OP nr. 2862/02.12.2004 (f. 52 vol. 31 dosar u.p.); O.P. nr. 2645/12.11.2004 (f. 53, vol. 31 dosar u.p.). Astfel, procurorul nu a avut în vedere că au fost încheiate două contracte pentru reabilitarea DC 126, respectiv contractul din 5 octombrie 2004 și contractul din 8 noiembrie 2004, astfel că ceea ce s-a plătit în luna noiembrie și decembrie reprezentau lucrări efectuate în baza ambelor contracte.

18. Cu privire la Contractul din 18 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 162, comuna Cotești – traseu Cotești – Tabără Cotești și contractul din 3 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 140, comuna Cotești – traseu Golești – Goleștii de Sus:

În actul de sesizare se reține că lucrările de reabilitare a DC 162 și cele de pietruire a DC 140 ar fi fost inutile, fiind facturate și plătite la doar câteva zile după semnarea contractului. Totodată, se impută faptul că pentru DC 162 Iacob Valeriu nu a semnat situațiile de lucrări și nici nu au fost întocmite procese-verbale specifice realizării lucrării.

18.1. Aspectele menționate în rechizitoriu referitor la inutilitatea lucrărilor efectuate pe cele două drumuri comunale nu își găsesc corespondent în materialul probator. În faza de urmărire penală fost audiat primarul comunei Cotești, martorul

Iacob Sandu, care, după ce a confirmat efectuarea lucrărilor la nivelul anului 2004, a subliniat faptul că este nemulțumit, însă nu de calitatea lucrărilor, ci de împrejurarea că acestea au fost realizate fără a fi întrebat: „*precizez că pe cele două drumuri s-au efectuat lucrări în anul 2004, însă eu nu am fost de acord cu aceste lucrări, am fost chiar nemulțumit pentru că nimeni nu m-a întrebat cu privire la oportunitatea și necesitatea desfășurării acestor lucrări. Consider că altele erau prioritățile în comună*” (f. 482, vol. 7 dosar u.p.). În faza de judecată, martorul își reiterează declarația citată mai sus și arată că nemulțumirile lui s-au datorat faptului că existau alte priorități în comună. Deopotrivă a arătat că **pe ambele drumuri comunale s-au efectuat lucrări în cursul anului 2004** (f. 324-325, vol. 2 dosar instanță).

Mai mult, martorul contrazice afirmațiile procurorului conform cărora lucrările la cele două drumuri ar fi fost inutile, arătând următoarele: „*Referitor la DC 162 din câte cunosc la nivelul primăriei era clasificat ca și drum de pământ, însă este posibil ca în cursul anului 2000 să se fi executat unele lucrări posibil de întreținere, întrucât acolo este o tabără de copii. De asemenea, nici pe DC 140 nu s-au efectuat de când sunt primar nici un fel de lucrări până în anul 2004*” (f. 482, vol. 7 dosar u.p.).

18.2. Termenele la care au fost efectuate plățile către firmele contractante nu au niciun fel de relevanță în măsura în care au fost făcute pe baza documentelor tehnice semnate și asumate de către dirigințele de șantier. În acest sens, pentru reabilitarea DC 162 fac trimitere la Centralizatorul situațiilor de lucrări, precum și la Recapitulația investiției semnate de către dirigințele de șantier Iacob Valeriu (f. 1 și 7, vol. 13 dos.u.p.), iar cu privire la lucrările pe pietruire a DC 140 trebuie menționat faptul că plata s-a efectuat în baza Centralizatorului producției și a Situațiilor de plată semnate de către același dirigințe de șantier (f. 7, 9-23, vol. 27 dosar u.p.). Analizând aceste documente se poate observa că am procedat la aprobarea efectuării plăților către firmele contractante exact în cuantumul menționat

în aceste documente (f. 55, vol. 31 dosar .u.p - pentru DC 140. și vol. 12 dosar u.p. – pentru DC 162).

18.3. Chiar dacă pentru DC 162 Iacob Valeriu nu a procedat la semnarea fiecărei situații de lucrări în parte, această împrejurare este lipsită de relevanță în condițiile în care acesta a semnat Centralizatorul situațiilor de lucrări, precum și Recapitulăția investiției, asumându-și astfel suma totală rezultată din situațiile de lucrări (f. 1 și 7, vol. 13 dosar u.p.).

Afirmația procurorului potrivit căreia pentru DC 140 inculpatul Iacob Valeriu a semnat situațiile de lucrări, însă acestea sunt inapte să dovedească ceva, având în vedere faptul că documentele au fost întocmite la câteva zile după semnarea contractului și înainte de efectuarea plăților este lipsită de cea mai elementară logică și nu relevă nimic ilegal. Astfel, trebuie precizat că situațiile de lucrări, în mod legal, se întocmesc doar ulterior semnării contractului de execuție și, în mod logic, anterior efectuării plăților întrucât plata se poate efectua doar în baza unor astfel de documente justificative.

Totodată, susținerile potrivit cărora lucrările nu ar fi fost supravegheate de nimeni, neexistând astfel posibilitatea stabilirii prin documente legale și oficiale a cantităților de materiale puse în operă nu corespund adevărului, întrucât ignoră cu desăvârșire documentele existente la dosar. În vol. 27 dosar u.p. se regăsesc situațiile de lucrări cu privire la pietruirea DC 140, întocmite de către executant, fiind verificate și semnate fiecare în parte de către Iacob Valeriu (f. 9-23). Toate aceste documente legale și oficiale nu doar că fac dovada supravegherii permanente a lucrărilor de către dirigințele de șantier, dar și menționează, într-un mod cât se poate de explicit, cantitățile de materiale puse în operă, precum și valoarea acestora, raportat la fiecare etapă a lucrării. Efectuarea completă și în mod corespunzător a lucrării de pietruire a DC 140 este relevată și de Procesul-verbal de recepție nr. 9466/21.12.2004, semnat inclusiv de primarul comunei Cotești, martorul Sandu Iacob (f. 5-6, vol. 27 dosar u.p.).

19. Cu privire la Contractul din 11 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 145, comuna Bilești:

Acuzațiile în ceea ce privesc lucrările de reabilitare a DC 145 se referă la faptul că plata a fost făcută la 11, respectiv 16 zile după semnarea contractului, în condițiile în care situațiile de lucrări nu au fost semnate de către Iacob Valeriu. Se reține, raportat la declarațiile martorilor audiați, că lucrările nu au fost realizate și nici nu erau utile întrucât drumul era foarte bun și întreținut din fondurile consiliului local.

În ceea ce privește data efectuării plății lucrărilor de reabilitare a DC 145, procurorul nu a arătat care ar fi vătămarea care ar decurge din efectuarea plății la 11, respectiv 16 zile de la semnarea contractului. Mai mult decât atât, nu s-a cauzat niciun prejudiciu Consiliului Județean în condițiile în care lucrările de reabilitare au fost realizate în mod corespunzător, respectând standardele de calitate. Afirmatia procurorului potrivit căreia plata a fost efectuată deși dirigintele de șantier nu a semnat situațiile de lucrări este contrazisă de materialul probator existent la dosar.

Cu toate că doar o parte a situațiilor de lucrări au fost semnate de către Iacob Valeriu în calitate de diriginte de șantier (f. 191, vol. 14 dosar u.p.), acesta și-a asumat în totalitate aceste situații în momentul în care a semnat atât Recapitulăția investiției (f. 185, vol. 14 dosar u.p.), cât mai ales cele două Centralizatoare a situațiilor de lucrări (f.180, vol. 14 dosar u.p. – pentru suma de 343.413.770 lei și f. 186, vol. 14 dosar u.p. – pentru suma de 60.588.850 lei), atestând astfel realizarea corespunzătoare a lucrărilor de reabilitare a DC 145 de către societatea contractantă. Mai mult decât atât, aceste două documente (f. 180 și 186, vol. 14 dosar u.p.) au fost semnate din partea Consiliului Județean Vrancea și de către Șeful de serviciu, inculpatul Rusu Liviu, care și-a asumat astfel valoarea totală a lucrărilor executate. În baza acestor documente justificative am procedat, alături de celelalte persoane abilitate din cadrul Consiliului Județean, respectiv directorul Costeanu Ion și Șeful

de serviciu Rusu Liviu, la aprobarea Referatului nr. 7290/20.10.2004 privind decontarea sumei de 390.000.000 lei reprezentând contravaloarea lucrărilor de reabilitare a DC 145 (f. 66, vol. 12 dosar u.p.).

20. Cu privire la Contractul din 11 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 211, comuna Cârligele – traseu Dălhăuți – Schitul Dălhăuți:

Se reține în actul de sesizare faptul că în anul 2004 nu au fost executate lucrări pe DC 211 și, întrucât starea tehnică a acestuia era una de excepție, nici nu erau necesare reparații de anvergură. Se impută inculpatului Iacob Valeriu faptul că nu a semnat situațiile de lucrări și se apreciază că se știa dinaintea licitației cine va adjudeca lucrarea.

Realizarea lucrărilor de reabilitare a DC 211 este atestată de către dirigințele de șantier Iacob Valeriu prin semnarea Recapitulației investiției (f. 267, vol. 13 dosar u.p.), precum și a Centralizatorului situațiilor de lucrări (f. 261, vol. 13 dosar u.p.), asumându-și valoarea totală a lucrărilor realizate de către societatea contractantă, fără a mai fi astfel necesară semnarea fiecărei situații de lucrări în parte. Mai mult decât atât, acest centralizator a fost semnat și de către Șeful serviciului drumuri din cadrul Consiliului Județean Vrancea, inculpatul Rusu Liviu, confirmând practic realizarea lucrărilor contractate.

Plata lucrărilor a fost aprobată și efectuată (f. 66, vol. 12 dosar u.p.) în baza acestor documente semnate și asumate de către cei doi angajați ai Consiliului Județean, respectiv dirigințele de șantier Iacob Valeriu și șeful de serviciu Rusu Liviu, care aveau atribuția de a verifica în teren realitatea lucrărilor executate.

În ceea ce privește acuzația procurorului potrivit căreia se știa dinainte câștigătorul licitației raportat la faptul că pe adresa Consiliului Județean Vrancea din data de 11.10.2004 prin care UTILAJ CONSTRUCT era informată că a câștigat licitația de reabilitare a DC 211 apare menționată și data de 04.10.2004, aceasta este

nefondată. Mai exact, în cadrul Consiliului Județean există practica de a redacta documentele noi folosindu-se drept model un act preexistent. Și în acest caz adresa a fost redactată pe draftul unui document emis în data de 04.10.2004, această dată fiind menținută dintr-o simplă eroare a persoanei care a redactat înscrisul.

Existența acestei erori materiale este confirmată de faptul că pe adresa din aceeași dată, 11.10.2004, prin care SC C.T. CONSTRUCT SRL Movilița era anunțată că oferta pe care a depus-o nu a fost declarată câștigătoare, nu mai apare menționată data de 04.10.2004 (f. 279, vol. 13 dosar u.p.).

Mai mult decât atât, emiterea adresei prin care era anunțat câștigătorul licitației în data de 11.10.2004, la trei zile după atribuirea contractului, este confirmată și de faptul că numărul de înregistrare în evidențele Consiliului Județean, respectiv 7063/11.10.2004 (f. 278, vol. 13 dosar u.p.), este un număr ulterior celui alocat Hotărârii comisiei de evaluarea cu privire la adjudecarea execuției lucrărilor de reabilitare a DC 211, mai exact 7032/08.10.2004 (f. 280-284, vol. 13 dosar u.p.).

Or, în condițiile în care adresa a fost înregistrată în evidențele Consiliului Județean în data de 11.10.2004 cu numărul de ordine 7063, este mai mult decât evident faptul că data de 04.10.2004 a fost menținută pe document dintr-o simplă eroare, astfel încât acuzația potrivit căreia se știa dinainte câștigătorul licitației nu corespunde realității.

21. Cu privire la Contractul din 1 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 77, comuna Vidra – traseu Irești – Voloșcani:

Procurorul a arătat că drumul în cauză era parțial pietruit, parțial de pământ, și raportat la această situație se impunea ca pentru reabilitarea drumului să existe un proiect tehnic. Deopotrivă a menționat că în lipsa acestuia, chiar dacă situațiile de

lucrări au fost semnate de dirigintele de șantier, nu se poate verifica dacă prețul este unul corect.

Reiterăm explicațiile privitoare la inexistența unui proiect tehnic în cazul lucrărilor de reabilitare a drumurilor comunale, respectiv că în lipsa unor norme tehnice, nu se poate elabora un proiect tehnic pentru reabilitarea drumurilor. În aceste cazuri materialele necesare să fie puse în operă se stabilesc în baza măsurătorilor efectuate în teren. Proiectele tehnice se realizează pe bază de norme, doar pentru lucrările de pietruire drumurilor.

Ofertele participanților au fost întocmite prin raportare la antemăsurătorile efectuate de specialiștii din cadrul Consiliului Județean Vrancea (f. 78-79 sau 104-105, vol. 15 dosar u.p. – menționăm că există o numerotare paralelă a filelor, fără ca vreuna dintre cifre să fie invalidată prin tăiere), astfel că toate prețurile din oferte au fost stabilite pornind de la aceleași criterii, fiind declarată câștigătoare oferta ce conținea prețul cel mai avantajos.

Realizarea conformă a lucrărilor de reabilitare a DC 77 rezultă atât din situațiile de lucrări (f. 5-17, vol 15 dosar u.p.) și procesul-verbal de recepție (f. 1-3 sau 2-4, vol. 15 dosar u.p.), precum și din declarația martorului Micu Nică – primarul comunei Vidra (f. 327 vol. 7, dos.) care a arătat cu privire la acest drum: *„este un drum pe care a fost pusă piatră în urmă cu foarte mult timp (...). Pe acest drum s-au mai efectuat lucrări sporadice de pietruire însă nu pot da detalii (...). Aproximativ în luna septembrie-octombrie 2004 pe acest drum au sosit utilaje de la o firmă pe care nu o cunosc după denumire (...). S-au efectuat șanțuri cu autogrederul, s-a aruncat balast. (...) În prezent acesta este în bună stare”*.

22. Cu privire la Contractul din 8 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 193, comuna Măicănești – traseu Stupina:

În esență, se reproșează împrejurarea că drumul în cauză nu a fost pietruit, aspect ce rezultă pe de o parte din împrejurarea că DC 193 a făcut obiectul unui proiect de pietruire promovat de Consiliul Local Măicănești, fiind executate lucrări la nivelul anului 2002, iar pe de altă parte din declarația primarului comunei Măicănești din faza de urmărire penală care a arătat că la nivelul anului 2004-2005 nu au fost efectuate lucrări pe acest drum.

Deopotrivă i se reproșează inculpatului Costeanu Ion că a solicitat proiectantului modificarea traseului, după ce contravaloarea lucrărilor au fost deja facturate și plătite.

22.1. Martorul Necula Costel – primarul comunei Măicănești, în faza de urmărire penală (f. 448, vol. 7 dosar u.p.) a arătat cu privire la lucrările efectuate pe DC 193: „*Precizez că singurul lucru care s-a întâmplat a fost că în martie-aprilie 2005 s-au executat lucrări de balastare pe ulițele din satul Stupina*”. Cu toate acestea, în faza de judecată (f. 258, vol. 2 dosar instanță), martorul a confirmat executarea lucrărilor de pietruire a DC 193 finanțate de către Consiliul Județean, arătând că: „*Pe DC 193 Stupina s-au efectuat lucrări de balastare și compactare în primăvara anului 2005 pe toată lungimea acestuia, precum și pe ulițele satului Stupina. Bănuiesc că lucrarea a fost efectuată de către Consiliul Județean Vrancea*”.

Împrejurarea că la nivelul anului 2002 s-au efectuat lucrări de pietruire în baza proiectului elaborat de Consiliul Local al comunei nu determină concluzia din rechizitoriu conform căreia refacerea drumului ar fi fost inutilă. Relevantă în acest sens este declarația primarului din faza de judecată: „*De la lucrările efectuate în primăvara anului 2005 și până în prezent primăria a procedat de mai multe ori la repietruirea drumului care se deteriorează din cauza condițiilor meteo, însă aceste lucrări nu au avut amploarea celor din 2005*” (f. 258, vol. 2 dosar instanță).

Realizarea lucrărilor a avut la bază întreaga documentație tehnică prevăzută de lege (proiect tehnic, autorizație de construire, situații de lucrări, centralizator, antemăsurători etc.) care se regăsesc la f. 4-17 și 68-125, vol. 20 dosar u.p.

În aceste condiții, susținerile potrivit cărora Iacob Valeriu a semnat situațiile de lucrări pentru o lucrare neexecutată nu corespund realității, fiind simple presupuneri fără niciun fel de suport probator. Lucrările cuprinse în situațiile semnate de către dirigintele de șantier își găsesc corespondent în contravaloarea facturilor emise de către executant în sumă totală de 1.149.998.690 lei.

22.2. Inculpatul Costeanu Ion a solicitat modificarea traseului cu privire la acest drum, însă nu după ce lucrările au fost facturate și plătite, cum a reținut procurorul în mod tendențios. În realitate, valoarea contractului pentru pietruire DC 193 a fost de 1.989.609.790 lei, iar prima plata în sumă de 380.000.000 a fost efectuată prin O.P. nr. 2869 abia la data de 02.12.2004. Or, adresa prin care Costeanu Ion solicita proiectantului modificarea traseului a fost întocmită la data de 26.11.2004 (f. 3, vol. 20 dosar u.p.), cu 6 zile înainte de efectuarea primei plăți către SC UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. Mai mult decât atât, caracterul mincinos al afirmațiilor procurorului este confirmat și de faptul că o parte a facturilor reprezentând contravaloarea lucrărilor de pietruire a DC 193 au fost emise de către executant abia în data de 08.12.2004 (facturile nr. 6403862 și 6403863 – f. 57-58, vol. 31 dosar u.p.), astfel încât era imposibilă efectuarea plății integrale anterior solicitării de modificare a traseului. De altfel, cele două facturi anterior menționate au fost plătite la aproape 2 săptămâni după modificarea traseului la solicitarea inculpatului Costeanu Ion, respectiv la data de 09.12.2004, prin O.P. nr. 2996 și 2997 (f. 11-12, vol. 12 dosar u.p.).

23. Cu privire la Contractul din 25 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 187, comuna Sihlea – traseu Bozga – Sihlea:

În rechizitoriu se reține că DC 187 nu a făcut obiectul vreunor lucrări de reabilitare și cu toate acestea a fost achitată suma de 210.950.110 lei către S.C. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. Deopotrivă, se mai arată că S.C. STAR CONSTRUCT INVEST, societate care a transportat piatră pentru S.C. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A., a emis o factură în valoare de 460.000.000 către această din urmă societate și care a refuzat efectuarea plății, îndrumându-i pe reprezentanții S.C. STAR CONSTRUCT INVEST să transmită factura către Consiliul Județean Vrancea în vederea efectuării plății.

23.1. Afirmația din rechizitoriu conform căreia nu s-au efectuat lucrări de reabilitare pe DC 187 este contrazisă de declarațiile martorului Ene Stoica – primarul comunei Sihlea, atât din faza de urmărire penală, cât și din faza de judecată. Martorul a arătat: *„În primăvara anului 2005 am văzut utilaje despre care nu știam nimic, nici cui aparțineau și nici din ordinul cui au venit, care au început să care balast pe DC 187 Bogza (...) Lucrările au durat în jur de 10-12 zile”* (f. 365, vol. 7 dosar u.p.). În faza de judecată, martorul și-a menținut declarația din faza de urmărire penală: *„Aceste lucrări au fost efectuate ulterior, în primăvara anului 2005. Am observat în acea perioadă că pe întreaga lungime a drumului a fost adus și nivelat pietriș cu utilaje ale unei firme pe care nu o cunosc. La timpul respectiv mi s-a comunicat telefonic de către inculpatul Costeanu Ion că DC 187 a intrat în programul de pietruire finanțat de către Consiliul Județean”* (f. 213, vol. 2 dosar instanță). Declarația primarului comunei se coroborează cu declarația martorului Ionașcu Marin – administrator la S.C. STAR CONSTRUCT INVEST S.R.L. (f. 145, vol. 10 dosar u.p.): *„Pentru DC 187 Bogza am efectuat lucrări de transport balast pe care l-am facturat cu suma de 460.000.000 lei. Precizez că în această sumă a intrat și contravaloarea balastului pe care eu l-am furnizat”*. În faza de judecată a arătat: *„Am fost și sunt administrator la S.C. STAR CONSTRUCT INVEST*

S.R.L. Focșani și în această calitate firma pe care o conduc a fost solicitată să efectueze lucrări de balastare pe DC 189 Bocza (n.n. DC 187 Bogza), ceea ce am și făcut în primăvara anului 2005 (...) Recepția drumului a fost făcută de către o comisie a cărei componență nu mi-o mai amintesc” (f. 492, vol. 2 dosar instanță).

23.2. Prin Referatul nr. 8425/25.11.2004 (f. 50, vol. 31 dosar u.p.) s-a aprobat plata sumei de 200.000.000 lei către S.C. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. cu titlu de avans pentru reabilitarea DC187 Bogza. Întrucât Costeanu Ion a remarcat faptul că societatea nu și-a îndeplinit obligațiile contractuale i-a somat pe aceștia să și îndeplinească obligațiile, motiv pentru care ulterior s-a încheiat contractul de prestări servicii între S.C. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. și S.C. STAR CONSTRUCT INVEST S.R.L. având ca obiect executarea și finalizarea reabilitării DC 187 Bogza (f. 168-170, vol. 13 dosar u.p.). aceste împrejurări au fost confirmate de declarația martorului Ionașcu Marin (f. 145, vol. 10 dosar u.p.): *„În ianuarie 2005 am fost contactat de dl. Mihăiuc (n.n. - reprezentantul S.C. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A.) care mi-a spus că ar avea de transportat balast în mai multe localități printre care și comuna Sihlea, sat Bogza (...). În ianuarie când am fost contactat nu am putut efectua lucrări, însă am început să efectuez transporturi abia în luna martie”*. În fața instanței de judecată, martorul a arătat că: *„Cele două lucrări de balastare și transport au fost obținute ca urmare a unei preluări de contract de la o firmă care nu și-a îndeplinit obligația”* (f. 492 vol. 2 dosar instanță).

Din materialul probator rezultă că într-adevăr s-au efectuat plăți și către această din urmă societate, ca urmare a efectuării anumitor lucrări care nu au fost finalizate de către S.C. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. Ceea ce prezintă relevanță în acest caz constă în aceea că suma totală achitată celor două societăți nu depășește suma înscrisă în contract pentru reabilitarea DC 187, respectiv 671.005.300 lei (suma de 200.000.000 lei a fost achitată către S.C. UTILAJ

CONSTRUCT SERVICE S.A. prin O.P. nr. 2863/02.12.2004 și suma 460.000.000 lei achitată către S.C. STAR CONSTRUCT INVEST S.R.L., total 660.000.000 lei).

Având în vedere toate aceste aspecte, nu se poate reține faptul că lucrările de reabilitare a DC 187 nu au fost realizate și nici că s-ar fi plătit de către Consiliul Județean aceleași lucrări de două ori către două societăți comerciale.

24. Cu privire la Contractele din 22 și 23 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire și reabilitare a DC 133, orașul Odobești – traseu Odobești – Vărsătura:

Procurorul a arătat că pentru acest drum au fost încheiate două contracte, respectiv unul de pietruire și unul de reabilitare, pe kilometri diferiți.

Cu privire la executarea acestora, procurorul a subliniat că este puțin probabil să se fi executat, având în vedere că facturile au fost emise la o zi, respectiv 3 zile de semnarea contractului. De asemenea, s-a arătat că situațiile de lucrări au fost semnate la doar câteva zile de la semnarea contractului.

Faptul că lucrările au fost executate rezultă din declarația martorului Nicolas Gheorghe Daniel – primarul comunei Odobești: *„În toamna anului 2004 Consiliul județean prin intermediul S.C. UTILAJ CONSTRUCT SERVICE S.A. a efectuat lucrări de balastare pe traseul Odobești- Vărsătura”* (f. 382, vol. 7 dosar u.p.). În faza de judecată martorul a reiterat declarația din faza de urmărire penală și a arătat: *„Anterior lunii mai a anului 2004, când eu am devenit primar în Odobești s-au efectuat lucrări de balastare a DC 133 de către S.C. UTILAJ CONSTRUCT. Nu cunosc amănunte ale acestor lucrări întrucât, pe de o parte, nu s-au efectuat în cursul mandatului meu și pe de altă parte fiind un drum lateralnic nu l-am văzut foarte des”* (f. 326, vol. 2 dosar instanță).

25. Cu privire la Contractul din 27 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 165, comuna Gura Caliiței – traseu Dealu Lung – Rașca:

În rechizitoriu se arată că s-a încheiat cu S.C. AISPA STARS 95 S.A. un contract pentru reabilitarea DC 165 pentru comuna Gura Caliiței, traseu Dealu Lung – Rașca, pe o lungime de 3 km și, pornind de la declarația martorului Bîtculescu Dragoș, a reținut că nu s-au efectuat niciun fel de lucrări de reabilitare.

Această afirmație este contrazisă de materialul probator existent la dosar. Astfel, martorul Bîtculescu Dragoș a arătat că deși lucrările au fost demarate în luna noiembrie 2004, acestea au continuat abia în primăvara anului 2005 după improvizarea unui pod peste râu care să permită accesul utilajelor grele la segmentul de drum aflat dincolo de râu: *„În noiembrie 2004 pe raza comunei au apărut autobasculante Kamaz cu numere de înmatriculare din Basarabia, conduse de șoferi care nu vorbeau românește. Am înțeles că urmează să ducă balast pe DC 165. În punctul Cocoșari drumul este traversat de râul Râmna, acolo este un pod destul de șubred, peste care evident nu se putea trece cu basculantele motiv pentru care au depozitat balastul pe marginea drumului (...). În aprilie 2005 au apărut din nou Kamazurile rusești cu șoferi basarabeni, dar aveau și un încărcător frontal. Au reîncărcat balastul lăsat din toamna trecută și cred că au fost în jur de 150-200 basculante. Transportându-l mai sus cu patru km. Lucrarea a durat circa o săptămână”* (f. 169, vol. 7 dosar u.p.). În fața instanței martorul a reiterat efectuarea lucrărilor în două etape motivată de imposibilitatea accesului cu utilaje: *„În cursul lunii noiembrie 2004, pe raza comunei Gura Caliiței au sosit mai multe autocamioane marca camaz conduse de șoferi din Republica Moldova care erau încărcate cu balast și care au încercat pietruirea DC 165 (...). Nu s-a reușit balastarea întrucât pentru a avea acces la segmentul de drum respectiv trebuia să se treacă printr-o zonă în care terenul era alunecat. Ulterior, după trecerea iernii, în primăvara lui 2005 camazurile au revenit, au încărcat balastul care-l*

depozitaseră pe DJ 204 P și l-au transportat pe DC 165, mai precis pe toată lungimea acestuia” (f. 50, vol. 2 dosar instanță).

Totodată, martorul Toader Gheorghe – operator autogreder vorbește în declarația sa din faza de urmărire penală despre lucrările efectuate de către societatea numitul Corneliu Prunache – reprezentant S.C. AISPA STARS 95 S.A.: *„În primăvara anului 2005 (...) am primit sarcină să împrăștiu balast pe acest drum (n.n. DC 165), iar materialul era adus cu niște autovehicule de la firma lui Corneliu Prunache. Balastul era depozitat în aval de punctul Cocoșari, iar acesta era luat cu autobasculante kamaz – rusești și îl duceau dincolo de punctul Cocoșari (...). Am împrăștiat balast pe o distanță de aproximativ 5 km pe drumul Dealul Lung-Rașca” (f. 172 vol. 7 dosar u.p.).* Audiat în fața instanței, acesta a declarat: *„Balastrul era adus la fața locului de basculante kamaz ce erau înmatriculate în Basarabia, eu având sarcina să nivelez balastrul respectiv” (f. 154, vol. 2 dosar instanță).*

Executarea lucrărilor de reabilitare a DC 165 este confirmată și de situațiile de lucrări semnate și asumate de către dirigințele de șantier Iacob Valeriu, pentru suma totală de 1.007.738.403 lei (f. 2-10, vol 22 dosar u.p.).

26. Cu privire la Contractul din 27 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 14, comuna Corbița – traseu Buda – Sălcuța:

În esență, referitor la lucrările de reabilitare a DC 14, se reține faptul că drumul are o lungime de doar 3 km, față de 4 km cât era prevăzut în contract și că, deși lucrările au început abia în cursul lunii noiembrie 2004, plata integrală a contractului a fost efectuată la 12.08.2004. Se reține, de asemenea, că nu a existat autorizație de construcție și nici proiect tehnic și, prin urmare nu se poate stabili pentru ce anume au fost achitați banii și dacă lucrările erau necesare.

Se menționează în rechizitoriu că, din declarația martorului Tacu Emil, primarul comunei Corbița, rezultă faptul că DC 14 are o lungime de doar 3 km, însă procurorul, în mod tendențios, nu a ținut cont de faptul că martorul arăta, în aceeași declarație: „*Nu pot preciza dacă drumul (n.n. – DC 14) are 3 sau 4 km. Precizez faptul că lucrările efectuate de AISPA s-au făcut pe 4 km.*” (f. 521, vol. 7 dosar u.p.) Referitor la lungimea de 4 km a DC 14, martorul arăta în fața instanței că: „*În cursul anului 2004 au avut loc lucrări de pietruire a DC 14 Buda – Sălcuța pe o lungime de 4 km*” (f. 452, vol. 2 dosar instanță).

Afirmația procurorului potrivit căreia plata a fost efectuată integral anterior începerii lucrărilor nu corespunde adevărului, fiind contrazisă de documentele existente la dosarul cauzei. În acest sens fac trimitere la situațiile de plată aferente lunii iulie 2004 emise de către constructor (f. 4-11, vol. 23 dosar u.p.), semnate și asumate de către dirigințele de șantier Iacob Valeriu, situații care atestă începerea lucrărilor în cursul lunii iulie 2004, iar nu doar în luna noiembrie, cum în mod eronat a reținut procurorul. Mai mult decât atât, neefectuarea integrală a plății în cursul lunii august 2004 este confirmată și de existența la dosarul cauzei a Facturii fiscale nr. 447404 emisă de către constructor în data de 22.12.2004, respectiv la două zile după recepția lucrării realizată la data de 20.12.2004 (f. 388, vol. 32 dosar u.p.).

Efectuarea unor plăți anterior finalizării lucrărilor de reabilitare a DC 14 nu are niciun fel de relevanță și nu a prejudiciat în niciun fel Consiliul Județean Vrancea în condițiile în care lucrările au fost realizate integral și în mod corespunzător, așa cum rezultă din Procesul-verbal de recepție a lucrărilor nr. 8965/20.12.2004 (f. 1-2, vol. 23 dosar u.p.).

În ceea ce privește lipsa proiectului tehnic așa cum am arătat cu privire la fiecare lucrare de reabilitare pe care am analizat-o anterior, în lipsa normelor tehnice nu se poate întocmi nici proiectul tehnic, necesarul de materiale fiind stabilit în urma unor măsurători în teren (f. 100-102, vol. 23 dosar u.p.). Inutilitatea întocmirii unui proiect tehnic în cazul lucrărilor de întreținere este subliniată și de către martorul

Tacu Emil, care afirma: *„Lucrările de întreținere nu necesită lucrări de execuție astfel că Consiliul Local nu a avut un astfel de proiect”* (f. 452, vol. 2 dosar instanță).

Referitor la lipsa autorizației de construire trebuie subliniat faptul că în cazul lucrărilor de reabilitare nu este necesară emiterea unei astfel de autorizații deoarece astfel de lucrări sunt exceptate prin dispozițiile legale cuprinse de Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, în vigoare la momentul derulării Proiectului. Conform art. 11 alin. 1 lit. i) din această lege: *„se pot executa fără autorizație de construire următoarele lucrări care nu modifică structura de rezistență, caracteristicile inițiale ale construcțiilor sau aspectul arhitectural al acestora: i) lucrări de întreținere la căile de comunicație și la instalațiile aferente.”*

Precizez că natura concretă a lucrărilor de reabilitare a unui drum pietruit presupune readucerea sa la stadiul inițial în principiu prin astuparea denivelărilor folosindu-se balast, astfel că acest tip de lucrări se încadrează pe deplin între cele prevăzute de art. 11 alin. 1 lit. i) din Legea nr. 50/1991. În consecință, sunt neîntemeiate acuzațiile procurorului privitoare la inexistența autorizațiilor de construire având în vedere faptul că legea permite executarea lucrărilor în absența unui astfel de act.

Realitatea și complexitatea lucrărilor de reabilitare a DC 14 infirmă susținerea procurorului conform căreia nu se poate stabili pe ce anume au fost cheltuiți banii, sens în care fac trimitere atât la Situațiile de lucrări și Procesul-verbal de recepție (f. 1-11, vol. 23 dosar u.p.), cât mai ales la declarațiile primarului comunei Corbița, martorul Tacu Emil. Astfel, în faza de urmărire penală, martorul a arătat că: *„în toamna anului 2004, perioada octombrie-noiembrie SC AISPA a efectuat lucrări de reabilitare a acestui drum pe întreaga lungime de 3 km. Pe drum a acționat un autogreder, s-a transportat pietriș, acolo a mai fost și o wolă și o mașină de săpat șanțuri. (...) Precizez faptul că lucrările efectuate de către AISPA s-au făcut pe 4 km. În cursul lunii decembrie am semnat un proces-verbal în care am atestat că*

s-au efectuat lucrările” (f. 521, vol. 7 dosar u.p.). Ulterior, în fața instanței de judecată, martorul declara: „În cursul anului 2004 au avut loc lucrări de pietruire a DC 14 Buda – Sălcuța pe o lungime de 4 km. Lucrările au presupus scarificare, balastare, cilindrare și apreciez că s-au efectuat în mod corespunzător. (...) Lucrările efectuate în cursul anului 2004 de către Consiliul Județean apreciez că au fost mai complexe decât cele efectuate în prezent de către Consiliul Local, adică a fost balastată o cantitate mai mare de piatră și cilindrarea s-a făcut mai profesionist” (f. 452, vol. 2 dosar instanță).

Același martor vorbește și despre necesitatea efectuării unor lucrări periodice de întreținere a DC 14 datorate de specificul terenului pe care este amplasat: *„Întrucât DC 14 este situat între doi versanți, în fiecare an drumul respectiv este afectat de ploile căzute, motiv pentru care anual este necesară intervenția noastră pe acest drum” (f. 452, vol. 2 dosar instanță).*

27. Cu privire la Contractul din 27 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 210, comuna Tătăranu – traseu Bordeasca Nouă – Bordeasca Veche:

Criticile aduse derulării acestui contract de reabilitare se referă la faptul că în acest caz valoarea contractului este identică cu cea prevăzută în contractul de reabilitare a DC 165, în condițiile în care cele două drumuri sunt diferite. Totodată, s-a apreciat că pe DC 210 nu erau necesare niciun fel de lucrări având în vedere faptul că o porțiune din drum era asfaltată, iar pe cealaltă se efectuaseră reabilitări ușoare de către Consiliul Local Tătăranu. Nu exista autorizație de construcție, iar plata a fost aprobată integral pentru întreaga lungime a drumului.

Faptul că ofertele SC AISPA STARS 95 S.A. pentru lucrările de reabilitare a celor două drumuri comunale au aceeași valoare nu are niciun fel de relevanță în condițiile în care pentru cele două lucrări au depus oferte mai multe societăți

comerciale, oferte care s-au bazat pe același necesar de materiale, fiind desemnată câștigătoare societatea care a oferit prețul cel mai mic (f. 30-36 și 135-140, vol. 22 dosar u.p.). În condițiile în care ambele contracte aveau ca obiect reabilitarea unui număr de 3 km de drum comunal, așa cum rezultă din documentele la care am făcut referire, o altă societate care a depus oferte, SC CONEXING S.A. Focșani, a precizat același preț pentru ambele drumuri. Este normal să fie așa, având în vedere că drumurile comunale aveau aceleași caracteristici și s-a pornit de la același necesar de materiale.

Lipsa utilității lucrărilor de reabilitare a DC 210 nu rezultă din faptul că în cursul anului 2002-2003 Consiliul Local a efectuat reabilitări ușoare, așa cum în mod eronat susține acuzarea. Pentru menținerea unui drum pietruit la un nivel corespunzător este necesar a fi efectuate în mod periodic lucrări de întreținere. Astfel, chiar dacă anterior anului 2004 DC 210 a fost reabilitat din fondurile Consiliului Local, aceste lucrări au fost de mică amploare așa cum arată primarul comunei Tătăranu, martorul Pavel Nicolae: *„Din câte îmi amintesc a fost o reabilitare ușoară care s-a situat la aproximativ 200 milioane lei și s-a cărat balast cu mașini de 7-8 tone, tonaj mic, după care s-a intervenit cu autogrederul.”* (f. 73, vol. 7 dosar u.p.). În aceeași declarație martorul vorbește și despre lucrările efectuate de către SC AISPA STARS în cursul anului 2004: *„S-a balastat și s-a reabilitat marginea drumului de la intersecție și până la partea cu asfalt, după care au trecut de asfalt și au continuat să execute lucrarea de pietruire. Am avut inițiativa să-i dirijăm și pe câteva ulițe, 10 la număr, unde s-a basculat balast.”* (f. 73, vol. 7 dosar u.p.) În faza de judecată, cu privire la aceeași împrejurare, martorul a arătat: *„În cursul anului 2004 jumătatea de 1,5 km rămasă neasfaltată a fost pietruită de către firma AISPA STARS a domnului Prunache Corneliu. S-au balastat de asemenea și câteva ulițe laterale, în număr de 10 pentru a proteja covorul asfaltic. Lungimea ulițelor pietruite a fost de aproximativ 500 m.”* Pe lângă aceste aspecte martorul a arătat că s-au efectuat și alte lucrări de reabilitare de către aceeași

societate: „a mai fost pietruită și o suprafață de 400 m drum care face legătura între comuna Tătăranu și comuna Dumbrăveni, unde se desfășoară săptămânal un târg agricol și de animale de interes în zonă” (f. 406-407, vol. 1 dosar instanță).

Referitor la inexistența autorizației de construire trebuie subliniat faptul că în cazul lucrărilor de reabilitare nu este necesară emiterea unei astfel de autorizații deoarece astfel de lucrări sunt exceptate prin dispozițiile legale cuprinse de Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, în vigoare la momentul derulării Proiectului. Conform art. 11 alin. 1 lit. i) din această lege: „se pot executa fără autorizație de construire următoarele lucrări care nu modifică structura de rezistență, caracteristicile inițiale ale construcțiilor sau aspectul arhitectural al acestora: i) lucrări de întreținere la căile de comunicație și la instalațiile aferente.”

Precizez că natura concretă a lucrărilor de reabilitare a unui drum pietruit presupune readucerea sa la stadiul inițial în principiu prin astuparea denivelărilor folosindu-se balast, astfel că acest tip de lucrări se încadrează pe deplin între cele prevăzute de art. 11 alin. 1 lit. i) din Legea nr. 50/1991.

Efectuarea plății a fost aprobată prin Referatul 5441/03.08.2004 (f. 20, vol. 31 dosar u.p.) în baza situațiilor de lucrări semnate și asumate de către dirigintele de șantier Iacob Valeriu prin care se atesta efectuarea lucrărilor de reabilitare pe întreaga lungime de 3 km a drumului comunal. Mai mult, nu intra în atribuțiile mele de serviciu să procedez la verificarea în teren a materialelor puse în operă cu ocazia lucrărilor de reabilitare a drumurilor.

28. Cu privire la Contractele din 27 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 54, comuna Răcoasa – traseu Răcoasa – Verdea și pietruirea DC 55, Mărăști – DJ 205 F:

În esență, prin rechizitoriu se impută calitatea proastă a lucrărilor efectuate pe cele două drumuri comunale, precum și executarea incompletă a lucrărilor asumate prin contract. Se mai arată că plata a fost efectuată la 9 zile de la încheierea contractelor și că lucrările efectuate au fost inoportune prin raportare la adresele emise de Costeanu Ion în acest sens.

28.1. Susținerile procurorului conform cărora lucrările efectuate pe cele două drumuri comunale au fost de proastă calitate nu au la bază nicio probă, întrucât, lecturând declarațiile primarului comunei Răcoasa, martorul Găman Gheorghe, se observă că acesta nu aduce niciun fel de critică referitor la calitatea lucrărilor realizate pe DC 54 și DC 55 în cursul anului 2004, ci face mențiune doar de un episod din 2005 când a solicitat reprezentantului AISPA STARS să repare o porțiune afectată de calamitățile din cursul aceluși an. În acest sens, în cursul urmăririi penale martorul arăta: *„La sfârșitul anului 2003 și primul trimestru al anului 2004 s-au efectuat lucrări de pietruire atât pe DC 55 și DC 54 din fondurile Consiliului Județean Vrancea, prin intermediul SC AISPA STARS, administrată de un domn pe nume Prunache. (...) În luna martie 2005, am sunat pe cei de la AISPA STARS și am solicitat să vină să mai aducă balast pe DC 54, întrucât acolo avem o școală și mașinile nu aveau acces. (...) I-am chemat în anul 2005, întrucât existau porțiuni de drum greu accesibile (...). La solicitarea mea au venit și au adus balast. Porțiunea nepracticabilă era de 100-200 m.”* (f. 240, vol. 7 dosar u.p.) Audiat în faza de judecată, primarul comunei a detaliat acest episod, arătând că: *„în cursul anului 2005, întrucât în urma unor ploi pietrișul a fost parțial spălat, am solicitat ca firma domnului Prunache Corneliu să revină și să refacă stricăciunile (...) ambele drumuri au fost afectate de calamitățile naturale din 2005”* (f. 207, vol. 2 dosar instanță).

Realizarea unor lucrări concrete și de calitate este evidențiată și de către martorul Gogoi Florin, care arăta că „În acea perioadă în comuna Răcoasa se executau lucrări de balastare de către firma AISPA STARS a dl. Prunache Corneliu (...). Balastul a fost descărcat atât pe drumul care duce la satul Verdea, cât și pe drumurile laterale. Am încărcat un număr total de 283 autocamioane cu balast cu capacitatea de aproximativ 16 tone” (f. 242, vol. 7 dosar u.p.).

Procurorul a apreciat, totodată, că firma contractantă nu a realizat toate lucrările asumate prin contract, întrucât nu a executat niciun fel de podeț de beton pe DC 54, deși această lucrare era prevăzută în proiect. Trebuie făcută precizarea că procurorul se află într-o gravă eroare cu privire la documentele aferente contractului de reabilitare a DC 54. În primul rând, printre aceste documente nu se regăsește vreun proiect tehnic, lucru de altfel dificil de realizat în condițiile în care contractul viza operațiuni de reabilitare în cazul cărora, din lipsa normelor tehnice, nu poate fi întocmit un astfel de proiect.

În al doilea rând, din Fișa de date a achiziției (f. 261-262, vol. 23 dosar u.p.), anexă a contractului, rezultă foarte clar lucrările pe care societatea contractantă este obligată să le execute, iar printre acestea nu sunt menționate lucrări de realizare a unor podețe de beton pe traseul DC 54.

28.2. Susținerile procurorului potrivit cărora plățile pentru cele două contracte s-au efectuat la 6, respectiv 9 zile după contractare sunt false, fiind contrazise de către documentele existente la dosarul cauzei. Astfel, contractul de reabilitare a DC 54 a fost semnat la data de 27.05.2004 (f. 195-209, vol. 23 dosar u.p.), iar contractul de pietruire a DC 55 a fost încheiat la data de 13.07.2004 (f. 44-58, vol. 24 dosar u.p.). Primele plăți pentru lucrările efectuate la cele două drumuri comunale au fost aprobate abia la data de 03.08.2004, prin Referatul nr. 5441 (f. 20, vol. 31 dosar u.p.), plătindu-se ulterior o primă tranșă în cuantum de 799.785.714 lei pentru reabilitarea DC 54 și a sumei de 450.000.000 lei cu titlu de avans pentru lucrările de pietruire a DC 55. Prin urmare, primele plăți către firma contractantă s-au efectuat

la mai bine de 2 luni de la semnarea primului contract, respectiv la 21 de zile de la încheierea celui de-al doilea, iar nu cum în mod eronat a reținut procurorul.

Faptul că plata celor două contracte nu s-a realizat integral în luna august 2004, cum se reține în actul de sesizare, este dovedită și de faptul că, la dosarul cauzei (f. 41, vol. 31 dosar u.p.), există Ordinul de plată nr. 720 din 22.12.2004 prin care Consiliul Județean Vrancea plătea contravaloarea unui număr de 6 facturi fiscale emise de către SC AISPA STARS în luna decembrie, după data la care lucrarea a fost recepționată, respectiv 20.12.2014 (a se vedea Fact. 447404/22.12.2004 – f. 41, vol. 31 dosar u.p.).

28.3. Referitor la oportunitatea efectuării acestor lucrări, trebuie subliniat faptul că acestea erau nu doar oportune, dar erau și necesare având în vedere faptul că ambele drumuri asigură accesul locuitorilor a două sate, respectiv satul Mărăști, în cazul DC 55, și satul Verdea, în cazul DC 54, atât la comuna Răcoasa, cât și la drumul DN 2L care face legătura cu Municipiul Focșani. Mai mult, oportunitatea unei astfel de investiții este evidențiată de către primarul comunei Răcoasa, martorul Găman Gheorghe, care arăta că: *„La nivelul Consiliului Local, aceste drumuri sunt clasificate ca fiind drumuri de pământ”* (f. 240, vol. 7 dosar u.p.).

29. Cu privire la Contractul din 27 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 16, comuna Homocea:

Referitor la derularea acestui contract se impută faptul că plata a fost făcută la 6 zile după semnarea contractului, în baza unor situații de lucrări ireale, semnate de către Iacob Valeriu. Mai mult, se reține că lucrările nu s-ar fi realizat întrucât drumul era asfaltat.

Acuzațiile procurorului referitoare la nerealizarea lucrărilor de reabilitare a DC 16 nu corespund realității, fiind contrazise de către probele existente la dosar.

Primarul comunei Homocea, martorul Ionescu Neculai, în declarația sa din faza de urmărire penală confirma faptul că DC 16 „*este asfaltat din anul 1996 sau 1997*” (f. 78, vol. 7 dosar u.p.). Cu toate acestea, martorul, în cuprinsul aceleiași declarații releva necesitatea lucrărilor de reabilitare a drumului comunal, afirmând: „*de la acea dată și până în cursul anului 2004 pe acest drum (...) nu s-au efectuat niciodată lucrări de întreținere. Odată cu preluarea mandatului de primar, constatând starea proastă a acestui drum am solicitat conducerii județului Vrancea fondurile necesare în vederea reabilitării prin plombare cu mixtură asfaltică a drumului în cauză*” (f. 78 verso, vol. 7 dosar u.p.).

Astfel, în cuprinsul Invitațiilor de participare la achiziția publică de lucrări de reabilitare a DC 16, emise în data de 21.04.2004, se menționează expres că acestea constau în „*reparații îmbrăcăminți asfaltice*” (f. 152-156, vol. 23 dosar u.p.).

Faptul că lucrările în cauză au fost realizate este confirmat atât prin Situațiile de lucrări semnate și asumate de către dirigințele de șantier Iacob Valeriu, pentru suma totală de 1.108.503.000 lei, care avea obligația de a verifica în teren realitatea acestor lucrări (f. 109-110, vol. 23 dosar u.p.), cât mai ales prin Procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 8964/20.12.2004, semnat de către toți membri comisiei de recepție (f. 107-108, vol. 23 dosar u.p.).

Așadar, în baza Facturii fiscale nr. 2090652/03.08.2004 și a situațiilor de lucrări semnate și asumate de către Iacob Valeriu, care atestau realizarea lucrărilor de reabilitare a DC 16, am procedat, alături de persoanele abilitate din cadrul Consiliului Județean Vrancea, respectiv directorul Costeanu Ion și șeful de serviciu Rusu Liviu, la aprobarea Referatului nr. 5441/03.08.2004 (f. 75, vol. 12 dosar u.p.) privind decontarea sumei de 1.055.717.143 lei reprezentând contravaloarea lucrărilor de reabilitare executate. Ulterior, prin Ordinul de plată nr. 1637 din 03.08.2004 s-a făcut plata către societatea care a executat lucrarea.

30. Cu privire la Contractele având ca obiect lucrările de pietruire a DC 149 A, comuna Poiana Cristei – traseu Mahriu – Târâtu și a DC 153, comuna Poiana Cristei – traseu Poiana Cristei – Podul Lacului:

Prin actul de sesizare se reține că în cursul anilor 2004 și 2005 SC AISPA STARS 95 S.A. nu a efectuat niciun fel de lucrări pe niciun drum de pe raza comunei Poiana-Cristei. Cu toate acestea, inculpatul Diaconu Mircea a achitat suma de 2.983.189.338 lei, din care 1.755.586.000 lei la doar 8 zile după încheierea contractului. Se susține, de asemenea, că dirigintele de șantier Iacob Valeriu nu a semnat situații de lucrări pentru întreaga valoare a obiectivelor.

Nerealizarea niciunui fel de lucrări în cursul anului 2004 pe raza comunei Poiana Cristei nu este imputabilă în mod neapărat firmei contractante întrucât, așa cum relatează primarul comunei, martorul Oprea Zamfirel, acesta nu le-a permis reprezentanților AISPA STARS să execute lucrări: „*În vara anului 2004 cei de la AISPA STARS au vrut să facă lucrarea însă eu am refuzat categoric, întrucât nu am fost mulțumit de cum au lucrat în anii anteriori*” (f. 2, vol. 7 dosar u.p.). Aceleași aspecte le-a relatat martorul și în fața instanței, arătând că: „*această societate executând lucrări de întreținere a drumului în cursul anilor 2001, 2002 și 2003. Eu nu am fost mulțumit de calitatea lucrărilor executate de SC AISPA – care s-au oferit și în cursul anului 2004 să le execute însă i-am refuzat*” (f. 55, vol. 2 dosar instanță).

Ca urmare a nemulțumirilor exprimate de către primarul comunei, lucrările de pietruire au fost realizate, în cursul anului 2004, de către SC PODGORIA COTEȘTI, fiind finanțate tot din fonduri ale Consiliului Județean Vrancea: „*am preferat efectuarea pietruirilor cu SC PODGORIA COTEȘTI care făceau lucrări mai bune. Atât lucrările de întreținere din cursul anilor 2001-2003, cât și cele din cursul anului 2004 au fost plătite cu fonduri asigurate de către Consiliul Județean Vrancea*” (f. 55, vol. 2 dosar instanță).

Privitor la efectuarea plăților către SC AISPA STARS 95 S.A. pentru lucrările de pietruire a drumurilor comunale DC 149 A și DC 153, trebuie făcută mențiunea că acestea nu au fost efectuate cu acordul meu, aspect care reiese din lipsa semnăturii mele de pe toate documentele care au stat la baza efectuării plăților către firma contractantă. Pe cale de consecință, eu nu mi-am asumat nicio plată reprezentând contravaloarea unor eventuale lucrări realizate pe cele două drumuri comunale așa cum se poate observa analizând următoarele documente: Referatul din 12.08.2004 (f. 40, vol. 31 dosar u.p.), Ordinele de plată nr. 1862 și 1863 din 12.08.2004 (f. 33, vol. 31 dosar u.p.), Referatul nr. 9513/22.12.2004 (f. 37, vol. 31 dosar u.p.) și Ordinele de plată nr. 3039, 3040 și 3043 din 22.12.2004 și 3056/23.12.2004 (f. 35-36, vol. 31 dosar u.p.) prin care a fost aprobată și efectuată plata sumei totale de 2.943.189.338 lei.

31. Cu privire la Contractul din 14 iulie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 149 – traseu Slobozia – Ciorăști:

Procurorul a reproșat faptul că valoarea contractului a fost diminuată, împrejurare care a dus la nerespectarea proiectului de execuție și implicit la o proastă calitate a lucrărilor.

Această afirmație a fost contrazisă de declarațiile martorilor ascultați atât în faza de judecată, cât și în faza de urmărire penală.

Diminuarea prețului menționat în ofertă a survenit ca urmare a negocierii purtate de Consiliul Județean Vrancea cu societatea contractantă. S-a ajuns la prețul indicat în nota de negociere – 2.920.870.116 lei – ca urmare a reanalizării documentației tehnico-economice și a sumelor de care dispunea Consiliul Județean Vrancea (f. 101-102, vol. 27 dosar u.p.). Diminuarea valorii contractului nu a implicat și diminuarea calității lucrărilor, aspect confirmat de martorii ascultați în prezenta cauză.

Martora Gîrneață Elena – primarul comunei Slobozia-Ciorăști, a arătat: „*În cursul lunii iulie 2004 în comuna noastră au sosit utilaje, respectiv autogredere, încărcătoare frontale și autobasculante cu piatră. Am văzut că autogrederele au profilat șanțurile, au nivelat drumul, s-a pus piatră pe drum, după care a fost tasată cu un compresor. Lucrarea s-a făcut pe aproximativ 6 km (...) Lucrările s-au întins pe o perioadă de 2-3 săptămâni*” (f. 495, vol 7 dosar u.p.).

Efectuarea unor lucrări complexe de pietruire a DC 149 a fost evidențiată de către același martor și în fața instanței de judecată: „*Cu privire la DC 149 arăt că asupra acestuia s-au efectuat lucrări de balastare după alegerile din anul 2004. Aceste lucrări au constat în pietruirea și nivelarea pietrei de pe drum și au fost efectuate de S.C. Podgoria Cotești din bani plătiți de Consiliul Județean: Balastarea a avut loc pe întreaga lungime a drumului de 5 km și 300 m (...) Nu am cunoștințe tehnice pentru a verifica starea lucrărilor însă anterior semnării am vorbit cu dirigintele de șantier pe care îl recunosc astăzi în sală în persoana inculpatului Iacob Valeriu și care m-a asigurat de calitatea corespunzătoare a balastării. Și în prezent drumul se află în stare bună neintervenindu-se asupra lui până în prezent, cu toate că traficul presupune și trecerea unor mașini de mare tonaj. Anterior acestei pietruiri drumul era nepracticabil fiind clasificat ca și drum de pământ, iar în mod concret, era mîlos, noroios*” (f. 323, vol. 2 dosar instanță).

Utilitatea și calitatea bună a lucrărilor a fost subliniată și în declarația martorului Diaconu Ionel: „*Am auzit numeroși cetățeni ai comunei care îi mulțumesc doamnei primar pentru faptul că a reabilitat acel drum (n.n. - DC 149) și că în prezent este practicabil și le-a făcut viața mai ușoară*” (f. 496, vol. 7 dosar u.p.).

Deși procurorul invoca în sprijinul afirmațiilor sale privitoare la calitatea îndoielnică a lucrărilor executate pe DC 149 declarațiile martorilor Munteanu Marieta și Pârlătescu Cezar, aceștia nu au făcut referiri precise la situația acestui drum, ci doar referi generice la modalitatea de efectuare a lucrărilor de pietruire.

Procurorul a apreciat că prin nerespectarea parametrilor calitativi a crescut vulnerabilitatea drumului, motiv pentru acesta a fost distrus în urma ploilor din luna august 2004. Susținerea procurorului nu corespunde adevărului deoarece drumul nu a fost distrus, ci s-au produs bălțiri și acumulări de nori pe o lungime de aproximativ 1 km cauzate de precipitațiile neobișnuit de abundente din perioada 10-15 august 2004. Pe de altă parte, chiar în procesul-verbal de „calamități” din 16.08.2004 (f. 75, vol. 27 doar u.p.) se arată că această situație se datorează pe de o parte ploilor abundente și pe de altă parte naturii terenului care nu permite drenarea sau evacuarea apei. Un alt aspect relevant, care trebuie avut în vedere constă în aceea că lucrările nu erau finalizate și nici recepționate la data producerii calamității și în procesul-verbal mai sus menționat se arată în mod expres lucrările ce se impun a fi efectuate de către executantul lucrărilor de pietruire pentru respectarea standardului calitativ. Or, așa cum rezultă din procesul-verbal de recepție nr. 6990/07.10.2004 (f. 71, vol. 27 dosar u.p.) lucrările au fost executate confirm documentației.

32. Cu privire la Contractul din 8 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 115, comuna Adreiașu de Jos:

Procurorul arată că lucrările de pietruire a DC 115 au fost efectuate înainte de organizarea licitației, interpretând în mod tendențios și neconform cu realitatea anumite înscrisuri existente la dosar. În acest sens a arătat în mod fals că Ordinul de începere a lucrărilor este din data de 04.11.2004, licitația a fost organizată în data de 05.11.2004, iar contractul a fost semnat la data de 08.11.2004. În realitate, Ordinul de începere a lucrărilor nr. 8004 a fost emis la data de 08.11.2004 (a se vedea f. 187, vol. 28 dosar u.p.), astfel că acesta a fost emis după câștigarea licitației și semnarea contractului de execuție de lucrări nr. 8003/08.11.2004 (f. 196-203 vol. 28 dosar u.p.). În măsura în care ordinul a fost emis după semnarea contractului (potrivit numerelor de înregistrare ale celor 2 documente) este irelevantă data menționată în

acesta ca fiind momentul începerii lucrărilor (data menționată – 04.11.2004 poate fi apreciată ca o eroare materială în contextul emiterii ordinului la data de 08.11.2004).

Lucrările de pietruire au fost efectuate după specificațiile tehnice din proiect și acestea corespund din punct de vedere cantitativ și calitativ. Relevantă în acest sens este declarația martorului Budeanu Ionel – primar al comunei Adreiașu: *„DC 115 are o lungime totală de 4 km și jumătate (...), bucata inițială de 3 km a fost pietruită în cursul anului 2002 de către Grupul din Comunitatea Rurală Săracă (...). Lungimea de 1,5 km rămasă nepietruită, a fost pietruită ulterior în anul 2004 sau 2005, nu-mi aduc aminte exact, din fondurile Consiliului Județean Vrancea (...) Am văzut că drumul pietruit de CJ Vrancea avea aproximativ aceeași calitate ca și cel pietruit de Grupul din Comunitatea Rurală Săracă (...). precizez că pietruirea efectuată de Consiliul Județean a fost necesară”* (f. 257, vol. 2 dosar instanță).

Mai mult, executarea unor lucrări conforme cu proiectul tehnic este confirmată și de către martorul Cristian Iulian, administratorul SC UNIVERS NORD SRL, care, audiat fiind în faza de urmărire penală, arăta: *„Lucrările contractate au fost de pietruire dar implicau și unele defrișări de vegetație de pe marginea drumului și realizarea unor șanțuri pe marginea drumului și aplicarea unor podețe de beton, conform proiectului de execuție care ne-a fost pus la dispoziție. (...) Am executat scarificări, fundare, iar acolo unde proiectul prevedea aplicarea de două straturi de piatră, lărgire de drum și executarea șanțului”*(f. 67, vol. 10 dosar u.p.). Cu privire la supravegherea executării lucrărilor de pietruire a drumurilor comunale, precum și cu privire la efectuarea recepției, același martor declara: *„Au venit de la Consiliul Județean să supravegheze unele lucrări dl. Rusu Liviu, d-na Munteanu Marieta, dl. Gogean, iar o dată a fost și dl. Costeanu. De la inspecția în construcție a fost și un ing. pe nume Prescornițoiu. (...) S-a făcut recepția de către dl. Iacob și Gogean.”*

Având în vedere toate aceste aspecte, vă rog să observați că s-a procedat la încheierea și executarea contractului de pietruire pentru DC 115 cu respectarea tuturor dispozițiilor legale și sub nici o formă nu se cunoștea oferta câștigătoare anterior licitației și nici prețul nu s-a stabilit „la înțelegere” astfel cum se susține în rechizitoriu.

33. Cu privire la Contractul din 14 iulie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 108, comuna Paltin și cu privire la Contractul din 8 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 100, comuna Paltin:

În actul de sesizare procurorul reține faptul că pe cele două drumuri comunale au fost efectuate lucrări anterioare de pietruire, astfel încât lucrările efectuate în anul 2004 s-au suprapus peste lucrări existente și că nu s-au respectat obligațiile contractuale privind lungimea drumurilor pe care trebuiau executate lucrări. Și în acest caz se impută faptul că ordinul de începere a lucrărilor pentru DC 100 ar fi fost emis anterior organizării licitației și semnării contractului.

Într-adevăr lucrările efectuate în anul 2004 s-au suprapus pe anumite porțiuni de drum cu lucrări efectuate anterior, însă trebuie făcută mențiunea că primele lucrări de pietruire a celor două drumuri comunale au fost realizate în cursul anilor 1997-1998 și nu au vizat întreaga lungime a celor două drumuri din lipsă de finanțare. Astfel, după mai bine de 6 ani de la realizarea parțială a acestor lucrări, prin derularea celor două contracte de pietruire a DC 108 și DC 100 se urmărea practic finalizarea lucrărilor pe întreaga lungime a drumurilor și, totodată, remedierea porțiunilor degradate în decursul anilor. Toate aceste aspecte sunt relatate de către martorul Păun Valentin-Valerianovici, primarul comunei Paltin: *„Referitor la DC 100, arăt că acest drum are o lungime de 3 km în documente, dar în fapt are 3,5 km. Acest drum a mai făcut obiectul unor lucrări de pietruire (...) Acest drum a fost executat în perioada anilor 1997-1998 pe o lungime de aproximativ 2 km cu fonduri*

provenite din H.G. nr. 577/1997. După ce am finalizat pietruirea celor 2 km, a rămas descoperită o porțiune de la 2 la 3, porțiune pe care noi nu am mai acționat din lipsă de finanțare. În a doua jumătate a anului 2004 au fost executate lucrări de către Consiliul Județean de la km 1+700 până la km 2+500” (f. 527, vol. 7 dosar u.p.). Ulterior, în cuprinsul aceleiași declarații, martorul revine asupra porțiunii pe care s-au executat lucrări, arătând că: „lucrările s-au suprapus o parte cu lucrarea mea începând de la 1,7 km și s-au dus până la aproximativ 3 km.

În fața instanței, referitor la continuarea de către Consiliul Județean a lucrărilor de pietruire începute anterior anului 2004, martorul a afirmat: „*am avut sume de bani insuficiente pentru realizarea în întregime a pietruirii, motiv pentru care aceasta a fost realizată parțial, iar lucrările efectuate de Consiliul Județean au continuat din punctul din care au fost abandonate de noi din lipsa fondului”* (f. 369, vol. 2 dosar instanță). Aceste aspecte sunt confirmate și de către martorul Cristian Iulian, administratorul SC UNIVERS NORD SRL: „*Precizez, referitor la DC 108, că era pietruit până la km 2, iar eu am executat în continuare lucrarea”* (f. 67, vol. 10 dosar u.p.).

Or, așa cum rezultă din Contractul de execuție de lucrări nr. 7997 din 08.11.2004 (f. 126-133, vol. 28 dosar u.p.), executantul se obliga să finalizeze și să întrețină lucrarea de pietruire a DC 100, km 1+000 – km 3+000, ceea ce potrivit declarației anterior menționate a și făcut.

Și în cazul DC 108 situația este identică în sensul în care lucrările efectuate în anul 2004 vizau finalizarea lucrărilor pe întreaga lungime a drumului și remedierea eventualelor degradări suferite de-a lungul anilor. În acest sens, primarul comunei Paltin arăta: „*Cu privire la DC 108, precizez că și acest drum a făcut obiectul unor lucrări în baza H.G. nr. 577/1997 sens în care am avut convenții legal încheiate cu Consiliul Județean Vrancea. Din cei 3 km ai drumului s-au executat la vremea respectivă aproximativ 2,5 km. Înainte de alegerile din iunie 2004, Consiliul Județean a mai executat lucrări pe 1,5 km din DC 108”* (f. 527, vol. 7 dosar u.p.).

Prin urmare, în cazul acestui drum comunal, SC UNIVERS NORD SRL a realizat lucrări de pietruire pe o lungime mai mare decât cea prevăzută în contract (f. 37 – 44, vol. 28 dosar u.p.), fără a se majora prețul ofertat inițial. Or, în condițiile în care s-au realizat lucrări care corespund standardelor calitative pe o distanță mai mare decât cea prevăzută în contract, în schimbul aceleiași sume de bani, nu s-a cauzat nimănui vreun prejudiciu, motiv pentru care susținerile procurorului sunt lipsite de conținut.

Realizarea de către SC UNIVERS NORD SRL a unor lucrări corespunzătoare și de bună calitate pe cele două drumuri comunale este confirmată și de către martorul Păun Valentin-Valerianovici, care declara următoarele: *„Referitor la DC 100 (...) lucrările au constat în amenajări de șanțuri, amplasare de tuburi de beton, balastări și compactări. Lucrările au fost executate de către SC UNIVERS NORD SRL și au durat aproximativ o lună de zile. Am văzut autocamioane Kamaz rusești, buldozere, autogredere. (...) Cu privire la DC 108, (...) UNIVERS NORD a executat lucrări de balastare, șanțuri de piatră, montare tuburi de beton”* (f.527, vol. 7 dosar u.p.). În fața instanței de judecată, martorul a reiterat realizarea lucrărilor arătând că: *„Referitor la DC 100 care are o lungime de facto de aproximativ 3,5 km, arăt că în vara și până în toamna anului 2004 s-au efectuat lucrări de pietruire de către SC UNIVERS NORD SRL pe o parte din lungimea drumului, astfel cum am arătat în detaliu în cursul urmăririi penale. (...) Cu privire la DC 108 arăt că acesta are o lungime totală de aproximativ 3 km și că în luna iunie 2004, anterior alegerilor locale, tot SC UNIVERS NORD și tot din fondurile Consiliului Județean Vrancea a executat lucrări de pietruire pe jumătate din lungimea acestui drum. Lucrările au constat în balastare, șanțuri de piatră și s-au montat tuburi de beton”* (f. 368, vol. 2 dosar instanță).

În ceea ce privește afirmația procurorului potrivit căreia ordinul de începere a lucrărilor de pietruire a DC 100 a fost emis anterior organizării licitației și semnării contractului de execuție, trebuie precizat faptul că aceasta nu corespunde adevărului,

fiind contrazisă de către documentele existente la dosar. Astfel, ordinul de începere a lucrărilor de reabilitare a DC 100 a fost emis în mod real la data de 08.11.2004, după semnarea contractului de execuție de lucrări nr. 7997/08.11.2004 (f. 126-133, vol. 28 dosar u.p.), aspect care rezultă cât se poate de clar din faptul că numărul de înregistrare a ordinului de începere a lucrării este ulterior numărului de înregistrare alocat contractului anterior menționat, respectiv 7998/08.11.2004 (f. 106, vol. 28 dosar u.p.).

În măsura în care ordinul a fost emis după semnarea contractului este irelevantă data menționată în acesta ca fiind momentul începerii lucrărilor (data menționată – 04.11.2004 reprezintă o eroare materială în contextul emiterii ordinului la data de 08.11.2004).

Cu toate că procurorul, în susținerea acestei afirmații, face trimitere la declarația martorului Munteanu Marieta (f. 228, vol. 2 dosar u.p.), în cuprinsul respectivei declarații nu se face vorbire deloc despre acest episod.

b) Referitor la lipsa verificării îndeplinirii atribuțiilor de serviciu de către personalul din subordine și prin neasigurarea bunei funcționări a compartimentelor tehnice de specialitate.

c.1.) Cu privire la lipsa atribuției de serviciu de a verifica îndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către personalul din subordine

Pentru existența infracțiunii de abuz în serviciu se cere a fi îndeplinite mai multe condiții: condiții extrinseci și condiții intrinseci, ultimele fiind, în realitate, elementele constitutive ale infracțiunii. Condițiile extrinseci reprezintă situația

premisă a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 C.pen. : exista unui funcționar în sarcina căruia sunt prevăzute mai multe obligații privitoare la serviciul său, denumite *atribuții de serviciu*.

Cu privire la condițiile intrinseci se arată că: „*În accepțiunea generală a termenului, prin abuz în serviciu se înțelege acea comportare sau atitudine ilegală, incorectă a unui funcționar sau alt salariat, care constă în încălcarea intenționată a atribuțiilor sau îndatoririlor de serviciu fie prin neîndeplinirea lor, fie prin îndeplinire lor abuzivă, săvârșită în timpul sau cu ocazia exercitării serviciului*” (Oliviu Stoica, *Drept penal, Partea specială*, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1976, pag. 233)

Prin actul de sesizare se reține în sarcina mea, ca element material al infracțiunii de abuz în serviciu în formă agravată, neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu în timpul derulării Proiectului de pietruire a drumurilor comunale, prin lipsa verificării îndeplinirii atribuțiilor de serviciu de către personalul din subordine.

Cu privire la această acuzație solicităm instanței să constate că procurorul nu a explicat care dintre atribuțiile de serviciu consideră că au fost încălcate prin pretinsul element material al infracțiunii de abuz în serviciu reținute în sarcina mea. Condiția esențială a laturii obiective este ca elementul material al infracțiunii – neîndeplinirea unui act ori îndeplinirea defectuoasă a unui act – să aibă loc în **exercitarea atribuțiilor de serviciu ale funcționarului public.**

Literatura de specialitate presupune ca infracțiunea de abuz în serviciu se poate comite numai când este îndeplinită condiția situației premisă: „*Situația premisă ne spune că înainte de a se comite infracțiunea trebuie să existe legal situația de serviciu în cadrul căreia urmează să se producă fapta. Această situație de serviciu constând într-un set de atribuții de serviciu aparținând funcționarului public este situația premisă și este în afara conținutului juridic al infracțiunii(...)* **Atribuțiile de serviciu sunt ale funcționarului public, ale lui și nu ale altuia.**

Funcționarul public comite fapta în cadrul atribuțiilor lui de serviciu și nu ale unui coleg sau ale serviciului” (Avram Filipaș, Drept penal român, partea specială, ed. Universul Juridic, București 2008, pag. 427)

Pentru a se susține teza neîndeplinirii unei pretinse obligații supraveghere a personalului din subordine este necesar ca această obligație să fie prevăzută de lege – adică să existe o atribuție de serviciu care să prevadă obligația menționată de procuror în sarcina Președintelui Consiliului județean.

În realitate, **o atare atribuție nu este prevăzută în lege, Președintele Consiliului județean neavând obligația legală să verifice îndeplinirea atribuțiilor de serviciu ale persoanelor din subordine.** Răspunderea persoanelor din subordine pentru abateri disciplinare sau pentru neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu constituie abateri proprii ale acestor funcționari, pentru care poartă răspunderea. Reamintim faptul că infracțiunea de abuz în serviciu se poate comite numai în exercitarea **atribuțiilor proprii** ale unui funcționar public.

Aceste aspecte sunt relevate mai ales de legislația în vigoare la momentul pretinsei săvârșiri a faptelor reținute în sarcina mea. Conform art. 45 din Legea 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici republicată „*funcționarii publici răspund, potrivit legii, de îndeplinirea atribuțiilor ce le revin din funcția publică pe care o dețin, precum și a atribuțiilor ce le sunt delegate*”. Chiar și în situația în care funcționarului public i s-ar ordona să efectueze un act în alt mod decât el consideră a fi legal, acesta este îndreptățit să refuze efectuarea sa conform art. 45 alin. 3 din Legea 188/1999 republicată „*funcționarul public are dreptul să refuze, în scris și motivat, îndeplinirea dispozițiilor primite de la superiorul ierarhic, dacă le consideră ilegale*”. Din aceste dispoziții rezultă că funcționarul are putere de decizie în actele care sunt efectuate în exercitarea atribuțiilor proprii și este ținut să răspundă pentru legalitatea lor.

Referitor la susținerile procurorului prezentate mai sus, cu atât mai mult, procurorul argumentează în mod eronat atunci când susține că subsemnatul trebuia

să verifice îndeplinirea atribuțiilor de serviciu a personalului din subordine prin aceea că, în opinia sa, era obligatoriu ca Președintele CJ Vrancea să verifice *propriei sensibus* lucrările efectuate în baza Proiectului de pietruire a drumurilor comunale. În realitate, o atare atribuție este illogică deoarece implică un supracontrol al lucrărilor ce s-ar putea realiza numai prin participarea pe teren, în persoană, a Președintelui Consiliului județean.

Conform Legii 215/2001 a administrației publice locale, Președintele Consiliului județean are mai multe atribuții, între care și cea prevăzută de art. 115 din L 215/2001: „*Președintele consiliului județean răspunde de buna funcționare a aparatului propriu de specialitate pe care îl conduce și îl controlează. Coordonarea unor compartimente din aparatul propriu de specialitate va fi delegată vicepreședinților sau secretarului general al județului, prin dispoziție.*”.

Această atribuție generală permite Președintelui Consiliului județean să controleze și să conducă aparatul din subordine – **în sensul emiterii de dispoziții obligatorii, pe cale ierarhică, funcționarilor aflați în subordinea sa.** Această atribuție nu include și supravegherea efectivă a actelor ce se află în atribuțiile de serviciu ale subordonaților. În acest sens, textul art. 115 din Legea 215/2001 este clar prin sintagma: „*președintele consiliului județean răspunde de buna funcționare a aparatului propriu de specialitate*”. Din aceasta rezultă că **atribuția de serviciu a președintelui consiliului județean este de a se asigura de buna funcționare a aparatului din subordine și nu de actele întocmite de acest aparat.**

În acest sens, președintele consiliului județean are atribuții de serviciu numai cu privire la atribuțiile administrative ale aparatului din subordine – verificarea efectuării la timp a lucrărilor, a prezenței în instituție a funcționarilor. Buna funcționare a aparatului din subordine nu implică și verificarea realității lucrărilor aparatului din subordine, ci numai verificarea **existenței acestor lucrări și a existenței activității funcționarilor din subordine.** Prin textul sus-menționat, legea limitează răspunderea președintelui consiliului județean doar la aspectele ce

țin de *organizarea și buna funcționare a aparatului propriu* și exclude supracontrolul lucrărilor efectuate de funcționarii din subordine, pentru aceștia își păstrează întreaga răspundere.

Totodată, nu se regăsesc în cadrul Legii 215/2001 alte mențiuni cu privire la atribuția de serviciu a președintelui consiliului județean de a supraveghea activitatea funcționarilor din subordine, în sensul pretins de procuror.

În consecință, solicităm instanței să constate că lipsește elementul laturii obiective – condiția realizării acțiunii incriminate *în exercițiul atribuțiilor de serviciu* ale funcționarului public, motiv pentru care se impune a se constata lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice, reținută în sarcina mea.

c.2) Cu privire la verificarea efectivă a derulării contractelor ce au făcut obiectul Proiectului de pietruire a drumurilor comunale

Prin rechizitoriu, cu toate că menționează acest aspect, procurorul nu ia în considerare măsurile luate în cadrul Consiliului Județean Vrancea, la inițiativa subsemnatului, ca urmare a constatării nerealizării unor lucrări contractate în baza Proiectului de pietruire a drumurilor comunale din anul 2004.

La sfârșitul anului 2004, având informații cu privire la nerealizarea, potrivit proiectelor, de lucrări aferente unor contracte încheiate în derularea Proiectului sus menționat, am avut inițiativa de a constitui o comisie de verificare a stadiilor fizice și valorice la lucrările executate în anul 2004. Aceasta s-a materializat în dispoziția Președintelui Consiliului județean Vrancea nr. 393 din 30 decembrie 2004 (f. 226-227, vol I dos. instanță), avându-l ca președinte pe numitul Diaconu Mircea iar ca membri pe numiții Rusu Liviu, Lola Valerica, Iacob Valeriu și Grozavu Petrică.

Potrivit declarației martorei **Lola Valerica**, economist la Direcția economică din cadrul CJ Vrancea „*în cursul lunii ianuarie 2005 a existat o dispoziție a Președintelui CJ prin care era numită comisia care a efectuat verificarea stadiului lucrărilor de pietruire și reabilitare de drumuri comunale efectuate în cursul anului 2004*” (f. 215 vol II dos. U.P.).

Potrivit acestei dispoziții, comisia era însărcinată să verifice dacă executanții și-au îndeplinit obligațiile, în conformitate cu prevederile contractuale și cu documentația tehnică.

La data de 21.01.2005, ca urmare a constărilor efectuate, a fost întocmită informarea numărul 420/21.01.2005 (f. 228-229, vol I, dos. instanță) privind realizarea programului de modernizare și reabilitare a drumurilor județene și comunale din județul Vrancea în anul 2004 prin care s-au constatat nereguli pe un număr de 8 drumuri comunale, constând în lucrări neexecutate, dar decontate societăților executante.

Pe baza acestei verificări am dispus în scris, pe însăși informarea menționată luarea urgentă a măsurilor legale de către Costeanu Ion pentru recuperarea sumelor plătite pentru lucrări neexecutate (f. 228 vol I, dos. Instanță).

Ca urmare a acestei informări, s-a luat atitudine față de neexecutarea contractelor de către firmele în cauză, fiind emise o serie de adrese către fiecare societate în parte prin care acestea erau înștiințate în primul rând de faptul că au fost constatate lucrări neexecutate și în al doilea rând erau atenționate societățile în cauză **să ramburseze în regim de urgență** contravaloarea lucrărilor nerealizate, în sumele menționate prin fiecare adresă în parte, în caz contrar, urmând a fi sesizate organele în drept. (f. 230, 232, 234, vol I dos. Instanță).

Acest aspect este confirmat și de martorul **Grozavu Petrică**, angajat în cadrul Direcției Tehnice, care declara: „*din convorbirile pe care le-am avut cu inculpatul Rusu Liviu am aflat că în cadrul CJ Vrancea s-a dat o dispoziție referitoare la*

recuperarea pagubelor, mai precis la rezilierea contractelor încheiate cu executanții în culpă și la restituirea de către aceștia a banilor”. (f. 34, vol IV dos. Instanță).

Martora **Lola Valerica**, în declarația dată în fața instanței, arăta că: **„în urma acestor controale s-au constatat lucrări neefectuate ceea ce a condus la restituirea de către unele firme executante a sumelor de bani primite pentru pietruire”** (f. 35, vol IV, dos. Instanță). Restituirea acestor sume de bani s-a făcut prin Ordin de plată, societățile emițând, după luarea la cunoștință a adreselor menționate, facturi storno pentru sumele solicitate. Precizăm că facturile storno au calitatea de recunoaștere a unui debit al societății executante către Agenția de Implementare. În acest sens, fac trimitere la facturile fiscale emise în perioada ianuarie 2005, aflate la f. 236-243 vol I dos. Instanță.

Acest aspect este confirmat și de martora **Lola Valerica** care arăta că: **„Menționez că SC AISPA a întocmit mai multe facturi de stornare pentru anumite sume de bani, facturi întocmite în cursul anului 2005, în baza lor fiind emise și ordine de plată către CJ”**. (f. 216 vol II. Dos. U.P.).

La data de **30.03.2005**, în urma continuării verificărilor, comisia constituită în baza dispoziției subsemnatului, a constatat lucrări executate parțial însă decontate în totalitate, referitoare la un număr de 13 drumuri comunale, altele decât cele relevate în luna ianuarie 2005. Neregulile descoperite au fost cuprinse în mod detaliat în informarea numărul 1980/30.03.2005 (f. 244-245 vol I. dos. Instanță) însă aceasta nu a fost înregistrată niciodată la cabinetul subsemnatului, și nu mi-a fost adusă la cunoștință prin nici un mijloc nici mie, nici vicepreședintelui CJ Vrancea și nici directorului Direcției Economice.

În schimb aceasta a fost furnizată de către Seful de serviciu Drumuri și poduri Rusu Liviu direct procurorului de caz, în încercarea de a se apăra. Precizez că am aflat de existența informării nr. 1980/30.03.2005 numai în momentul audierii mele de către instanța de judecată.

În măsura în care aş fi cunoscut de existenţa acestei informări, aş fi luat măsurile necesare, asemenea celor luate în urma informării nr. 420/21.01.2005.

Din cele arătate mai sus rezultă că la momentul în care mi-au fost aduse la cunoştinţă existenţa unor nereguli cu privire la neexecutarea contractelor de pietruire încheiate în realizarea Proiectului am luat măsurile necesare şi eficiente pentru constatarea întinderii neexecutării, numind o comisie specială în acest sens. Aceasta reflectă o îndeplinire corectă şi conformă a atribuţiilor de serviciu pe care le aveam în calitate de Preşedinte al Consiliului Judeţean Vrancea. Totodată, precizez că s-a reuşit recuperarea sumelor de bani decontate către firme care, în realitate, au indus în eroare funcţionarii CJ Vrancea cu privire la executarea în totalitate a lucrărilor contractate.

În consecinţă, sunt nefondate acuzaţiile aduse prin actul de sesizare, în care se arată că nu am luat măsurile necesare pentru corecta derularea a contractelor de pietruire, mai mult decât atât, s-au recuperat sumele de bani reprezentând contravaloarea lucrărilor neexecutate, sume de bani folosite ulterior pentru finalizarea acestor lucrări de către alte societăţi.

Referitor la executarea lucrărilor restante de către alte societăţi, martorul **Ionaşcu Marin**, administrator al SC Star Construct Invest SRL Focşani arăta: *„firma pe care o conduc a fost solicitată să efectueze lucrări de balastare pe DC 189 Bocza (n.n. DC 187 Bogza) ceea ce am şi făcut în primăvara anului 2005. Din câte îmi amintesc am fost solicitat pentru aceste lucrări de către inculpatul Costeanu Ioan în calitatea sa de director de investiţii din cadrul Consiliului Judeţean Vrancea. Din câte îmi amintesc plata a fost făcută conform contractului. (...) Referitor la DC 193 Stupina am efectuat lucrări de transport de balast, tot la cererea inculpatului Costeanu din cadrul CJ Vrancea şi din câte îmi amintesc am fost plătit pentru lucrare. (...) Din câte îmi amintesc, cele două lucrări de balastare şi transport au*

fost obținute ca urmare a unei preluări de contract de la o firmă care nu și-a îndeplinit obligația” (f. 492, vol II, dos. Instanță).

În consecință, sunt mincinoase susținerile procurorului cu privire la neîndeplinirea atribuțiilor mele de serviciu deoarece în baza acestora, fiind informat spre sfârșitul anului 2004 de neexecutarea corespunzătoare a lucrărilor contractate în vederea realizării Proiectului de pietruire a drumurilor comunale, am luat măsuri privind verificarea de către personalul din subordine a drumurilor în cauză. Totodată, imediat ce comisia special formată la inițiativa subsemnatului a constatat și cuantificat întârzierea lucrărilor neexecutate am luat toate măsurile legale pentru înapoiere sumelor de bani de la societățile executante și le-am obligat la terminarea lucrărilor, conform licitațiilor câștigate de acestea.

c) Cu privire la lipsa includerii sumelor obținute în urma contractului de împrumut subsidiar în buget și derularea operațiunilor aferente Proiectului printr-o bancă comercială

Prin rechizitoriu s-a reținut în sarcina mea, ca element material al infracțiunii de abuz în serviciu și faptul că nu am virat sumele de bani primite în urma derulării Programului de pietruire a drumurilor comunale în contul de Trezorerie al județului Vrancea ci am folosit un cont la o bancă comercială prin care, ulterior, am derulat toate operațiunile bancare ce țineau de realizarea Proiectului.

În realitate, aceste acuzații sunt nefondate deoarece conform contractului de împrumut subsidiar în care Consiliul județean Vrancea avea calitatea de Agenție de Implementare se stabilește că toate operațiunile se vor desfășura **prin conturi deschise special pentru derularea Proiectului la o bancă comercială.**

Facem trimitere la explicațiile preliminare din prezentele concluzii scrise unde am demonstrat că natura fondurilor ce au servit drept finanțare pentru Proiectul de pietruire a drumurilor comunale este una extra-bugetară.

Având în vedere natura extrabugetară a fondurilor, cât și prevederile exprese din contractul de împrumut subsidiar arăt că era nelegală includerea în bugetul județean a sumelor alocate județului Vrancea. Aceasta ar fi contravenit dispozițiilor Normelor aprobate prin Ordinului Ministerului Finanțelor Publice nr. 706/2004 care impunea ca fondurile să fie prevăzute în conturi speciale anume destinate derulării acestui Program. De asemenea, se impunea ca în contabilitate acestea să fie evidențiate ca „*fonduri cu destinație specială*”.

Mai mult, o atare măsură ar fi fost una nelegală deoarece ar fi încălcat contractul de împrumut subsidiar prin înlăturarea oricărui control pe care Coordonatorul de proiect l-ar fi avut asupra tragerilor.

Susținerea procurorului referitoare la derularea operațiunilor prin bănci comerciale este una nefondată, având în vedere dispozițiile mai sus arătate, cât și dispozițiile art. 10.10 din contractul de împrumut subsidiar care arată că „ *Direcția Generală Economică și Buget (DGEB) va vira sumele în valută într-un cont special al Agenției de Implementare, deschis la aceeași bancă la care există și contul special al MTCT pentru proiect*”

Fiind parte integrantă a Ordinului nr. 24/2003 al MTCT, această dispoziție era obligatorie pentru conducătorul Agenției de Implementare (în cazul județului Vrancea, subsemnatul) fiind nelegal a include sumele în cadrul bugetului și a efectua operațiunile prin Trezorerie.

d) Aprobarea referatelor care nu întruneau calitatea de document justificativ și care nu aveau la bază documentele financiar-contabile prevăzute

de lege sau erau însoțite de documente întocmite necorespunzător și care nu reflectau realitate, semnând și ordine de plată

Prin rechizitoriul din 5 iunie 2006, procurorul a reținut în sarcina mea că am procedat la aprobarea unor referate privind decontarea lucrărilor de pietruire sau de reabilitare a drumurilor comunale, ce nu întruneau calitatea de document justificativ și care nu aveau la bază documentele financiar-contabile prevăzute de lege sau erau însoțite de documente întocmite necorespunzător și care nu reflectau realitatea, semnând și ordine de plată.

Precizăm faptul că acest aspect a fost deja surprins în prezentele concluzii scrise la punctul III.A.a) cu privire la fiecare drum în parte, motiv pentru care vom reaminti concluzia care se trage din cele prezentate la acest punct: referatele în cauză aveau calitatea de document justificativ și au fost aprobate cu respectarea întocmai a legii, fiind bazate pe documente justificative emise anterior, precum situații de lucrări semnate și asumate de către dirigințele de șantier Iacob Valeriu și facturi fiscale emise de către societățile care au realizat lucrările. Precizez faptul că la momentul aprobării referatelor privind decontarea lucrărilor, toate aceste documente se regăseau anexate acestora.

Precizăm că documentele denumite *referat* nu sunt documente justificative prevăzute legal ci sunt înscrisuri administrative ce sunt impuse de o cutumă administrativă reflectată în regulamentele de ordine interioară a unor instituții precum Consiliul Județean Vrancea. Aceste referate există pentru asigurarea unei mai bune funcționări ale unui organ administrativ.

Pentru decontarea lucrărilor contractate de Agenția de Implementare nu era necesar, din punct de vedere legal, să fie întocmite referatele de decontare a plăților (cu toate că aceste documente au existat în cazul tuturor plăților), fiind suficiente documentele justificative privind efectuarea lucrărilor.

Aprobarea și efectuarea plăților în baza unor documente justificative este confirmată și de către martora Lola Valerica, economist în cadrul Consiliului Județean, Direcția Economică, care s-a ocupat de decontarea lucrărilor efectuate în cursul anului 2004 și care declara: *„Efectuam aceste plăți în baza următoarelor documente: referatul de decontare (în care era consemnată lucrarea efectuată, referat semnat de către un inspector de specialitate și de către directorul direcției tehnice din cadrul CJ Vrancea), situația de lucrări semnată și aprobată de către dirigintele de șantier și facturile emise de constructor”* (f. 35 verso, vol. 4 dosar instanță).

În privința organizării controlului financiar preventiv, arăt că acesta a fost organizat de către subsemnatul în temeiul art. 9 din O.G. 119 din 31 august 1999 privind controlul intern/managerial și controlului financiar preventiv (republicată – text în vigoare la nivelul anului 2004). Conform dispozițiilor acestui articol: *„Conducătorii entităților publice au obligația să stabilească proiectele de operațiuni supuse controlului financiar preventiv, potrivit art. 6, documentele justificative și circuitul acestora, cu respectarea dispozițiilor legale”*. Această obligație a fost realizată prin Dispoziția Președintelui Consiliului Județean Vrancea nr. 169 din 13 decembrie 2001 care la art. 1 prevede: *„Controlul financiar-preventiv se organizează prin doamna Teodorescu Valeria, directorul Direcției economice cu înlocuitorii doamna Pavel Mariana – șef serviciu buget, urmărire și încasare venituri bugetare și doamna Cernat Ștefana – șef serviciu financiar, contabilitate, conform anexei 1 cu specimenele de semnături, care face parte integrantă din prezenta dispoziție”*. (f. de depus la dosar).

Organizarea controlului financiar preventiv a fost actualizată la data de 28 iunie 2004 prin Dispoziția nr. 161 a Președintelui Consiliului Județean Vrancea, prin care se mențineau aceleași persoane îndreptățite să efectueze acest control.

Din cele arătate mai sus, rezultă că prin cele două dispoziții ale subsemnatului se realiza respectarea dispozițiilor obligatorii ale art. 9 alin. 3 din O.G. 119/1999 republicată.

Conform art. 10 alin. 1 din O.G. 119/1999 republicată „*se supun aprobării ordonatorului de credite numai proiectele de operațiuni care respectă întru totul cerințele de legalitate, regularitate și încadrare în limitele creditelor bugetare sau creditelor de angajament aprobate, după caz, care poartă viza de control financiar preventiv propriu*”.

Acest text legal indică faptul că anterior oricărei aprobări a decontării vreunei sume de bani prin referatele semnate de către subsemnat ori de către domnul Mircea Diaconu era obligatoriu un control efectiv efectuat de către persoana care deținea atribuția de realizarea controlului financiar preventiv. Pentru realizarea controlului financiar preventiv era necesar ca actele supuse controlului să fie la rândul lor certificate în privința realității și legalității de către conducătorii compartimentelor de specialitate. Concluzia aceasta este una dedusă din textul art. 10 alin. 3 din O.G. 119/1999 republicată unde se arată că: „*În vederea acordării vizei de control financiar preventiv propriu, proiectele de operațiuni se prezintă însoțite de documentele justificative corespunzătoare, certificate în privința realității și legalității prin semnătura conducătorilor compartimentelor de specialitate care inițiază operațiunea respectivă*”.

Premisa pentru realizarea controlului financiar preventiv propriu este prezentarea unor documente justificative care să fie certificate pentru legalitate și realitate de către conducătorul compartimentului ce inițiază operațiunea. Amintim instanței că operațiunile la care se face referire în rechizitoriu sunt operațiuni de decontare a unor lucrări efectuate, astfel că referatele de plată pentru realizarea acestei operațiuni sunt realizate de șeful de serviciu Drumuri din cadrul Direcției Tehnice, inculpatul Rusu Liviu.

O.G. nr. 119/1999 republicată prevede că funcționarul care inițiază operațiunea poartă întreaga răspundere cu privire la legalitatea și realitatea celor certificate conform art. 10 alin. 4 din Lege: „*Conducătorii compartimentelor de specialitate prevăzuți la alin. 3 răspund pentru realitatea, regularitatea și legalitatea operațiunilor ale căror documente justificative le-au certificat. Obținerea vizei de control financiar preventiv propriu pe documente care cuprind date nereale sau inexacte și/sau care se dovedesc ulterior nelegale nu exonerează de răspundere pe șefii compartimentelor de specialitate care le-au întocmit*”.

În consecință, legea atribuie persoanelor care inițiază o operațiune să certifice pentru realitate regularitate și legalitate documentele justificative în baza cărora solicită controlul financiar preventiv propriu. Ca atare, ele răspund deoarece în îndeplinirea controlului financiar preventiv se consideră *a priori* că documentele certificate sunt reale și legale, în baza acestei condiții acordându-se viza de control financiar preventive propriu. În măsura în care documentele justificative prezintă lipsuri, acestea nu sunt imputabile persoanei care realizează controlul financiar preventive propriu și cu atât mai puțin persoana care aprobă operațiunea după acordarea vizei de control (în acest caz, subsemnatul în calitate șef al Agenției de Implementare).

În concluzie, solicit instanței să constate inexistența vreunei încălcări a atribuțiilor de serviciu ale subsemnatului și, în consecință, în temeiul art. 396 alin. 5 C.pr.pen. raportat la art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen. să dispună achitarea mea pentru infracțiunea de abuz în serviciu în formă agravată reținută în sarcina mea prevăzută de art. 297 C.pen. raportat la art. 309 C.pen. și art. 5 C.pen.

e) Lipsa raportului de cauzalitate între rezultatul reținut în cauză și pretinsa neîndeplinire (îndeplinire defectuoasă) a atribuțiilor de serviciu reținută în sarcina mea.

Conform literaturii de specialitate, este universal acceptat că unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii este existența unui raport de cauzalitate între acțiunea (inacțiunea) subiectului pasiv și urmarea (rezultatul) produs: „cauzalitatea este raportul sau nexul causal între acțiune și rezultat. Între aceste două elemente constitutive trebuie să existe raportul dela cauză la efect (legea cauzalității). Aceasta însemnează, că acțiunea trebuie să fie cauza rezultatului; ea să producă rezultatul. Între ele trebuie să existe o astfel de legătură, încât rezultatul dat să nu se fi putut produce fără acțiunea respectivă.” (Traian Pop, drept penal comparat, Vol II, Institutul de Arte Grafice Ardealul, Cluj 1923, pag. 290).

Cu toate că am făcut referire în secțiunile precedente la elemente care exclud alte componente ale conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 C.pen. și reținută în sarcina mea, solicit instanței să constate și lipsa raportului de cauzalitate dintre pretinsele mele acțiuni și prejudiciul pretins a fi creat.

În cuprinsul rechizitoriului se fac nenumărate referiri la faptul că lucrările au fost în realitate neexecutate ori executate necorespunzător fără a se indica orice culpă în sarcina executanților care în mod evident au indus în eroare autoritățile publice prin emiterea de situații de lucrări false în scopul decontării unor lucrări. În realitate, se impunea ca procurorul să sublinieze cauza originară a pretinsului prejudiciu: activitatea infracțională a unor executanți.

Odată dovedită lipsa atribuțiilor de serviciu în privința verificării executării faptice a lucrărilor ce se impuneau decontate rezultă că raportul de cauzalitate dintre pretinsul prejudiciu și obligațiile asumate de către executanți este singurul față de care ar putea fi formulate acuzații.

Reamintesc că Președintelui Consiliului Județean nu îi reveneau în nici un moment obligații de a supraveghea în teren executarea lucrărilor de pietruire prevăzute în Proiect, însă acesta era obligat să procedeze la decontarea sumelor atunci când se prezentau documente justificate emise de constructor (situație de lucrări și factura fiscală). În caz contrar, neplata lucrărilor pentru care se depuseseră documente justificative ar fi constituit o încălcare a unei atribuții de serviciu.

În consecință, producerea unui eventual prejudiciu, constând în sume de bani decontate pentru lucrări neexecutate sunt provocate de emiterea de către executanții menționați a unor documente care se pretinde de procuror că nu atestă realitatea, prin aceasta inducând în eroare Agenția de Implementare a Proiectului.

Această inducere în eroare este una dovedită prin faptul că la sfârșitul anului 2004, în urma constatării unor nereguli privind executarea lucrărilor am constituit o comisie specială pentru a analiza situația în teren privind derularea proiectului, instituind un supra-control. În urma descoperirii lucrărilor neexecutate am solicitat în mod oficial societăților executante returnarea sumelor de bani, acestea procedând la remedierea deficiențelor sau la remiterea sumelor încasate în mod nelegal.

În concluzie, alături de cele prezentate anterior în care am demonstrat lipsa elementului material al infracțiunii reținute în sarcina mea, solicit instanței să aibă în vedere că însăși acuzația formulată împotriva mea este viciată sub aspectul greșitei relevări a cauzalității producerii pretinsului prejudiciu al infracțiunii de abuz în serviciu. În realitate, nu se poate reține decât în sarcina executanților producerea prejudiciului, atâta timp cât se susține că aceștia au produs documente neconforme cu adevărul.

Pentru toate motivele prezentate mai sus, în secțiunea III A ale prezentelor concluzii scrise, solicităm instanței să constate lipsa în materialitatea ei a faptei de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 C.pen. și în temeiul art. 396 alin. 5 C.pr.pen. raportat la art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen. să dispună achitarea mea.

B) Referitor la infracțiunea de uz de fals prevăzută de art. 17 lit. c din Legea 78/2000 raportat la art. 291 C.pen. anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. anterior.

Prin actul de sesizare a instanței se reține în sarcina mea săvârșirea unei infracțiuni de uz de fals, însă procurorul nu descrie în mod real care este acțiunea care pretinde a constitui infracțiunea de uz de fals. În secțiunea „în drept” a punctului de B din rechizitoriu, aflat de la f. 94 din actul menționat, procurorul reține că subsemnatul: *„a aprobat referate care nu întruneau calitatea de document justificativ și care nu aveau la bază documentele financiar-contabile prevăzute de lege, sau erau însoțite de documente întocmite necorespunzător și care nu reflectau realitatea, semnând și ordine de plată, prin aceasta creând pagube de peste un milion de euro”*.

Din cele expuse mai sus, și detaliate în cuprinsul rechizitoriului se poate observa că acuzația adusă împotriva mea referitor la săvârșirea infracțiunii de uz de fals este una generică sub aspectul acțiunilor reținute în sarcina mea cât și cu privire la actele considerate a fi false. O atare abordare este nelegală sub aspectul garantării posibilității exercitării dreptului la apărare. Pentru ca dreptul la apărare să nu fie lezat este necesar ca acuzația să fie suficient de clară și să se refere la fapte concrete și nu fapte generale.

Procurorul nu reține prin actul de sesizare care sunt actele care se pretind a fi false. Potrivit dispozițiilor art. 291 C.pen. anterior, pentru existența laturii obiective a infracțiunii de uz de fals este necesar ca înscrisul ce constituie mijlocul de săvârșire al infracțiunii să fie fals. Or, procurorul nici măcar nu face trimitere la înscrisurile care pretinde a fi false, el fiind însă obligat să le menționeze și să demonstreze falsitatea fiecăruia dintre acestea.

Doctrina de specialitate arăta cu privire la acest element al laturii obiective (considerat de unii situație premisă) că: *„infracțiunea de uz de fals, prin însăși natura sa, implică că ea nu poate fi concepută, nici săvârșită fără preexistența unui înscris falsificat, susceptibil de a produce consecințe juridice”*. (V. Dongoroz în V. Dongoroz, S. Kahane, I. Oancea ș.a. *Explicații teoretice ale Codului penal român*, vol IV, Editura Academiei RSR, București 1972, pag. 450).

Deoarece preexistența înscrisul fals este o condiție anterioară realizării elementului material al infracțiunii de uz de fals se impunea ca procurorul să cuprindă în punctul B din rechizitoriu dovedirea prin probe a naturii false a unor înscrisuri, aspect ce nu reiese din cuprinsul actului de sesizare, cu atât mai mult că procurorul nu arată care sunt pretinsele acte false. Mai mult, acesta nu le menționează nici măcar în cadrul dispozitivului rechizitoriului deși era obligat să facă acest lucru.

Din aceste aspecte rezultă că în sarcina mea se reține săvârșirea unei infracțiuni generice, fără a se indica nici măcar înscrisurile care se pretind a fi falsificate și mai apoi folosite de către subsemnat. O atare abordare este nelegală, deoarece nu constituie o delimitare corespunzătoare a cadrului procesual cu privire la infracțiunea de uz de fals.

De asemenea, din cele reținute de procuror la f. 94 se poate deduce că acuzația ar privi invocarea unor înscrisuri false în vederea aprobării unor referate întocmite de compartimentele de specialitate. Și sub aspectul reliefării elementului material

procurorul eșuează în a indica care sunt referatele care se pretind a fi întocmite prin invocarea unor înscrisuri false.

În consecință carențele acuzației sunt evidente și de o gravitate deosebită prin aceea că sunt acuzat că în mod generic aș fi aprobat referate de plată a unor sume de bani, fără a se indica în concret actele vizate, folosindu-mă de acte false întocmite de compartimentele de specialitate din cadrul Consiliului Județean Vrancea, fără a se indica în concret actele false care au fost folosite și fără a se indica de ce sunt reclamate a fi false.

Mai mult, se impunea ca procurorul să arate în ce mod documentele pretins a fi folosite pentru aprobarea plăților erau nereale (erau alterate, contrafăcute, ori realizate prin atestarea de către un funcționar public a unor fapte sau împrejurări neconforme cu adevărul) atâta timp cât nu invocă în concret care sunt documentele pretins a fi false.

Latura obiectivă a infracțiunii de uz de fals se realizează prin acțiunea de *folosire a unui înscris oficial sau sub semnătură privată fals*. Folosirea înscrisului se poate realiza prin următoarele modalități: depunerea lui ca act doveditor în fața unei unități din cele prevăzute în art. 145 C.pen. ori a unei persoane particulare; prezentarea lui unui organ, unei unități sau persoane pentru a lua act de conținutul său (de exemplu, pentru a se întocmi un înscris oficial, pentru legitimare, etc.); invocarea înscrisului fals în cuprinsul unor cereri, memorii, contestații, etc. (O.A. Stoica, *Drept penal Partea specială*, Editura didactică și pedagogică, București, 1976, pag. 343, O. Loghin, A. Filipaș, *Drept penal, Partea specială*, Editura didactică și pedagogică, București, 1983, pag. 298-299; C. Stănescu, *Notă la decizia nr. 3601/1955 a Trib. Jud. Iași, L.P. nr. 6/1956*, pag. 718).

Procurorul nu indică care dintre modalități ar fi fost folosită în săvârșirea infracțiunii de uz de fals reținută în sarcina mea, însă prin referirea la acțiunea de „*aprobare a unor referate*” putem deduce că forma concretă este cea a *invocării* în cadrul referatelor a unor documente anterior falsificate.

În realitate, acțiunea de invocare – ca modalitate de săvârșire a infracțiunii de uz de fals – poate fi reținută în sarcina mea **numai dacă înscrisul prin care se invocă actul fals ar fi fost realizat de către subsemnat, fapt care nu este adevărat deoarece referatele de plată nu sunt realizate de către Președintele Consiliului Județean ci de către compartimentele de specialitate din cadrul Consiliului Județean (Direcția Tehnică, Direcția Economică) care întocmesc și semnează pentru realitatea celor consemnate în cuprinsul acestor. Rolul președintelui Consiliului Județean este de a aproba aceste referate prin simpla semnare a lor.**

Ca atare, dată fiind acțiunea de aprobare a unor referate ce se reține în sarcina mea este lesne de observat că nu există nicio invocare a unor pretinse înscrisuri false atâta timp cât prin aprobarea referatelor nu am adus nicio modificare conținutului acestora.

Cu prilejul acesta, reamintesc faptul că între atribuțiile de serviciu ale președintelui Consiliului Județean nu se află și verificarea faptică a realității documentelor emise de către aparatul propriu din subordine, acesta răspunzând pentru întocmirea actelor de verificare a realizării efective în teren a lucrărilor cuprinse în Proiectul de pietruire a drumurilor comunale.

În consecință, invocarea înscrisurilor pretins a fi false are loc la momentul în care este redactat referatul de plată de către funcționarii din cadrul direcțiilor de specialitate ale Consiliului Județean și nu în momentul în care referatul este aprobat, prin simpla semnare a acestuia, de către Președintele Consiliului Județean, a cărei decizie de aprobare este una de oportunitate și nu de legalitate. Precizez că decizia de a aproba un referat de plată se bazează pe faptul că împrejurările prezentate în cuprinsul referatului de plată sunt conforme cu realitatea, aceste referate fiind anterior certificate de către funcționarii care le întocmesc.

Astfel, pentru aceste motive, solicit instanței să constate gravele curențe în sesizarea instanței cu privire la infracțiunea de uz de fals prevăzută de art. 17 lit. c)

din Legea 78/2000 raportat la art. 291 C.pen. anterior, și având în vedere reținerea unei fapte generice în sarcina, fără probarea niciunui element al laturii obiective, cât și aspectele ce țin de răspunderea privind întocmirea și aprobarea referatelor de plată să dispună achitarea mea pentru această infracțiune.

În privința laturii subiective a infracțiunii de uz de fals, se impune ca instanța să constate lipsa acestui element constitutiv deoarece lipsește cu desăvârșire intenția, atât sub aspectul elementului intelectual cât și a celui volitiv.

Latura subiectivă se caracterizează prin săvârșirea faptei cu intenție directă și în vederea scopului special al producerii de consecințe juridice. Consecința acestui fapt este necesitatea ca **subiectul activ să cunoască caracterul fals al înscrisului pe care în folosește cât și dorința acestuia ca prin folosirea înscrisului să producă efecte juridice.**

Din punct de vedere al elementului intelectual al laturii subiective, se impunea ca procurorul să administreze probe din care să rezulte faptul că la momentul aprobării referatelor de plată a unor lucrări efectuate în realizarea Proiectului să fi cunoscut caracterul fals al documentelor ce stau la baza referatelor de plată, însă acest aspect nu rezultă din cuprinsul rechizitoriului. În lipsa menționării oricărui mijloc din probă din care să rezulte cunoașterea că referatele au fost întocmite în baza unor acte care constatau împrejurări nereale, procurorul procedează în mod nepermis, prezumând fără temei că ar exista acest element al intenției.

Se impunea a se arăta în ce mod aș fi ajuns la cunoștința faptului că lucrările ce urmau a fi plătite nu au fost realitate executate, atâta timp cât funcționarii desemnați să realizeze supravegherea în teren a executării lucrărilor au întocmit acte din care reiese că lucrările au fost executate, aceștia fiind și aceia care mai apoi au întocmit referatele prin care propuneau plata facturilor emise de societățile comerciale contractante. Reamintesc faptul că atribuțiile de serviciu ale Președintelui Consiliului Județean nu includ și verificarea concordanței actelor

emise de funcționarii din subordine cu realitatea din teren constând în stadiul de efectuare a lucrărilor.

Solicit instanței să constate că procurorul se contrazice în propriile sale acuzații prin aceea că, pe de o parte, îmi impută faptul că nu am procedat la supravegherea efectivă a realizării lucrărilor cuprinse în proiect și, pe de altă parte am cunoscut faptul că aceleași lucrări nu au fost executate. Deși acuzațiile procurorului sunt false din punct de vedere al existenței atribuțiilor de serviciu pretinse, se impune a observa carența de logică evidentă: imposibilitatea cunoașterii stadiului lucrărilor datorită nesupravegherii atrage și imposibilitatea cunoașterii faptului că actele ce atestau executarea acestor lucrări ar fi fost false. Considerăm că acest argument este deplin suficient pentru a proba lipsa elementului intelectual, în contextul acuzațiilor aduse împotriva mea prin punctul B din rechizitoriu.

În schimb, procurorul în mod fățiș nu invocă probele care contribuie la dovedirea nevinovăției mele sub aspectul săvârșirii acestei infracțiuni, omițând să explice în ce mod aș fi obținut avantaje materiale unor societăți comerciale dacă la momentul decembrie 2004 am demarat proceduri în vederea constituirii unei comisii de verificare a lucrărilor efectuate în teren și în lunile ce au urmat acestui moment am solicitat societăților returnarea sumelor de bani primite pentru lucrări neexecutate.

Din această împrejurare rezultă că doar la momentul decembrie 2004 am ajuns să cunosc că lucrările care au fost plătite în baza referatelor aprobate de subsemnatul nu s-au realizat în integralitatea lor. Cunoscând aceste împrejurări am luat măsuri efective care au dus la stornarea facturilor anterior plătite și recuperarea banilor plătiți către societățile executante, fapt ce dovedește buna mea credință în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu cât și faptul că anterior lunii decembrie 2004 nu am cunoscut stadiul real al lucrărilor efectuate.

În cazul în care aș fi cunoscut că lucrările nu ar fi fost realizate, în mod evident nu aș fi aprobat referatele de plată, aspect ce reiese din atitudinea mea de la

momentul în care mi s-a adus la cunoștință existența unor nereguli privind executarea efectivă a lucrărilor de pietruire atunci când am dispus formarea unei comisii de control care, analizând executarea în teren a lucrărilor a găsit nereguli cu privire la executarea mai multor contracte. Pentru aceste motive, la scurt timp s-au emis adrese către societățile contractante solicitându-se returnarea sumelor de bani plătite pentru lucrări care au fost neexecutate, dar au fost facturate de către societățile respective.

Din punct de vedere al elementului volitiv, este necesar ca subiectul activ să-și dorească ca prin folosirea înscrisului fals să se producă anumite consecințe juridice. Acest aspect este relevat de intenția calificată prin scop special a infracțiunii de uz de fals prevăzută de art. 291 C.pen. anterior. Există o legătură indisolubilă între situația premisă – existența unui înscris falsificat anterior – și intenția calificată, așa cum se arată și în literatura de specialitate: *„pentru ca intenția să întregască latura subiectivă a infracțiunii de uz de fals trebuie să fie îndeplinită cerința esențială ca folosirea să fie făcută în vederea producerii unei consecințe juridice* (n.n. sub. autorului). *Această cerință dă intenției caracterul de calificată și marchează persistența acesteia în sensul că ea se manifestă atât în folosirea materială a înscrisului, cât și la producerea urmării imediate ce decurge din atitudinea făptuitorului care pretinde să fie luat în considerație înscrisul fals în rezolvarea unui caz concret. Această cerință esențială este reflectarea situației premisă în conținutul constitutiv al infracțiunii”.* (V. Dongoroz, în V.Dongoroz, S. Kahane, I. Oancea ș.a. *Explicații teoretice ale Codului penal român*, vol IV, Editura Academiei RSR, București 1972, pag. 452).

Având în vedere lipsa elementului intelectual privind pretinsul caracter fals al unor înscrisuri ce se susține că ar sta la baza anumitor referate de plată a unor lucrări se impune a se constata și lipsa elementului volitiv al infracțiunii de uz de fals reținută în sarcina mea deoarece este de esența acestei infracțiuni cunoașterea aspectului ce reprezintă situația premisă – înscrisul fals – în caz

contrar nefiind posibilă existența intenției calificate deoarece subiectul activ nu poate urmări ceva ceea ce nici nu poate prevedea.

În concluzie, pentru toate aceste motive solicităm instanței să constate inexistența în materialitatea ei a infracțiunii de uz de fals prevăzută de art. 17 lit. c) din Legea 78/2000 raportat la art. 291 C.pen. anterior cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. anterior și să dispună în temeiul art. 396 alin. 5 C.pr.pen. raportat la art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen. achitarea mea pentru săvârșirea acestei infracțiuni.

IV. Infracțiunile reținute în sarcina mea la punctul C din rechizitoriu – achiziție „Căprioara”

S-a arătat în cuprinsul rechizitoriului la f. 109-110 că „Faptele învinuitului Oprișan Marian, care în calitate de președinte al Consiliului Județean Vrancea a redactat și utilizat o adresă pe care a înaintat-o Guvernului României și prin care a solicitat și obținut alocarea unor sume de bani din fondul de rezervă la dispoziția Guvernului, invocând pretexte nereale, după care a utilizat sumele de bani în alte scopuri față de destinația lor legală, obținând prin acest mod bunuri și foloase atât în favoarea FEDERALCOOP Vrancea, cât și în favoarea Consiliului Județean Vrancea cât și a sa personală, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de fals intelectual, uz de fals și utilizarea creditului în alte scopuri”.

1. Referitor la infracțiunea prevăzută de art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 289 C.pen. anterior.

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut în sarcina mea infracțiunea prevăzută de art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 289 C.pen. anterior.

În privința fondului acuzațiilor aduse împotriva mea, având în vedere că în rechizitoriu nu este descrisă fiecare faptă în parte, ci sunt descrise trei infracțiuni global, cu privire la infracțiunea de fals, apreciez că mi se reproșează *in concreto* redactarea adresei prin care am solicitat alocarea unor sume de bani din fondul de rezervă al Guvernului, invocând pretexte nelegale.

În realitate, infracțiunea de fals intelectual nu există, întrucât lipsește atât latura obiectivă, cât și cea subiectivă.

Este de prisos a sublinia că în rechizitoriu nu este indicată modalitatea concretă de comitere a acestei infracțiuni, respectiv dacă presupusa faptă a fost comisă printr-o acțiune (atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare) sau printr-o omisiune (omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări).

Pentru a sublinia inexistența laturii obiective a acestei infracțiuni, doresc să arăt că adresa emisă de Consiliul Județean Vrancea către Ministerul Administrației și Internelor nu atestă fapte sau împrejurări necorespunzătoare, ci dimpotrivă conține o solicitare de atribuire a unor sume din Fondul de rezervă bugetară, după cum urmează: 6 miliarde lei vechi pentru Consiliul Județean Vrancea, sumă ce urma să fie folosită la achiziția unor imobile pentru funcționarea serviciilor publice de interes județean și comunitar; 4 miliarde lei vechi pentru Consiliul local Răcoasa în vederea asfaltării DC 54 – Răcoasa – Verdea, comuna Răcoasa și 7 miliarde lei vechi pentru Consiliul municipal Focșani în vederea reabilitării sistemului de iluminat stradal în municipiul Focșani (f. 70 și f. 148 vol. 40 dosar U.P.).

S-a menționat prin raportul de constatare tehnico-științifică întocmit de specialistul DNA Tătaru Dumitru la f. 34 că: „*semnarea dresei transmise... fără a se menționa în mod real destinația acestuia*” ar atrage răspunderea mea pentru

această operațiune. În mod fals se susține prin raport deoarece destinația fondurilor solicitate era una clară. Menționăm că raportul menționat a fost contestat încă din faza de urmărire penală, iar concluziile cu privire la „persoanele responsabile” depășește atribuțiile unui specialist, intrând în sfera organelor de urmărire penală, lucru nepermis ce atrage invalidarea concluziilor exprimate de specialist.

Prin Hotărârea nr. 1793/28 octombrie 2004 s-a aprobat în parte cererea, în sensul că din Fondul de rezervă bugetară aflat la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2004 au fost alocate următoarele sume: 3 miliarde lei vechi către Consiliul Județean Vrancea, 5 miliarde lei vechi către municipiul Focșani și 2 miliarde lei vechi către comuna Răcoasa.

Această adresă a fost semnată de mine și de prefectul județului de la acea vreme, George Băeșu. **În cuprinsul acestei adrese nu au fost atestate fapte sau împrejurări necorespunzătoare, întrucât sumele alocate prin Hotărârea Guvernului nr. 1793/28 octombrie 2004 (f. 73 vol. 40 dosar U.P.) au fost utilizate în conformitate cu destinația specificată în adresa prin care s-a solicitat alocarea sumelor din fondul de rezervă al Guvernului.** Astfel, suma de 3.000.000.000 lei a fost utilizată pentru efectuarea unei plăți parțiale eferentă achiziției complexului „Căprioara”, deci suma a fost utilizată pentru achiziția de imobile, aspect ce rezultă indubitabil din cuprinsul facturii fiscale seria VN VDY, nr. 0034568 din data de 15.11.2004 (f. 168 vol. 40 dosar U.P.) și din cuprinsul ordinului de plată nr. 2791/18.11.2004 (f. 167 vol. 40 dosar U.P.) cu care a fost achitată suma înscrisă în factura menționată. **Acest aspect rezultă și din Adresa emisă de Ministrul Finanțelor Publice – Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vrancea nr. 2708/03.02.2006 care a evidențiat modalitatea de cheltuire a sumelor atribuite din Fondul de rezervă bugetară aflat la dispoziția Guvernului** (f. 395, vol. 40 dosar U.P.).

Fără a avea vreo legătură cu modalitatea de investire a sumelor de bani obținute de Consiliul Local al Municipiului Focșani și de Consiliul Local Răcoasa

prin Hotărârea nr. 1793/2004, arăt că din adresa menționată mai sus (nr. 2708/2006 aflată la f. 393, vol. 40 dosar U.P.) rezultă că sumele alocate au fost investite în conformitate cu cele specificate în adresa prin care au fost solicitate aceste sume (f. 70 și f. 148 vol. 40 dosar U.P.), respectiv pentru „mobilier urban” – ornamente de sărbători și pentru balastare drumuri, dovada fiind și de această dată ordinele de plată emise de aceste autorități publice locale.

În aceste condiții, vă rog să observați că adresa prin care au fost solicitate sumele din Fondul de rezervă bugetară aflat la dispoziția Guvernului nu a atestat fapte și împrejurări necorespunzătoare și a avut un caracter complet în sensul că a fost menționată destinația acelor sume în situația în care cererea se va aproba. Astfel, nu se poate vorbi despre existența laturii obiective, întrucât lipsește elementul material, respectiv acțiunea sau omisiunea incriminată prin art. 289 C.pen. anterior.

Referitor la latura subiectivă, infracțiunea de fals intelectual se comite cu intenție. Or, raportat la împrejurarea că nu am urmărit și nici realizat atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare și nici nu am omis inserarea unor date, se poate aprecia că **nu există nici latura subiectivă a infracțiunii.**

Pentru toate aceste motive, rog instanța să constate că fapta nu există, motiv pentru care în temeiul art. 396 alin. 5 și 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen., vă solicit să dispuneți achitarea mea pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 289 C.pen. anterior.

2. Referitor la infracțiunea prevăzută de art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 291 C.pen.

Nici cu privire la această infracțiune nu se arată în rechizitoriu ce fel de înscris am folosit (oficial ori sub semnătură privată), nu se indică nici dacă înscrisul

respectiv l-am folosit cunoscând că este fals și nici care sunt consecințele juridice ale folosirii unui astfel de înscris.

Apreciez că referitor la această infracțiune mi se reproșează utilizarea adresei prin care am solicitat atribuirea de fonduri din Fondul de rezervă bugetară aflat la dispoziția Guvernului.

Și cu privire la această infracțiune lipsește atât latura obiectivă cât și latura subiectivă.

Referitor la elementul material ce compune latura obiectivă și ce constă în folosirea unui înscris fals, arăt că aceasta nu poate exista, prin raportare la faptul că adresa în cauză nu este falsă, pornind de la elementele de fapt expuse atunci când am analizat infracțiunea de fals intelectual.

În ceea ce privește latura subiectivă a acestei infracțiuni, arăt că aceasta se săvârșește cu intenție directă calificată prin scopul special, respectiv producerea de consecințe juridice. Or, adresa pe care am folosit-o a fost întocmită cu bună-credință, mențiunile din cuprinsul acesteia fiind în conformitate cu adevărul, astfel că, sub nicio formă, nu am folosit un înscris cunoscând că este fals cu scopul producerii de consecințe juridice.

Pentru toate aceste motive, rog instanța să constate că fapta nu există, motiv pentru care în temeiul art. 396 alin. 5 și 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen., vă solicit să dispuneți achitarea mea pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 291 C.pen. anterior.

3. Referitor la infracțiunea prevăzută de art. art. 10 lit. c) din Legea nr. 78/2000

Conform dispozițiilor art. 10 lit. c) din Legea nr. 78/2000 constituie infracțiune, dacă este săvârșită în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de

bani, bunuri ori alte foloase necuvenite: „c) *utilizarea subvențiilor în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate, precum și utilizarea în alte scopuri a creditelor garantate din fonduri publice sau care urmează să fie rambursate din fonduri publice.*”

Elementul material în cazul acestei infracțiuni constă în utilizarea subvențiilor în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate sau utilizarea creditelor garantate din fonduri publice sau care urmează să fie rambursate din fonduri publice în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate. Cu alte cuvinte, incriminarea vizează situația în care destinația pe care o primesc fondurile acordate este alta decât cea dispusă de lege în condițiile unei subvenții sau cea dispusă în contractul de creditare în celălalt caz (*O.A. Sabău, Corupția și combaterea fenomenului prin mijloace juridice, Editura Universul Juridic, București, 2011, p.198.*). **Indiscutabil, în ceea ce mă privește este imperios necesar a stabili dacă sumele alocate prin Hotărârea nr. 1793/2004 din Fondul de rezervă bugetară aflat la dispoziția Guvernului (care se subscriu noțiunii de „subvenții”) au fost folosite în conformitate cu scopurile pentru care au fost acordate.**

Faptul că subvențiile obținute din Fondul de rezervă bugetară aflat la dispoziția Guvernului au fost folosite în scopurile pentru care au fost alocate, rezultă din împrejurarea că destinația sumelor menționată în adresa prin care acestea au fost solicitate este identică cu destinația sumelor obținute prin subvenții și menționate în Adresa emisă de Ministrul Finanțelor Publice – Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vrancea nr. 2708/03.02.2006 (f. 395, vol. 40 dosar U.P.).

Astfel, prin adresa de la f. 70 și f. 148 vol. 40 dosar U.P. a fost solicitată alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară, după cum urmează: 6 miliarde lei vechi pentru Consiliul Județean Vrancea, sumă ce urma să fie folosită la **achiziția unor imobile** pentru funcționarea serviciilor publice de interes județean și comunitar; 4 miliarde lei vechi pentru Consiliul local Răcoasa în vederea **asfaltării**

DC 54 – Răcoasa – Verdea, comuna Răcoasa și 7 miliarde lei vechi pentru Consiliul municipal Focșani în vederea reabilitării sistemului de iluminat stradal în municipiul Focșani.

În Adresa emisă de Ministrul Finanțelor Publice – Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vrancea nr. 2708/03.02.2006 se arată că sumele alocate au fost utilizate astfel: 1. Consiliul Județean Vrancea a folosit suma subvenționată pentru achiziția de imobile pentru deservirea serviciilor publice comunitare, achitată prin OP nr. 279/18.11.2004 către beneficiarul Federalcoop Vrancea; Consiliul Municipiului Focșani a utilizat suma subvenționată pentru achiziționarea „Mobilier urban” (ornamente de sărbători) achitată prin O.P.nr. 2023/19.11.2004 către S.C. Luxten Lightning Company S.A. București, iar Consiliul Local Răcoasa a utilizat suma alocată pentru balastare drumuri și a fost achitată prin O.P. nr. 1493/23.12.2004 către S.C. Vega 93 S.R.L. Galați.

Aceste achiziții au fost efectuate după rectificarea bugetului județului Vrancea, al bugetului local al Municipiului Focșani și al bugetului local al Comunei Răcoasa.

Astfel, la f. 92 vol. 40 dosar U.P. se regăsește HCJ nr. 100 din 12 noiembrie 2004 privind rectificarea bugetului județului Vrancea pe anul 2004, iar la f. 421-422 vol. 40 dosar U.P. se află anexa nr. 14 la hotărâre. În această anexă la poziția 30 este menționată *„Achiziție imobile pentru deservirea Serviciilor publice județene și comunitare”*, fiind menționată suma subvenționată prin Hotărârea Guvernului nr. 1793/2004.

La f. 448 vol. 40 dosar U.P. se află Hotărârea Consiliului Local privind aprobarea rectificării bugetului local al municipiului Focșani pe anul 2004, care a inclus și suma de 5 miliarde de lei vechi folosită pentru achiziționarea mobilierului urban – ornamente sărbători. Acest înscris se coroborează și cu declarația martorului **Bacinschi Decebal Gabriel** din faza de urmărire penală (f. 377 vol. 40 dosar U.P.): *„Precizez că a existat hotărârea Consiliului local Focșani nr. 110/2004 prin care*

s-au prevăzut măsuri de înfrumusețare a municipiului cu ocazia sărbătorilor de iarnă (...) Suma de 5 miliarde a fost virată către S.C. Luxten Lightning Company S.A. București de la care au fost achiziționate ornamentele electrice de iluminat”.

La f. 397 vol. 40 dosar U.P. se regăsește HCL Răcoasa nr. 28 din 8 noiembrie 2004 prin care s-a rectificat bugetul local al comunei Răcoasa conform anexei de la f. 398 vol. 40 dosar U.P., unde este menționată introducerea sumei subvenționate în vederea reabilitării de drumuri și poduri. Prezintă relevanță în acest sens declarația martorului Găman Gheorghe din faza de urmărire penală care a declarat la f. 460 vol. 40 dosar U.P.: „Pe parcursul anului 2004, pe raza comunei Răcoasa era în derulare un program de alimentare cu apă a localității (...). Pe parcursul lucrărilor cei de la Vega au spus faptul că nu pot intra cu utilajele până la locul de execuție a lucrărilor, întrucât drumul este prost și este necesară pietruirea acestuia (...) Precizez că cei de la Vega au pietruit acel drum, motiv pentru care eu am semnat ordinul de plată pentru suma de 2 miliarde lei, bani virați în conturile societății gălățene (...). Precizez că cei de la Vega nu aveau posibilitatea să realizeze proiectul aducțiunii de apă în situația în care nu pietruiau acel drum, întrucât utilajele nu puteau trece pe acolo”.

4. Referitor la art. 13 ind. 2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 ind. 1 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. (punctul C din rechizitoriu), arăt următoarele:

În rechizitoriu s-a reținut, în esență, că „fapta învinuitului Opreșan Marian care, în calitate de președinte al Consiliului Județean Vrancea și ordonator principal de credite, a inițiat negocierile și achiziționarea complexului „Căprioara”, fără o hotărâre a Consiliului Județean Vrancea și fără a urma procedurile legale privind studierea, analizarea și verificarea oportunității și

legalității investiției, după care a acceptat efectuarea de plăți de către învinuiții Diaconu Mircea și Teodorescu Valeria din Bugetul Consiliului Județean Vrancea, prin aceasta reușind să obțină un avantaj patrimonial, atât în folosul Federalcoop Vrancea, cât și în favoarea Consiliului Județean Vrancea, cât și a sa personală, prin punerea în valoare a terenurilor aflate în proximitatea complexului turistic întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu” (f. 110 din rechizitoriu).

a) Cu privire la inițierea negocierilor și achiziționarea Complexului Căprioara fără o hotărâre a Consiliului Județean Vrancea

Această afirmație din rechizitoriu nu își găsește corespondent în materialul probator de la dosarul cauzei. Mai mult, înscrisurile existente la dosar contrazic această afirmație.

În primul rând, *negocierea prețului de vânzare-cumpărare* al complexului Căprioara nu impune existența unei hotărâri a Consiliului Județean în acest sens, neexistând nici o prevedere legală care să impună acest lucru.

Mai mult, conform art. 114 din Legea nr. 215/2001 în forma în vigoare la nivelul anului 2004 „*Președintele consiliului județean reprezintă județul în relațiile cu celelalte autorități publice, cu persoanele fizice și juridice române și străine, precum și în justiție*”.

Coroborând cele două împrejurări, respectiv absența unei prevederi legale privind negocierile desfășurate în vederea achiziționării unui imobil (care nu sunt obligatorii) precum și dispoziția legală cuprinsă în art. 114 din Legea nr. 215/2001, rezultă că încheierea la data de 09.11.2004 a procesului-verbal de negociere a vânzării directe a activului „Complex turistic și de agrement Căprioara” la data de 09.11.2004 este legală.

Referitor la „*achiziția*” complexului Căprioara sunt relevante o serie de înscrisuri pe care le vom prezenta în ordine cronologică, după cum urmează:

- a) La data de 19.10.2004 a fost înregistrată cererea privind alocarea sumei de 6 miliarde de lei vechi din Fondul de rezervă bugetară aflat la dispoziția Guvernului, sumă necesară CJ Vrancea în vederea achiziției unor imobile pentru funcționarea serviciilor publice de interes județean și comunitar (f. 148 vol. 40 dosar instanță);
- b) La data de 28.10.2014 a fost adoptată HG 1973/2004 privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară aflat la dispoziția Guvernului, prin care s-a alocat CJ Vrancea suma de 3 miliarde de lei vechi (f. 73 vol. 40 dosar U.P.);
- c) La data de 09.11.2004 a avut loc negocierea prețului pentru complexul Căprioara (f. 87 vol. 40 dosar U.P.);
- d) La data de 12.11.2004 a fost adoptată Hotărârea CJ Vrancea nr. 100/12.11.2004 privind rectificarea bugetului propriu al județului Vrancea și a instituțiilor de sub autoritatea sa pe anul 2004 (f. 92-96 vol. 40 dosar U.P.)
- e) La data de 15.10.2004 a fost încheiat antecontractul de vânzare-cumpărare dintre FEDERALCOOP și Consiliul Județean Vrancea privind Complexul Căprioara (f. 120-122)
- f) La data de 18.11.2004 este achitat o parte din prețul complexului Căprioara prin O.P. nr. 2791/18.11.2004 (f. 167 vol. 40 dosar U.P.)
- g) La data de 19.11.2004 a fost încheiat procesul-verbal de predare primire privind complexul Căprioara (f. 97-98 vol. 40 dosar U.P.)
- h) La data de 21.11.2006 a fost adoptată Hotărârea nr. 116 a CJ Vrancea prin care am fost împuternicit să semnez în formă autentică contractul de vânzare-cumpărare a complexului – adoptată cu votul a 2/3 din membrii consiliului județean, cvorum suicient pentru adoptarea de

hotărâri privind patrimoniul județului Vrancea (f. 304 vol. 4 dosar instanță)

- i) La data de 05.09.2007 a fost încheiat în formă autentică contractul de vânzare-cumpărare privind același obiectiv (f. 309 vol. 4 dosar instanță). **La această dată Complexul Căprioara a intrat în proprietatea Consiliului Județean Vrancea, operând transferul de proprietate de la FEDERALCOOP.**

În esență, după alocarea sumei de 3 miliarde din Rezerva bugetară aflată la dispoziția Guvernului, sumă alocată pentru achiziții de imobile, a fost încheiat procesul-verbal de negociere cu privire la complexul Căprioara. Ulterior, la data de 10.11.2004 a fost redactat un antecontract de vânzare-cumpărare cu privire la același complex, antecontract care a fost expediat către FEDERALCOOP Vrancea și primit de această societate la data de 15.11.2004, primind numărul de înregistrare 2323/15.11.2004. În această situație se pune problema momentului și locului încheierii antecontractului de vânzare-cumpărare.

Codul civil de la acea vreme nu conținea nici o dispoziție care să reglementeze această chestiune, doctrinar fiind avansate două teorii: *teoria emisiunii acceptării* – conform căreia locul și momentul încheierii contractului este cel unde acceptantul se află la momentul la care acceptă oferta – și *teoria recepției* – conform căreia contractul se consideră încheiat doar la momentul recepționării acceptării ofertei (D. Chirică, Contractele speciale civile și comerciale, vol. I, Editura Rosetti, 2005, p. 153). Practica și doctrina și-au însușit cu preponderență teoria recepției, însă indiferent de teoria acceptată, **contractul nu poate fi niciodată încheiat la momentul expedierii ofertei, ci cel mai devreme la momentul la care este receptată această ofertă (în cazul de față la data de 15.11.2004) sau cel mai târziu la data transmiterii acceptării de către primitorul ofertei. Astfel, antecontractul de vânzare-cumpărare a fost încheiat la momentul întâlnirii**

voinței părților, care nu a putut avea loc mai devreme de data de 15.11.2004. Acest aspect este deosebit de relevant în prezenta cauză, deoarece la data de 12.11.2004 a fost adoptată Hotărârea CJ Vrancea nr. 100/12.11.2004 privind rectificarea bugetului propriu al județului Vrancea și a instituțiilor de sub autoritatea sa pe anul 2004 (f. 92-96 vol. 40 dosar U.P.). În anexa 14 a hotărârii nr. 100/2004, denumită „Lista utilajelor, dotărilor și a altor cheltuieli de investiții pe anul 2004 – Cap. 51.02 – Autorități Publice”, la punctul 30 se regăsește secțiunea „Achiziție imobile pentru deservirea Serviciilor Publice județene și comunitare” fiind indicată suma de 3 miliarde, sumă alocată prin HG 1793/2004.

În acest context, vă rog să observați că antecontractul de vânzare-cumpărare din data de 15.11.2004 a fost încheiat după adoptarea Hotărârii CJ Vrancea nr. 100/2004, care privea rectificarea bugetului local pe anul 2004, existând mențiune expresă privitoare la achiziția de imobile în anexa 14 a hotărârii. Astfel acuzația din rechizitoriu este contrazisă de înscrisurile existente la dosarul cauzei.

Din descrierea făcută în rechizitoriu la f. 98-101 ar rezulta că antecontractul privind complexul Căprioara ar fi fost semnat sub protecția clandestinității. Pentru a ajunge la această concluzie, procurorul a arătat că acei consilieri județeni „*audiați în calitate de martori, au arătat că niciodată nu au știut despre ce este vorba și niciodată nu s-a discutat în consiliul județean efectuarea unei asemenea achiziții*” (f. 98 din rechizitoriu). În acest sens au fost invocate declarațiile martorilor Oprea Ion, Mircea Dragoș Valentin, Lambrino Eduard și Băeșu George. Declarațiile martorilor enumerați în rechizitoriu sunt declarații interesate și sunt contrazise de înscrisurile existente.

În esență, doresc să subliniez faptul că Hotărârea nr. 100/2004 a fost adoptată cu respectarea dispozițiilor legale cuprinse în 104 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 215/2001 (forma în vigoare la data adoptării hotărârii) privind aprobarea bugetului

propriu al județului¹; art. 56 alin. 4 din Legea nr. 215/2001 privind avizarea proiectelor de hotărâre de către comisiile de specialitate². Deopotrivă, au fost respectate prevederile cuprinse în Regulamentul de Organizare și Funcționare a Consiliului Județean Vrancea: art. 46 privind inițierea proiectelor de hotărâri³; art. 48 alin. 1 privind obligativitatea comunicării proiectelor de hotărâri privitoare la buget tuturor consilierilor⁴.

Astfel, cu respectarea dispozițiilor legale mai sus invocate, arăt că la baza Hotărârii CJ Vrancea nr. 100/2004 a stat proiectul de hotărâre și un număr de 20 de anexe în cuprinsul cărora au fost detaliate toate cheltuielile. Acest proiect împreună cu anexele acestuia au fost analizate și semnate/avizate pentru legalitate de către secretarul județului, fără confirmarea de legalitate, documentele neputând fi prezentate spre dezbatere consilierilor județeni potrivit art. 117 din Legea 215/2001. Documentele aferente proiectului Hotărârii CJV nr. 100/2004, au fost înmânate consilierilor județeni cu 5 zile înainte de data ședinței, or potrivit regulamentului de organizare și funcționare și a dispozițiilor legale în vigoare, în ședințele de comisii de specialitate în care consilierii se întrunesc înaintea ședinței ordinare, se dezbate proiectele și se solicită aparatului de specialitate sau conducerii, lămuriri suplimentare cu privire la cele propuse în proiecte sau modificarea efectivă a acestora.

¹ Art. 104 alin. 1 lit. e) din legea nr. 215/2001: (1) Consiliul județean, ca autoritate deliberativă a administrației publice locale constituită la nivel județean, îndeplinește următoarele atribuții principale: (...)

e) aprobă bugetul propriu al județului, împrumuturile, virările de credite și modul de utilizare a rezervei bugetare; aprobă contul de încheiere a exercițiului bugetar; stabilește impozite și taxe, precum și taxe speciale, în condițiile legii; hotărăște repartizarea pe comune, orașe și municipii a cotei din sumele defalcate din unele venituri ale bugetului de stat sau din alte surse, în condițiile legii (s.n.)

² Art. 56 alin. 4 din legea nr. 215/2001: (1) După constituire consiliul local își organizează comisii de specialitate, pe principalele domenii de activitate.

(4) Comisiile de specialitate analizează și avizează proiectele de hotărâre din domeniul lor de activitate.

³ Art. 46 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Județean Vrancea: Proiectele de hotărâri sunt inițiate de președintele consiliului județean și de consilieri.

⁴ Art. 48 alin. 1 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Județean Vrancea: proiectele de hotărâre privitoare la buget se comunică tuturor consilierilor.

Mai mult, a fost întocmit de către mine, în calitate de președinte al CJ Vrancea, Raportul privind rectificarea bugetului propriu al județului Vrancea și instituțiilor de sub autoritatea sa, pe anul 2004, făcând referire în cuprinsul acestuia inclusiv la actul normativ prin care erau alocate sume unității administrativ teritoriale Vrancea pentru achiziții imobile. Or, nu pot fi primite afirmațiile că nu s-a știut de achiziția de imobil atâta timp cât, atât în Hotărârea de Guvern cât și în anexa la buget era specificată destinația sumelor.

Astfel, comisiile I, II, III și IV din cadrul Consiliului Județean Vrancea (reiterăm, formate din consilieri județeni în funcție) au avizat favorabil proiectul de hotărâre privind rectificarea bugetului propriu al județului Vrancea și instituțiilor de sub autoritatea sa, pe anul 2004. La baza avizului emis de cele 4 comisii au stat: proiectul de hotărâre și anexele acestuia, raportul președintelui CJ Vrancea; H.G. nr. 1671/2004, H.G. nr. 1735/2004 și H.G. 1793/2004. Învederăm că un proiect de hotărâre nu poate fi dezbătut și votat în lipsa avizelor comisiilor de specialitate și a semnării de către secretarul general al județului care, conform legii, trebuie să aibă studii juridice. Ca atare este mincinoasă afirmația procurorului că nu s-au întocmit avizele necesare pentru adoptarea HCJ 100/2004, acestea fiind întocmite de comisiile de specialitate din cadrul CJ Vrancea.

Astfel, întreaga documentație care a stat la baza proiectului de hotărâre privind rectificarea bugetului la nivelul anului 2004 a fost prezentată în mapa consilierilor, care erau obligați să ia cunoștință de conținutul acesteia pentru a putea exprima un vot în cunoștință de cauză. Ca atare, este mincinoasă afirmația procurorului prin care sugerează că consilierii județeni nu cunoșteau problema achiziționării complexului Căprioara.

Având în vedere modalitatea în care a fost adoptată Hotărârea CJ Vrancea nr. 100/2004, cu respectarea tuturor dispozițiilor legale în materie, declarațiile date de anumiți consilieri (care provin din partide aflate pe o poziție de adversitate politică cu partidul din care provin eu), sunt declarații interesate și părtinitoare.

Faptul că declarațiile consilierilor din partea PNL și PD sunt pătinitoare rezultă și din declarația martorei Sava Viorica (f. 120 vol. 3 dosar instanță): „*La întrebarea instanței dacă îmi amintesc ca în ședința din 12 noiembrie au existat voci ale consilierilor din opoziție contrare opiniei consilierilor PSD răspund că întotdeauna când se discuta în plenul consiliului iar consilierii PSD majoritari aveau o anumită poziție (inclusiv când era vorba de repararea defecțiunilor la rețeaua de apă ale vreunei comune) consilierii din opoziție votau împotriva sau aveau comentarii. Din câte îmi amintesc în 12 noiembrie 2004 nu a existat o astfel de poziție strict cu privire la rectificarea de buget însă cred că această atitudine s-a manifestat în legătură cu alte puncte din ordinea de zi*”.

Astfel, martorul **Oprea Ion** a arătat în declarația din faza de urmărire penală (f. 350-351 vol. 40 dosar U.P.) „*problema achiziționării de către Consiliul județean Vrancea a complexului Căprioara arăt că această problemă nu a fost dezbătută cu nici o ocazie în cadrul dezbaterilor din Consiliul Județean, nici în cadrul comisiei de specialitate buget-finanțe și nici în plenul Consiliului județean (...) Cu ocazia ședinței extraordinare a Consiliului județean Vrancea din 12 noiembrie 2004, în cadrul anexei nr. 14, la poziția 30, se preciza doar achiziție imobil pentru deservirea Serviciilor publice județene și comunitare în sumă de 3 miliarde*”

Mențiunea privitoare la lipsa avizării din partea comisiei buget-finanțe a Consiliului județean este contrazisă de Raportul de vizare încheiat la data de 12.11.2004 în ședința de lucru a comisiei I – Studii, prognoze economico-sociale, buget, finanțe și administrarea domeniului public și privat la județului (f. 81 din dosarul parafat și sigilat ce conține 172 file, aferent adoptării HCJ 100/2004). Referitor la împrejurarea că nu s-a pus în discuție achiziționarea complexului Căprioara, martorul a arătat că a avut cunoștință despre rectificarea bugetară privind achiziționarea de imobile, fiind menționată și suma în anexa 14, punctul 30 atașată proiectului de hotărâre. Or, nu există nici o dispoziție legală care să prevadă punerea în discuția părților a tuturor punctelor din anexe, aceștia având

la dispoziție în mapă proiectul de hotărâre împreună cu toate anexele acestuia. În faza de judecată (f. 60 vol. 3 dosar instanță) martorul a arătat: „*Nu îmi aduc aminte dacă în cursul lunii noiembrie 2004 am participat sau nu la vreo ședință a Consiliului Județean în care să se fi discutat necesitatea achiziționării unor imobile pe fondul rectificării bugetare. Deși am fost și membru (fără funcție de conducere) în comisia buget finanțe nu îmi aduc aminte să mă fi pronunțat vreodată asupra necesității unor finanțări în legătură cu Complexul Căprioara*”. Martorul a mai arătat că nu se pronunță asupra oportunității achiziției și totodată a mai arătat că a ocupat funcțiile publice fiind promovat de PNL și PD.

Declarația martorului **Mircea Dragoș Valentin** din faza de urmărire penală (f. 353-353 vol. 40 dosar U.P.) este similară cu declarația martorului Oprea Ion din faza de urmărire penală, în sensul că achiziționarea complexului Căprioara nu a fost dezbătută în nici în comisia de specialitate buget-finanțe și nici în plenul Consiliului județean. În faza de judecată, martorul, după ce i-a fost citită declarația din faza de urmărire penală a declarat că nu-și aduce aminte de vreo discuție în cadrul comisiei Buget-Finanțe (f. 59 vol. 3 dosar instanță).

Martorul **Lambrino Eduard** a arătat în faza de urmărire penală este similară celor de mai sus, adăugând în plus că „*s-a discutat despre aprobarea unei rectificări bugetare, având ca obiect sume de bani ce urmau să fie folosite pentru achiziționarea de obiecte de inventar*”. Acest aspect corespunde adevărului, însă trebuie subliniat că **nu există nici o legătură între obiectele de inventar din cadrul Hotărârii CJ Vrancea nr. 100/2004 și încheierea antecontractului de vânzare-cumpărare ce a avut ca obiect complexul Căprioara. În realitate, astfel cum am arătat mai sus, în anexa 14, punctul 30 atașată hotărârii a fost menționată achiziționarea de imobile. Se impune această mențiune, deoarece prin rechizitoriu se acreditează ideea că achiziționarea de imobile din banii obținuți din Fondul de rezervă bugetară aflat la dispoziția Guvernului a fost inclusă în categoria de „*obiecte de inventar*”. Or, astfel cum am mai arătat a existat o**

poziție distinctă pentru achiziția de imobile în anexa 14 al proiectul de hotărâre. Martorul a mai precizat că în opinia lui achiziționarea complexului mi-ar fi profitat mie, deoarece atât eu cât și alte persoane apropiate dețineam teren în zonă.

În faza de judecată martorul **Lambrino Eduard** (f. 94 vol. 3 dosar instanță) a arătat: *„Eu personal am avut un vot împotriva aprobării bugetului general și implicit împotriva achiziționării acestui complex. Aceasta deoarece noi am considerat că era nevoie de elaborarea unui proiect de hotărâre de consiliu cu acest obiect, proiect care ar fi trebuit, potrivit prevederilor Legii 125/2001, să fie discutat în comisiile de specialitate și votat în plen. Însă la acel moment nu s-a întâmplat astfel ci, pur și simplu achiziția a fost inclusă la unul din capitolele bugetului de venituri și cheltuieli”*. Referitor la împrejurarea conform căreia achiziția mi-ar fi profitat mie prin sporul de valoare adus terenurilor deținute de mine sau apropiați, martorul a arătat: *„Este adevărat că am afirmat că achiziționarea respectivului imobil i-ar putea profita inculpatului Oprișan prin sporul de valoare al terenului din vecinătate, însă eu nu am cunoscut și nu cunosc date concrete cu privire la situația vecinătăților complexului respectiv”*.

Referitor la aspectul învederat de martor conform căruia ar fi fost necesară o hotărâre distinctă, voi face precizările necesare atunci când voi analiza legalitatea achiziționării complexului Căprioara. Arăt că în cuprinsul niciunui act normativ nu se precizează necistatea adoptării unei hotărâri distibincte și separate pentru fiecare achiziție publică. De asemenea reiese faptul că **martorul Lambrino Eduard a știut că prin HCJ 100/2004 urma să se aprobe plata ratelor privind achiziționarea Complexului Căprioara**, deși a ascuns acest aspect în declarația sa din faza de urmărire penală.

Martorul **Seciu Romeo** a declarat în faza de urmărire penală (f. 356-358 vol. 40 dosar U.P.) de o manieră identică cu martorul Lambrino Eduard, perpetuând confuzia referitoare la faptul că sumele înscrise în anexele proiectului de hotărâre pentru achiziționarea obiectelor de inventar au fost folosite pentru achitarea primei

rate aferente antecontractului de vânzare-cumpărare având ca obiect complexul Căprioara, aspect contrazis de înscrisurile menționate anterior.

În faza de judecată martorul și-a menținut declarația privitoare la includerea achiziției complexului Căprioara la capitolul „obiecte de inventar”.

Sava Viorica a arătat în declarația din faza de urmărire penală (f. 359-362 vol. 40 dosar U.P.): *„În cadrul ședinței CJ Vrancea din 12 noiembrie 2004 s-a discutat despre aprobarea unei rectificări bugetare având ca obiect sume de bani ce urmau să fie folosite pentru achiziționarea de obiecte de inventar, dar și pentru imobile. Nu se specifică însă în nici un document despre ce imobile era vorba. Președintele a explicat că este necesară achiziționarea de imobile pentru ca acestea să poată fi folosite la garantarea unor credite bancare de care consiliul avea nevoie pentru desfășurarea normală a activității. Având în vedere problematica ședinței (cea de rectificare bugetară), nici un consilier nu a pus întrebări legate de natura ori identitatea imobilelor ce urmau să fie achiziționate (...) Consider că în cadrul Consiliului Județean Vrancea dezbaterile decurg într-un mod democratic și sunt conduse de către președintele acesteia de o manieră corespunzătoare, prin respectarea opiniilor consilierilor și printr-o procedură de vot corectă și legală”.*

În faza de judecată martora **Sava Viorica** a subliniat de ce nu se impunea cu acea ocazie identificarea imobilelor ce urmau a fi achiziționate prin raportare la procedura rectificării bugetare: *„La întrebarea instanței, dacă în ședința din 12 noiembrie 2004 a plenului CJ Vrancea, în care s-a discutat despre aprobarea unei rectificări bugetare s-a vorbit în mod generic și despre achiziționarea unor clădiri, răspund că da, s-a vorbit despre o achiziție de imobile fără ca acestea să fie indicate exact. Aceasta, deoarece de fiecare dată când era pusă în discuție o rectificare de buget obiectivul alocării sumelor era determinat generic urmând ca ulterior să fie individualizat și parcurse toate etapele legale pentru realizare investiției”.*

Nedelcu Georgeta a arătat în declarația din faza de urmărire penală (363-364 vol. 40 dosar U.P.) că în ședința CJ Vrancea din 12 noiembrie 2004 nu s-a discutat despre achiziționarea complexului Căprioara. A menționat că la una din pozițiile anexei se făcea vorbire despre o sumă de bani alocată pentru achiziții, însă nu mai reține despre ce fel de achiziții era vorba.

Având în vedere declarațiile martorilor de mai sus, membri ai partidelor politice aflate în opoziție, vă rog mai întâi să observați subiectivismul acestor declarații, iar mai apoi să observați împrejurarea că cele declarate de aceștia au fost contrazise de înscrisurile aflate la dosarul cauzei.

După ce a fost încheiat antecontractul de vânzare-cumpărare din data de 15.11.2014 având ca obiect complexul Căprioara la data de 21 noiembrie 2006 a fost adoptată Hotărârea nr. 116 privind *„împuternicirea domnului Marian Oprișan, Președintele Consiliului Județean Vrancea, să semneze contractul de vânzare-cumpărare, în formă autentică, a Corpului de clădiri situat în comuna Vânători, județul Vrancea”*. La baza acestei hotărâri au stat referatul comun al Direcției Economice și Direcției Administrație Publică și Juridică ale Consiliului Județean Vrancea, înregistrat sub nr. 2960/13.11.2006; antecontractul de vânzare-cumpărare; avizul Comisiei IV – respectarea drepturilor, a libertății cetățenilor, protecție și asistență socială, astfel că hotărârea a fost adoptată cu respectarea dispozițiilor legale în materie, respectiv Legea nr. 215/2001 în vigoare la data adoptării hotărârii.

Ulterior, a fost încheiat contractul de vânzare- cumpărare în formă autentică în fața Biroului Notarului Public Ivan și înregistrat la CJ Vrancea sub nr. 8582/05.09.2007.

În concluzie, vă rog să observați că încheierea antecontractului de vânzare-cumpărare din data de 15.11.2011 privind complexul Căprioara a fost făcută în baza HCJ Vrancea nr. 100/2004, iar contractul de vânzare-cumpărare în formă autentică a fost încheiat în baza HCJ 116/2006 (adoptată cu votul a

2/3 din numărul consilierilor județeni, cvorum suficient privind adoptarea de hotărâri privind modul de administrare a patrimoniului județului Vrancea) prin care am fost împuternicit să semnez acel contract. Astfel, acuzația din rechizitoriu conform căreia achiziția complexului s-a făcut în lipsa unei hotărâri a CJ Vrancea este lipsită de suport probator.

b) Cu privire la împrejurarea că nu am urmat procedurile legale privind studierea, analizarea și verificarea oportunității și legalității investiției

Cu privire la legalitatea investiției, doresc să subliniez *ab initio* că aceasta a fost făcută cu respectarea dispozițiilor cuprinse în art. 125 alin. 1 din Legea nr. 215/2001: „*Consiliile locale și consiliile județene hotărăsc ca bunurile ce aparțin domeniului public sau privat, de interes local sau județean, după caz, să fie date în administrarea regiilor autonome și instituțiilor publice, să fie concesionate ori să fie închiriate. Acestea hotărăsc cu privire la cumpărarea unor bunuri ori la vânzarea bunurilor ce fac parte din domeniul privat, de interes local sau județean, în condițiile legii”.* Conform prevederilor art. 8 alin. 1 lit. f) din OUG nr. 60/2001 privind achizițiile publice, cumpărarea sau închirierea de terenuri, clădiri existente, ori alte bunuri imobile nu se supune prevederilor acestui act normativ, ci prevederilor Legii nr. 215/2001 privind administrația publică locală și are la bază acordul dat de consiliu local/județean în acest sens.

Relevante pentru a putea aprecia legalitatea achiziției sunt și dispozițiile prevăzute de OUG nr. 45/2003 privind finanțele publice (în vigoare la nivelul anului 2004). Astfel, art. 42 alin. 2 lit. a) și alin. 3 din OUG 45/2003 obligă ca structura programelor de investiții publice locale să fie într-o anumită formă, prevăzând ca “*achiziția de imobile*” trebuie să fie trecută la poziția globală “*alte*

cheltuieli”, în anexa distinctă, și care se aproba de consiliul județean o dată cu bugetul local⁵.

Or, în acord cu dispozițiile legale mai sus invocate, cumpărarea complexului Căprioara s-a făcut în baza a două hotărâri adoptate de CJ Vrancea, respectiv HCJ 100/2004 și HCJ 116/2006, ambele hotărâri fiind contrasemnate, pentru legalitate, de către secretar, în conformitate cu art. 109 alin. 2 din Legea nr. 215/2001 *„Hotărârile se semnează de președinte sau, în lipsa acestuia, de vicepreședintele consiliului județean care a condus ședința și se contrasemnează pentru legalitate de secretarul general al județului”*.

Se mai arată în cuprinsul rechizitoriului (f. 100), pe de o parte că în mod nereal s-a consemnat în minuta ședinței că HCJ 100/2004 a fost adoptată cu 33 de voturi pentru, când, în realitate, au fost exprimate 21 de voturi pentru și 12 împotriva, cum corect se menționează în stenograma ședinței Consiliului Județean Vrancea. Pe de altă parte, se arată că HCJ 100/2004 a fost adoptată nelegal, întrucât *„investițiile făcute în achizițiile de imobile se adoptă cu votul a două treimi din numărul consilierilor”*.

Amintim faptul că acest aspect a fost avut în vedere și de raportul de constatare tehnico-științifică întocmit de specialistul DNA Tătaru Dumitru, cu toate că aceste aspecte țin de domeniul juridic și nu pot face obiectul unei lucrări științifice – raport de constatare. În același mod, nu puteau face obiectul constatării și elemente de fapt precum dezbaterile care au avut loc în cadrul Consiliului Județean Vrancea

⁵ Art. 42 din OUG. Nr. 45/2003:

Structura programelor de investiții publice locale

(2) Poziția globală "alte cheltuieli de investiții" cuprinde următoarele categorii de investiții:

a) achiziții de imobile; (...)

(3) Cheltuielile de investiții prevăzute la alin. (2) se detaliază în anexă distinctă de către ordonatorul principal de credite, pe bază de note de fundamentare, care vor cuprinde elemente referitoare la necesitatea, oportunitatea și alți indicatori caracteristici unor asemenea investiții, și se aprobă de consiliul local, județean și Consiliul General al Municipiului București, după caz, o dată cu bugetul local.

privind achiziția Complexului Căprioara precum și modul în care s-a adoptat rectificarea bugetului județului, prin acestea specialistul arogându-și atribuții de organ de urmărire penală, fapt inadmisibil.

În mod greșit a reținut procurorul că HCJ 100/2004 a fost adoptată cu un număr insuficient de voturi. În conformitate cu art. 46 alin. 3 din Legea nr. 215/2001 (forma în vigoare la momentul adoptării hotărârii) prevedea: „**Hotărârile privind bugetul local, precum și cele prin care se stabilesc impozite și taxe locale se adoptă cu votul majorității consilierilor în funcție. Dacă bugetul local nu poate fi adoptat după două ședințe consecutive, care vor avea loc la un interval de cel mult 7 zile, activitatea se va desfășura pe baza bugetului anului precedent până la adoptarea noului buget local, dar nu mai târziu de 30 de zile de la data intrării în vigoare a legii bugetului de stat**”. Menționez că textul este aplicabil și hotărârilor consiliilor județene având în vedere că art. 110 din Legea nr. 215/2001 prevede expres acest lucru: *“Dispozițiile art. 43, art. 45–54 și art. 56 se aplică în mod corespunzător”*. **Or, în prezenta cauză ceea ce s-a votat în cadrul ședinței din data de 12 noiembrie 2004 a fost rectificarea bugetului propriu al județului și al instituțiilor de sub autoritatea Consiliului Județean Vrancea pe anul 2004. Astfel, rezultă cu puterea evidenței că HCJ 100/2004 a fost adoptată cu respectarea dispozițiilor cuprinse în art. 46 alin. 3 din Legea nr. 215/2001, fiind exprimate 21 de voturi pentru din totalul de 33 consilieri.**

Ceea ce s-a menționat în minuta ședinței întocmită de Toader Ghețu a constituit o eroare materială care, de altfel, a și fost îndreptată. Indiferent de situație, eroarea materială cuprinsă în minuta ședinței nu-mi este imputabilă. Mai mult, la dosarul cauzei se regăsește adresa emisă de Consiliul Județean Vrancea nr. 5403/4 august 2005 (f. 132 vol. 40 dosar u.p.), unde se menționează că HCJ 100/2004 a fost adoptată cu 21 de voturi pentru din totalul de 33 consilieri județeni prezenți. În cuprinsul acelei adrese se menționează corect că numărul de voturi „pentru”

necesare în vederea adoptării hotărârii este de 17 voturi, număr ce reprezintă majoritatea consilierilor în funcție.

Mai mult, arătăm că Hotărârea CJV nr. 100/2004 a fost verificată din punct de vedere al legalității și de prefectul județului Vrancea care, potrivit dispozițiilor art. 19 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 340/2004 *verifică legalitatea actelor administrative ale consiliului județean*. Astfel, prin adresa nr. 7416/30.11.2004 **Instituția Prefectului Județului Vrancea a dat aviz de legalitate Hotărârii Consiliului Județean Vrancea nr. 100/2004.**

Cu privire la oportunitatea investiției, arăt că aceasta a fost analizată înainte de încheierea contractului de vânzare-cumpărare în formă autentică, respectiv în ianuarie 2005. Astfel, la f. 178-201, vol. 40 dosar u.p. se găsește Studiul de oportunitate privind eficiența economică a activității complexului turistic și de agrement Căprioara, întocmit de Institutul Național de Cercetare – Dezvoltare în turism. Prin raportul de constatare tehnico-științifică întocmit de Tătaru Dumitru s-a considerat că achiziționarea acestui complex ar fi fost inoportună având în vedere gradul ridicat de uzură al acestuia. **Prin aceasta, specialistul își depășește în mod abuziv atribuțiile pronunțându-se asupra unui aspect ce excede orice control de legalitate și de apreciere deoarece decizia de oportunitate nu se poate confunda cu decizia de legalitate a actului.** Dealtfel, specialistul nu era specializat și în evaluarea imobilelor, specializare necesară pentru a se putea pronunța direct și nemijlocit asupra stadiului de degradare a unor imobile.

Mai mult, chiar dacă această investiție s-ar considera a nu fi oportună, nu mi se poate imputa acest lucru, deoarece hotărârile în baza cărora a fost cumpărat complexul Căprioara au fost votate în plenul Consiliului Județean. Art. 53 alin. 1 din Legea nr. 215/2001 în forma în vigoare în anul 2004 prevedea: „**Consilierii răspund solidar pentru activitatea consiliului local din care fac parte sau, după caz, în**

nume propriu, pentru activitatea desfășurată în exercitarea mandatului, precum și pentru hotărârile pe care le-au votat”.

Cu toate acestea, procurorul în mod nepermis își depășește atribuțiile criticând o decizie de oportunitate a unui organ deliberativ, chiar și prin prisma raportului de constatare tehnico-științifică întocmit de specialistul Tătaru Dumitru. Răspunderea la care se referă dispozițiile legale arătate este una politică și este supusă doar cenzurii alegătorului.

În nici un caz nu se poate considera că norma impune o răspundere penală ori disciplinară ci ține de aspecte de natură politică: oportunitatea fiind un aspect al actului administrativ distinct de legalitate, ce nu este supus controlului nici măcar al unei instanțe de contencios administrativ, cu atât mai puțin controlul procurorului ori aprecierilor vreunui specialist.

c) Cu privire la acțiunea de acceptare a efectuării de plăți de către inculpații Diaconu Mircea și Teodorescu Valeria din Bugetul Consiliului Județean Vrancea

Referitor la această acuzație arăt că ea nu se bazează pe nicio probă aflată la dosarul cauzei ci constituie o prezumție neîntemeiată cu privire la existența elementului material al pretinsei infracțiuni de abuz în serviciu reținute în sarcina mea.

În primul rând, procurorul nu descrie o acțiune proprie ci acțiunile numiților Diaconu Mircea și Teodorescu Valeria, în acest mod încercând să eludeze principiul răspunderii personale în materia penală. Prin acest demers, se încearcă în mod deschis să mi se impute acțiunile celor doi care au semnat plățile din Bugetul Consiliului județean Vrancea către FEDERALCOOP pentru achiziționarea

Complexului Căprioara. O atare abordare este nelegală deoarece nu este permis ca o persoană să răspundă pentru faptele altei persoane.

În al doilea rând, procurorul nu descrie în ce mod ar fi constat acțiunea de „acceptare” a semnării de către cei doi a ordinelor de plată și care ar fi pretinsa mea participație la faptele acestora. În atare condiții, se impune ca instanța să constate că nu este descrisă nicio faptă de natură penală imputabilă mie care să conștie în „acceptarea” de către mine a acțiunilor altor persoane, pretinsa stare de drept neavându-și nici un corespondent în starea de fapt descrisă.

Se impune a se aminti instanței că inculpații Diaconu Mircea și Teodorescu Valeria își îndeplineau propriile atribuții de serviciu prin semnarea ordinelor de plată aferente achiziției Complexului Căprioara **deoarece ei puneau în executare dispozițiile HCJ 100/2004 prin care fusese inclusă în buget această achiziție.** Ca atare, se reține în sarcina acestora și pe cale de consecință și a mea, că au adus la îndeplinire, respectiv am acceptat să se aducă la îndeplinire o hotărâre adoptată în mod legal de Consiliul Județean Vrancea. Arăt că numitul Diaconu Mircea a semnat ordinele de plată aferente achiziției Complexului Căprioara, în baza dispoziției de delegare de semnătură 193 din 20 septembrie 2004, iar inculpata Teodorescu Valeria a semnat în calitate de Director al Direcției Economice și responsabil cu Controlul financiar preventiv propriu prin dispoziția nr. 169 din 13.12.2001 privind modificarea exercitării controlului financiar-preventiv propriu.

În al treilea rând, reținerile procurorului sunt eronate din punct de vedere al dreptului substanțial deoarece implică reținerea intenției indirecte, aceasta fiind singura formă de vinovăției care se caracterizează printr-o atitudine de „acceptare”. În mod evident acest lucru este inadmisibil deoarece infracțiunea reținută în sarcina mea este o infracțiunea intenționată calificată prin scop special, având în vedere reținerea dispozițiilor art. 13 ind. 2 din Legea 78/2000. În consecință, fapta reținută în sarcina mea se poate comite numai cu **intenție directă** nu și cu intenție indirectă, contrar celor susținute de către procuror.

În consecință, solicit instanței să constate că nu există elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu calificată prevăzută de art. 13 ind. 2 din Legea 78//2000 raportat la art. 248 ind. 1 C.pen. anterior, constând în acțiunea de *acceptare* a efectuării de plăți de către învinuiții Diaconu Mircea și Teodorescu Valeria din Bugetul Consiliului Județean Vrancea pentru achiziționarea Complexului Căprioara.

d) Cu privire la prejudiciu – care în opinia parchetului se constituie în avantajul patrimonial creat pentru Federalcoop, pe de o parte și pentru mine, pe de altă parte.

Referitor la avantajul patrimonial obținut de FEDERALCOOP, în cuprinsul rechizitoriului nu se argumentează sub nici o formă în ce a constat acest avantaj patrimonial, care corelativ ar trebui să se constituie într-un prejudiciu pentru Consiliul Județean Vrancea.

În realitate, nu există nici un avantaj material creat în favoarea FEDERALCOOP și nici un prejudiciu pentru Consiliul Județean Vrancea, deoarece prețul achitat pentru achiziționarea acestui complex este mai mic decât valoarea stabilită prin memoriul tehnic de evaluare întocmit de S.C. COOPPROIECT București (f. 24-66, vol. 40 dosar u.p.). Prin acest memoriu s-a stabilit o valoare a complexului Căprioara de 22.460.000 mii lei vechi (22.460.000.000 lei vechi), fiind recomandată o valoare de pornire a licitației de 22.050.000 mii lei vechi (22.050.000.000 lei vechi). Prețul *in concreto* achitat a fost cel menționat în antecontractul de vânzare-cumpărare din data de 15.11.2004, respectiv 17.850.000.000 lei vechi.

În realitate, acuzațiile procurorului sunt contradictorii deoarece acesta reține că s-a creat un avantaj patrimonial Consiliului județean Vrancea având în vedere prețul de achiziție al Complexului Căprioara, constând în diferența dintre valoarea

reală și prețul oferit. Reamintim că pentru reținerea infracțiunii de abuz în serviciu se impune ca prejudiciul să fi fost produs unității din care fac parte ca funcționar (în sensul legii penale), or chiar și procurorul reține că există un beneficiu adus Consiliului județean Vrancea, lipsind cu desăvârșire prejudiciul.

De asemenea, prejudiciul nu există nici raportându-ne la concluziile raportului de constatare tehnico științifică întocmit de specialistul Tătaru Dumitru: la punctul 1 lit d) din raport (f. 24 din raport) specialistul nu răspunde concret la întrebarea: „*Dacă aceste fonduri, prin modul de alocare, au produs pagube în bugetul Consiliului Județean, și în ce anume se materializează acestea*”. Observăm că obiectivul suferă de o carență logică: alocarea unor fonduri nu poate produce pagube în patrimoniul unui entități ci numai beneficii, alături de faptul că specialistul face trimitere la punctele precedente unde acesta nu stabilește că ar fi exista vreun prejudiciu. Ca atare observăm că nu se indică nici măcar în cuprinsul raportului de constatare, contestat de subsemnat în cursul urmăririi penale, că ar fi existat vreo pagubă adusă Consiliului Județean Vrancea.

Cu toate acestea, specialistul Tătaru Dumitru își depășește atribuțiile de specialist (presupus în mod legal că ar fi imparțial, deși angajat al acuzării – DNA) atribuind răspunderea pentru pretensele nereguli constatate (f.33-34 din raport). Acest aspect a fost contestat în faza de urmărire penală și reprezintă un abuz deoarece specialistul nu se poate substitui niciodată organului de urmărire penală în atribuirea răspunderii. Pentru aceste nereguli se impune a se constata că raportul este produs *pro causa* în mod vădit pentru a susține acuzațiile procurorului și, în consecință, nu va trebui avut în considerare la luarea hotărârii.

Astfel, având în vedere că pe de o parte că nu se indică *in concreto* care este valoarea prejudiciului creat și pe de altă parte că prețul achitat a fost inferior evaluărilor efectuate în vederea vânzării complexului Căprioara, vă rog să observați că nu s-a creat nici un prejudiciu prin achiziționarea acestui

complex și nici un avantaj patrimonial vânzătorului, respectiv **FEDERALCOOP.**

Referitor la avantajul patrimonial creat în favoarea mea prin punerea în valoare a terenurilor aflate în proximitatea complexului turistic, arăt că acesta nu există.

În rechizitoriu mi se reproșează că „a achiziționat masiv prin interpuși, atât în numele său, cât și în numele mamei sale Gerarde Lucia, terenuri în suprafață de aproape 8 ha în proximitatea Crângului Petrești” (f. 105 din rechizitoriu).

S-a mai susținut că aş fi urmărit punerea în valoare a terenurilor aparținând mie și mamei mele prin promovarea unor proiecte ale Consiliului Județean Vrancea, cum ar fi construirea unui parc de agrement denumit „Disney Land Focșani”.

Pentru a susține această acuzație, procurorul s-a bazat pe articolele de presă (f. 595-608 vol. 40 dosar u.p.), precum și pe declarația martorului Barbu Dumitru, dar și pe declarațiile unor consilieri județeni care proveneau din partide politice adverse (fără a fi nominalizați în cuprinsul rechizitoriului).

În mod cert, articolele de presă care au fost depuse la dosarul de urmărire penală nu pot avea valoarea unor înscrisuri în sensul art. 198 C.pr.pen., deoarece din cuprinsul acestora nu rezultă fapte sau împrejurări de natură a servi la aflarea adevărului. Aceste articole nu sunt supuse imperativului de obiectivitate impus de art. 198 C.pr.pen.

Referitor la declarațiile consilierilor județeni invocate generic în cuprinsul rechizitoriului, fac precizarea că în faza de judecată, când aceștia au putut fi contrainterogați în sensul art. 6 paragraful 3 lit. d) din Conv. EDO, au arătat faptul că afirmațiile făcute la urmărire penală relativ la acest subiect le-au aflat din presă.

Martorul **Mircea Dragoș Valentin** a arătat în fața instanței: „*Informația referitoare la situarea în apropierea complexului Căprioara a unor imobile*

aparținând inculpatului Oprișan și familia acestuia am perceput-o ca zvon din presă și nu cunosc nimic direct în legătură cu aceasta” (f. 59 vol. 3 dosar instanță).

Martorul **Lambrino Eduard** a arătat în declarația sa din faza de judecată: *„Tot atunci am înțeles de la mai mulți colegi ai mei că în apropierea terenului respectiv ar exista terenuri aparținând familiei inculpatului Oprișan, însă nu cunosc nimic mai mult despre aceasta. Este adevărat că am afirmat că achiziționarea respectivului imobil i-ar putea profita inculpatului Oprișan prin sporul de valoare al terenului din vecinătate, însă eu nu am cunoscut și nu cunosc date concrete cu privire la situația vecinătății complexului respectiv” (f. 94 vol. 3 dosar instanță).*

De asemenea, susținerile procurorului sunt contrazise de împrejurările concrete ale amplasării terenurilor în cauză cât și regimul lor juridic.

În primul rând, terenurile în cauză sunt terenuri agricole și sunt situate într-o zonă unde predomină terenurile de acest fel. Precizez că în ultimii ani nu s-au realizat construcții particulare de niciun fel pe terenurile familiei mele, cât și pe terenurile imediat învecinate, aspect ce rezultă din ortofotoplanurile ce s-au cerut a fi depuse la dosarul cauzei care prezintă situația zonei în mod progresiv pe mai mulți ani. Subliniez faptul că pe terenurile agricole aflate în proprietatea familiei mele cât și pe terenurile agricole învecinate care nu au fost scoase din circuitul agricol și nici nu au fost trecute în intravilanul localității Vânători nu s-au realizat construcții de nici un fel în ultimii ani.

În al doilea rând, achiziționarea complexului Căprioara de către Consiliul Județean Vrancea nu a avut niciun impact asupra volumului construcțiilor de case particulare din zona Crângul Petrești. În realitate, factorul care determină construcțiile de case în zona respectivă fiind pădurea ce se află în vecinătatea Complexului Căprioara, aspect care nu face obiectul prezentului dosar. Susținem această afirmație prin statistica oficială a Institutului Național de Statistică la nivelul datei de 27.10.2014 din care rezultă că ritmul construcțiilor finalizate la nivelul

comunei Petrești a rămas neschimbat față de nivelul anterior achiziționării complexului Căprioara.

În al treilea rând, era de notorietate faptul că Complexul Căprioara se afla în imediata vecinătate (la 15 metri) de Muzeul Satului, un obiectiv turistic și complex de clădiri aflat în proprietatea Consiliului Județean Vrancea.

Precizez că nu numai nu s-a creat un prejudiciu prin achiziționarea Complexului Căprioara ci activitatea desfășurată în cadrul Consiliului Județean Vrancea a avut ca scop numai și numai îmbogățirea patrimoniului acestei unități administrative.

Mentionez în acest sens că ulterior achiziționării complexului, s-a obținut fără costuri și terenul aflat sub acest complex de către Consiliul Județean Vrancea. Ulterior, subsemnatul a obținut pentru Consiliul Județean Vrancea și 53 ha de pădure în vecinătatea Complexului, făcând demersuri pentru a trece toate aceste bunuri în domeniul public al Județului Vrancea, fapt realizat. Având în vedere acestea, este mincinoasă acuzația că aș fi produs vreun prejudiciu Județului Vrancea, din contră este evident faptul că toate aceste demersuri au dus la îmbogățirea numai și numai a patrimoniului public al județului Vrancea.

În concluzie, vă rog să observați achiziționarea Complexului Căprioara s-a făcut în baza a două Hotărâri ale Consiliului Județean Vrancea, respectiv HCJ 100/2004 și HCJ 116/2006. Deopotrivă subliniez că au fost respectate toate dispozițiile legale în materie, HCJ 100/2004 fiind adoptată legal cu votul majorității consilierilor. Totodată, subliniez că nu s-a produs nici un prejudiciu pentru Consiliul Județean Vrancea, prețul achitat efectiv fiind mai mic decât valoarea la care a fost evaluat imobilul și anexele acestuia.

Elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu nu cunoaște nicio schimbare în raport de Codul penal în vigoare și presupune fie o inacțiune (omisiune), fie o acțiune (comisiune) și anume: neîndeplinirea unui act sau îndeplinirea actului în mod defectuos (*V. Dongoroz, ș.a., Explicații teoretice ale Codului penal român, Editura Didactică, București, 1972, p. 95*). Or, astfel cum am arătat în detaliu, mi-am îndeplinit atribuțiile de serviciu în conformitate cu Legea nr. 215/2001, precum și cu Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Județean Vrancea.

Referitor la *urmarea* pretinsă de textul de incriminare, subliniez faptul că legiuitorul a renunțat la vechea formulare cuprinsă în art. 248 C.pen., respectiv cauzează „*o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145*”, și prevede generic ca și urmare imediată cauzarea unei pagube.

Or, astfel cum am arătat, prin achiziționarea complexului Căprioara nu s-a produs nicio pagubă.

Latura subiectivă a acestei infracțiuni presupune în mod necesar existența intenției (directe sau indirecte). Or, din ansamblul probelor existente la dosarul cauzei nu rezultă că aș fi acționat de o asemenea manieră încât să urmăresc producerea vreunei pagube pentru Consiliul Județean Vrancea, ci dimpotrivă, am acționat întotdeauna în conformitate cu interesele acestei instituții.

Întrucât lipsește atât latura obiectivă, cât și latura subiectivă, vă rog să observați că singura soluție ce poate fi pronunțată în prezenta cauză este achitarea pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 297 C.pen., în temeiul art. 396 alin. 5 C.pr.pen. și 16 lit. a) C.pr.pen.

***V. Infracțiunea reținută în sarcina mea la punctul D din rechizitoriu –
Finanțare Rucăr și Complex Hanul dintre Vii***

1. Referitor la infracțiunea prevăzută de art. 248 ind. 1 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen.

Mi s-a reproșat prin rechizitoriu că „*în calitate de președinte al Consiliului Județean Vrancea, încălcând normele legale ce reglementează finanțarea hotelurilor, caselor de odihnă, de oaspeți și a altor asemenea unități, precum și cele referitoare la controlul financiar preventiv propriu, a aprobat și acceptat plăți din bugetul Consiliului Județean Vrancea, producând pagube acestei instituții*” (f. 116 din rechizitoriu).

În susținerea acuzației din rechizitoriu a fost invocată Încheierea nr. 39/08.08.2005 a Curții de Conturi a României (f. 112 din rechizitoriu), dar și Încheierea nr. 40/08.08.2014 emisă de aceeași instituție (f. 115 din rechizitoriu).

În cuprinsul ***Încheierii nr. 39/08.08.2005 sunt sesizate de o manieră identică aceleași aspecte*** se arată în esență că „*În perioada 2003-2004 Consiliul Județean Vrancea a angajat și a realizat cheltuieli din creditele prevăzute în buget pentru finanțarea administrației publice, în sumă totală de 5.345.398.189 lei vechi (534.540 lei noi), pentru întreținerea și funcționarea Hotelului Rucăr, situat în localitatea Soveja și a Complexului „Hanul dintre Vii”, situat în localitatea Câmpineanca*”.

În **cuprinsul Încheierii nr. 40/08.08.2005 sunt sesizate de o manieră identică aceleași aspecte:** „*În perioada 2003-2004 Consiliul Județean Vrancea a angajat și a realizat cheltuieli din creditele prevăzute în buget pentru finanțarea administrației publice, în sumă totală de 5.345.398.189 lei vechi (534.540 lei noi), pentru întreținerea și funcționarea Hotelului Rucăr, situat în localitatea Soveja și a Complexului „Hanul dintre Vii”, situat în localitatea Câmpineanca*”.

Prin această din urmă încheiere s-a solicitat obligarea Consiliului Județean Vrancea și a altor persoane indicate ca fiind răspunzătoare (printre care și eu) la plata mai multor sume de bani, printre care și suma de „5.345.398.189 lei vechi (534.539,8 lei noi) reprezentând plăți nelegale (cheltuieli cu întreținerea caselor de odihnă) și suma de 557.852.842 lei vechi (55.785,3 lei noi) – foloase nerealizate aferente.

Tribunalul Bacău – Secția Comercială și Contencios Administrativ, prin Sentința nr. 721/23 decembrie 2010, a respins acțiunea promovată de reclamanta Curtea de Conturi a României, obligând totodată reclamanta la plata cheltuielilor de judecată față de pârâți, printre care m-am aflat și eu (f. 414-433 vol. 3 dosar instanță).

Prin Decizia civilă nr. 1054 /01 iunie 2010 Curtea de Apel Bacău a respins ca nefondat recursul declarat de recurenta-reclamantă Curtea de Conturi a României împotriva sentinței civile nr. 721/23 decembrie 2010, decizia fiind irevocabilă (f. 434 vol. 3 dosar instanță).

În această situație, rog instanța să constate că prin respingerea acțiunii Curții de Conturi a României s-a statuat că ceea ce s-a reținut în Încheierea nr. 40/08.08.2005 nu a fost confirmat de către instanță. **Astfel, putem aprecia că suma indicată în încheierile Curții de Conturi a României și preluată întocmai în rechizitoriu nu reprezintă o plată nelegală.** Mai mult, această împrejurare se constituie într-o chestiune prealabilă asupra căreia s-a pronunțat o instanță de contencios administrativ, hotărârea fiind irevocabilă. Astfel își găsesc aplicare dispozițiile cuprinse în art. 52 alin. 3 C.pr.pen. conform căruia „*Hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiunii*”.

Pe lângă împrejurarea că plățile au fost legal efectuate, se mai impun unele precizări. Pretinsele încălcări ale textelor legale prin raportare la care s-au apreciat

ca fiind nelegale plățile efectuate au fost preluate identic în rechizitoriu din cele două încheieri (39 și 40/08.08.2005) ale Curții de Conturi a României. În principal se susține că au fost încălcate dispozițiile legale cuprinse în art. 42 alin. 1 și 2 din legea nr. 631/2002 a bugetului de stat pe anul 2003 și art. 48 alin. 1 și 2 din Legea nr. 507/2003 a bugetului de stat pe anul 2004, care cuprindeau dispoziții identice: „1) Instituțiile și autoritățile publice centrale și locale care au în administrare hoteluri, case de odihnă și de oaspeți, baze de odihnă, de tratament și alte asemenea unități vor asigura finanțarea cheltuielilor curente și de capital pentru respectivele unități exclusiv din veniturile proprii ale acestora. (2) Ordonatorii de credite nu vor putea finanța nici o activitate legată de administrarea unităților prevăzute la alin. (1) din sume alocate de la bugetul de stat, bugetele locale și bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate”

În realitate, aceste dispoziții legale nu sunt aplicabile plăților efectuate pentru cele două obiective, Rucăr și Hanul dintre Vii, deoarece pentru acestea nu au fost eliberate certificate de clasificare necesare pentru a intra în circuitul turistic, aspect ce rezultă din Adresa nr. 1060/16.11.2005 emisă de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului – Autoritatea Națională pentru Turism – Direcția Autorizare și Control.

Astfel, cele două obiective nefiind clasificate pentru a putea intra în circuitul turistic nu puteau produce venituri, motiv pentru care dispozițiile legale cuprinse în art. 42 alin. 1 și 2 din legea nr. 631/2002 a bugetului de stat pe anul 2003 și art. 48 alin. 1 și 2 din Legea nr. 507/2003 a bugetului de stat pe anul 2004 nu sunt aplicabile în această situație.

Tot pentru acest motiv, sunt nefondate constatările din raportul de constatare tehnico-științifică întocmit de specialistul Tătaru Dumitru care în mod abuziv încearcă să demonstreze că aceste unități de protocol ar fi defapt unități turistice. Criteriul avut în vedere de specialist a fost nivelul facturilor ale celor două complexe,

însă în mod evident pretinsa „*activitate intensă de exploatare*” (f. 32 din raportul de constatare) nu constituie un argument care să determine **regimul juridic al unui imobil. Aceste argumente au fost arătate în cursul urmăririi penale prin obiecțiunile aduse acestui raport de constatare, însă au fost respinse, raportul de constatare fiind în mod implicit contestat conform art. 172 alin. 12 C.pr.pen.**

Mai mult, trebuie subliniat faptul că președintele consiliului județean răspunde de bunurile din domeniul public și privat, putând fi tras la răspundere în cazul în care nu ia măsuri pentru reabilitarea sau repararea acestora.

Sub aspectul laturii obiective, prin rechizitoriu se sugerează că a avut loc îndeplinirea unui act în mod defectuos, ce a constat în aprobarea și acceptarea de plăți cu încălcarea normelor legale. Or, din cele expuse mai sus, rezultă că nu a avut loc nici o încălcare a normelor legale ce reglementează finanțarea hotelurilor și caselor de odihnă, aspect ce determină inexistența elementului material și implicit a laturii obiective.

Referitor la latura subiectivă, arăt că nu am urmărit niciodată producerea vreunei pagube (care de altfel nici nu s-a produs), ci am urmărit aducerea la îndeplinire a mandatului meu de Președinte al Consiliului Județean Vrancea, cu respectarea tuturor normelor legale în materie.

Pentru toate aceste motive, întrucât fapta lipsește în materialitatea ei, vă solicit în mod respectuos să dispuneți achitarea mea, în temeiul art. 396 alin. 5

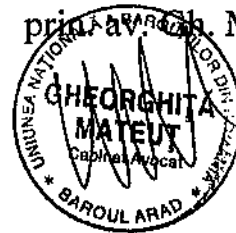
**C.pr.pen. și 16 lit. a) C.pr.pen. pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.
297 alin. 1 C.pen.**

Cluj-Napoca

22.01.2015

OPRIȘAN MARIAN

prin av. Gh. Mateuț

**DOMNULUI PREȘEDINTE AL JUDECĂTORIEI CLUJ NAPOCA-
SECȚIA PENALĂ**

CUPRINS

I. ASPECTE COMUNE PRIVIND PROGRAMUL DE PIETRUIRE A DRUMURILOR COMUNALE, CU REFERIRE LA INFRAȚIUNILE REȚINUTE LA PUNCTELE A ȘI B DIN RECHIZITORIU.....2

1. REFERITOR LA APLICAREA DISPOZIȚIILOR HG 226/2003 ȘI INAPLICABILITATEA DISPOZIȚIILOR HG 577/19972
2. REFERITOR LA NATURA FONDURILOR FOLOSITE PENTRU DERULAREA *PROIECTULUI DE PIETRUIRE A DRUMURILOR COMUNALE*.....7
3. REFERITOR LA LIPSA CALITĂȚII DE ORDONATOR DE CREDITE ÎN DESFĂȘURAREA PROGRAMULUI DE PIETRUIRE A DRUMURILOR COMUNALE.....10
4. REFERITOR LA RAPORTUL DE CONSTATARE FINANCIAR-CONTABILĂ ÎNTOCMIT DE SPECIALISTUL HANGANU LAURENȚIU.....13
5. REFERITOR LA PREȚINSA FAVORIZARE A SC AISPA STARS 95 SA CA URMARE A RELAȚIILOR STRÂNSE DINTRE SUBSEMNATUL ȘI NUMITUL PRUNACHE CORNELIU CONSTÂND ÎN TRANZACȚIA *CROMEI CALCIU*20

II. INFRAȚIUNILE REȚINUTE ÎN SARCINA MEA LA PUNCTUL A DIN RECHIZITORIU22

1. REFERITOR UTILIZAREA CREDITULUI ÎN ALTE SCOPURI PREVĂZUTĂ DE ART. 10 LIT. C) DIN LEGEA NR. 78/2000.....23
 - a) *Utilizarea fondurilor cuprinse în Programul de pietruire a drumurilor comunale finanțat conform H.G. 226 din 2003 pentru plata comisiilor de licitație.* 23
 - b) *Cu privire la lipsa scopului special al infracțiunii prevăzute de art. 10 lit. c) din Legea 78/2000 reținută în sarcina mea.* 29

2. REFERITOR LA INFRAȚIUNEA PREVĂZUTĂ DE ART. 17 LIT. C) DIN LEGEA 78/2000 RAPORTAT LA ART. 291 C.PEN. ANTERIOR (UZUL DE FALS) ÎN FORMĂ CONTINUATĂ.31

III. INFRAȚIUNILE REȚINUTE ÎN SARCINA MEA LA PUNCTUL B DIN RECHIZITORIU35

- A. REFERITOR LA INFRAȚIUNEA DE ABUZ ÎN SERVICIU PREVĂZUTĂ DE ART. 13 IND. 2 DIN LEGEA 78/2000 RAPORTAT LA ART. 248 IND. 1 C.PEN. ANTERIOR.36

a) Executarea lucrărilor de pietruire derulate în baza Proiectului de pietruire a drumurilor comunale finanțat prin creditul extern contractat în urma adoptării HG 226/2003).....	36
1. Cu privire la Contractul din 18 mai 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 179, comuna Jitia – traseu Dealul Sării:.....	38
2. Cu privire la Contractul din 21 iulie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 165, comuna Gura Calii – traseu Dealul Lung – Rașca:.....	40
3. Cu privire la Contractul din 25 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 156, comuna Popești – traseu Intrare DN2 Popești – Gura Calii:	45
4. Cu privire la Contractul din 25 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 95, comuna Valea Sării – traseu Colacu – Poduri:	51
5. Cu privire la Contractul din 25 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 62, comuna Vizantea Livezi – traseu Intrare DJ205E – Vizantea:.....	54
6. Cu privire la Contractul din 25 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 59, comuna Movilița – traseu Movilița – Troțușanu:	58
7. Cu privire la Contractul din 25 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 19, orașul Adjud – traseu Intrarea DN2 – Șișcani:	62
8. Cu privire la Contractul din 28 iunie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 195, comuna Ciorăști – traseu Ciorăști – limită județ Buzău:	64
9. Cu privire la Contractul din 28 iunie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 160, comuna Dumbrăveni – traseu Dragosloveni – Popești:.....	66
10. Cu privire la Contractul din 25 iunie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 158, comuna Dumbrăveni – traseu Dragosloveni – Bordești:.....	68
11. Cu privire la Contractul din 27 iulie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 183, comuna Dumitrești – traseu Bicești – Lupoia:.....	71
12. Cu privire la Contractul din 1 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 171, comuna Dumitrești – traseu Dumitrești – Galoiști:.....	73
13. Cu privire la Contractele din 3 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 171 A - traseu Biceștii de Sus – Poienița și a DC 171 B – traseu Biceștii de Sus – Dumitrești:	74
14. Cu privire la Contractul din 8 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 168, comuna Dumitrești – traseul Dumitrești – Dumitrești Față:	77
15. Cu privire la Contractul din 13 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 49, comuna Străoane:	79
16. Cu privire la Contractul din 8 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 132, comuna Jariștea – traseu Odobești – Jariștea:	81

17. Cu privire la Contractul din 18 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 127, comuna Bolotești – traseu DN2 – Ivăncești, Contractul din 5 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 126 – traseu Găgești - Găgești și Contractul din 8 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 126 – traseu Găgești – Scânteia: 82
18. Cu privire la Contractul din 18 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 162, comuna Cotești – traseu Cotești – Tabără Cotești și contractul din 3 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 140, comuna Cotești – traseu Golești – Goleștii de Sus: 84
19. Cu privire la Contractul din 11 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 145, comuna Biliiești: 87
20. Cu privire la Contractul din 11 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 211, comuna Cârligele – traseu Dălhăuți – Schitul Dălhăuți: 88
21. Cu privire la Contractul din 1 octombrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 77, comuna Vidra – traseu Irești – Voloșcani: 89
22. Cu privire la Contractul din 8 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 193, comuna Măicănești – traseu Stupina: 91
23. Cu privire la Contractul din 25 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 187, comuna Sihlea – traseu Bozga – Sihlea: 93
24. Cu privire la Contractele din 22 și 23 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire și reabilitare a DC 133, orașul Odobești – traseu Odobești – Vărsătura: 95
25. Cu privire la Contractul din 27 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 165, comuna Gura Calitei – traseu Dealu Lung – Rașca: 96
26. Cu privire la Contractul din 27 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 14, comuna Corbița – traseu Buda – Sălcuța: 97
27. Cu privire la Contractul din 27 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 210, comuna Tătăranu – traseu Bordeasca Nouă – Bordeasca Veche: 100
28. Cu privire la Contractele din 27 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 54, comuna Răcoasa – traseu Răcoasa – Verdea și pietruirea DC 55, Mărăști – DJ 205 F: 103
29. Cu privire la Contractul din 27 mai 2004 având ca obiect lucrări de reabilitare a DC 16, comuna Homocea: 105
30. Cu privire la Contractele având ca obiect lucrările de pietruire a DC 149 A, comuna Poiana Cristei – traseu Mahriu – Târâtu și a DC 153, comuna Poiana Cristei – traseu Poiana Cristei – Podul Lacului: 107
31. Cu privire la Contractul din 14 iulie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 149 – traseu Slobozia – Ciorăști: 108

32. Cu privire la Contractul din 8 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 115, comuna Adreiașu de Jos: 110

33. Cu privire la Contractul din 14 iulie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 108, comuna Paltin și cu privire la Contractul din 8 noiembrie 2004 având ca obiect lucrări de pietruire a DC 100, comuna Paltin: 112

b) Referitor la lipsa verificării îndeplinirii atribuțiilor de serviciu de către personalul din subordine și prin neasigurarea bunei funcționări a compartimentelor tehnice de specialitate. 115

c) Cu privire la lipsa includerii sumelor obținute în urma contractului de împrumut subsidiar în buget și derularea operațiunilor aferente Proiectului printr-o bancă comercială 123

d) Aprobarea referatelor care nu întruneau calitatea de document justificativ și care nu aveau la bază documentele financiar-contabile prevăzute de lege sau erau însoțite de documente întocmite necorespunzător și care nu reflectau realitate, semnând și ordine de plată 124

e) Lipsa raportului de cauzalitate între rezultatul reținut în cauză și pretinsa neîndeplinire (îndeplinire defectuoasă) a atribuțiilor de serviciu reținută în sarcina mea. 129

B) REFERITOR LA INFRAȚIUNEA DE UZ DE FALS PREVĂZUTĂ DE ART. 17 LIT. C DIN LEGEA 78/2000 RAPORTAT LA ART. 291 C.PEN. ANTERIOR CU APLICAREA ART. 41 ALIN. 2 C.PEN. ANTERIOR. 131

IV. INFRAȚIUNILE REȚINUTE ÎN SARCINA MEA LA PUNCTUL C DIN RECHIZITORIU – ACHIZIȚIE „CĂPRIOARA” 138

1. REFERITOR LA INFRAȚIUNEA PREVĂZUTĂ DE ART. 17 LIT. C) DIN LEGEA NR. 78/2000 RAPORTAT LA ART. 289 C.PEN. ANTERIOR. 138

2. REFERITOR LA INFRAȚIUNEA PREVĂZUTĂ DE ART. 17 LIT. C) DIN LEGEA NR. 78/2000 RAPORTAT LA ART. 291 C.PEN. 141

3. REFERITOR LA INFRAȚIUNEA PREVĂZUTĂ DE ART. ART. 10 LIT. C) DIN LEGEA NR. 78/2000 142

4. REFERITOR LA ART. 13 IND. 2 DIN LEGEA NR. 78/2000 RAPORTAT LA ART. 248 IND. 1 C.PEN. CU APLICAREA ART. 41 ALIN. 2 C.PEN. (PUNCTUL C DIN RECHIZITORIU), ARĂT URMĂTOARELE: 145

- a) *Cu privire la inițierea negocierilor și achiziționarea Complexului Căprioara fără o hotărâre a Consiliului Județean Vrancea.....* 146
- b) *Cu privire la împrejurarea că nu am urmat procedurile legale privind studierea, analizarea și verificarea oportunității și legalității investiției* 157
- c) *Cu privire la acțiunea de acceptare a efectuării de plăți de către inculpații Diaconu Mircea și Teodorescu Valeria din Bugetul Consiliului Județean Vrancea.....* 161
- d) *Cu privire la prejudiciu – care în opinia parchetului se constituie în avantajul patrimonial creat pentru Federalcoop, pe de o parte și pentru mine, pe de altă parte. ...* 163

V. INFRAȚIUNEA REȚINUTĂ ÎN SARCINA MEA LA PUNCTUL D DIN RECHIZITORIU – FINANȚARE RUCĂR ȘI COMPLEX HANUL DINTRE VII..... 169

- 1. REFERITOR LA INFRAȚIUNEA PREVĂZUTĂ DE ART. 248 IND. 1 CU APLICAREA ART. 41 ALIN. 2 C.PEN.
- 169